MILLENNIUM NOVELLA

IOANA VIȘAN

INSTINCTE UMANE

BIBLIOT
ALE

MILLENNIUM NOVELLA

AU APĂRUT:

SEBASTIAN A. CORN
ADRENERGIC!

KELLEY ESKRIDGE
UN SPAŢIU PERICULOS

INSTINCTE UMANE

Redactor: Andreea Sterea
Coperta: Vlad-Mihai Botta

MILLENNIUM BOOKS

Str. G.V. Popescu Nr. 7, 440021 Satu Mare
telefon: 0371-388260
e-mail: office@millenniumpress.ro

Ioana Vişan

INSTINCTE UMANE

MILLENNIUM BOOKS
2013

NOVELLA

serie coordonată de Horia Nicola Ursu

INSTINCTE UMANE

Copyright © Ioana Vişan, 2013

Pentru prezenta ediție toate drepturile aparțin Millennium Books.

Nuvela *Instincte umane* a apărut inițial în 2012 în limba engleză sub titlul *Human Instincts* şi este disponibilă în format electronic în librăriile online (Amazon.com, Smashwords etc.)

Reproducerea integrală a conținutului acestui volum fără consimțământul scris al editorului constituie o încălcare a Legii Dreptului de autor şi se sancționează potrivit prevederilor acesteia.

1

Doctorița Deanna Nichols ignoră soneria intercomului, ochii ei fiind ațintiți la datele ce se perindau pe ecranul a cărui strălucire îi ilumina trăsăturile şi aşa destul de palide. Chiar dacă ar fi fost Măria Sa Generalul, nu şi-ar fi luat ochii – n-ar fi putut – de pe ecran. Aici, în secția de cercetare medicală, ea era şefă şi nu primea ordine de la nimeni.

Reacția nu putea fi grăbită, iar ea avea nevoie de un răspuns. După şirul îndelungat de eşecuri, nu îşi punea mari speranțe în rezultat, însă ar fi fost prea de tot să piardă momentul cheie – în eventualitatea că rezultatul ar fi fost pozitiv – din cauza vreunui pisălog de la administrație care îşi amintise de cine ştie ce problemă urgentă, dar lipsită de importanță pentru ea.

Cînd ciclul se încheie, oftatul îi aburi masca de protecție de pe față, așa că și-o scoase cu un gest absent. Oficial, își terminase programul pentru ziua în curs și se făcuse atît de tîrziu, încît rămăsese singură în laborator. Ceilalți doctori și asistenți fie se ocupau de alte treburi, fie se retrăseseră în camerele lor să tragă un pui de somn. Bătutul pasului pe loc atîta vreme ar fi demoralizat pe oricine. Încă o oportunitate pierdută, sute de ore de muncă asiduă și de dimineață trebuia să o ia de la capăt, ca în fiecare dimineață, de altfel.

Deanna salvă datele pentru a fi incluse în raportul statistic și stabili parametrii care urmau să fie folosiți la noile teste realizate peste noapte. Programă aparatele, ignorînd recomandările referitoare la economia de energie. Astfel de avertismente soseau regulat, trimise la toată lumea fără discriminări, dar doar anumite departamente erau cu adevărat vizate. În ziua în care generalul însuși avea să vină la ea să-i spună că sărise calul, abia atunci avea să își facă griji.

Comandă incinerarea mostrelor de țesut folosite, după care își scoase mănușile și le aruncă în dispozitivul de reciclare. Pielea o furnica de la lubrifiantul din interior. Cum nu-și permiteau să fie risipitori, chiar dacă o duceau mai bine ca în alte părți, mănușile urmau să fie sterilizate, topite și turnate din nou pentru a fi folosite în ziua următoare. Nimic nu se arunca, dacă era posibil.

Pentru a nu știu cîta oară își dori să poată beneficia din nou de luxul dinainte de război, cînd întregul proces era mecanizat și nu era nevoie de o intervenție directă, iar singura interacțiune se realiza prin interfața unui calculator. Se frecă la ochi cu o mînă, dar oboseala era cronică și nu putea fi alungată atît de ușor. În momente ca acestea, se întreba de ce nu renunța. Trecuseră trei ani lungi și grei, iar echipa adunată în grabă era epuizată. Uneori așa se simțea și ea. Spre deosebire de ceilalți, însă, ea era hotărîtă să continue. Avea o responsabilitate de îndeplinit.

Cînd trecu pe lîngă cuşca în care era adăpostit un cimpanzeu, se opri şi, strecurîndu-şi cu grijă degetele printre gratii, îl mîngîie pe cap.

— Îmi pare rău, Abe, se pare că o să te mai chinuim puţin, murmură mai mult ca pentru sine.

Cimpanzeul îi răspunse cu o privire tristă şi îşi ţuguie buzele. Ce ştia el? Era atît de sătul de înţepături şi teste încît nici măcar bananele artificiale nu reuşeau să îl înveselească.

Aliniaţi lîngă perete, doi bebeluşi de patru şi nouă luni dormeau în incubatoare pe rotile. Deanna chemă asistenta ca să îi ducă înapoi în salon la mamele lor. Nu făceau teste pe subiecţi umani, doar pe mostre de ţesut prelevate de la adulţi, dar în paralel urmăreau evoluţia nounăscuţilor. Deocamdată, prognoza nu era deloc îmbucurătoare.

Piuitul se auzi din nou, de data aceasta mai insistent, şi fu însoţit de un mesaj vizual în culori stridente, a cărui sclipire îi irită coada ochiului. Cu mîinile înfundate în buzunarele halatului, se deplasă spre monitorul cu pricina. Ce mai voiau de data asta? O deranjau cînd îi era

lumea mai dragă. De fapt, lucra cam tot timpul, dar asta nu era o scuză. Dacă avea noutăți, i-ar fi contactat ea. Chiar era așa de greu de înțeles?

Mesajul scurt, doar cîteva cuvinte, o făcu să se încrunte. Generalul Mackenzie însuşi solicita prezența doamnei doctor Nichols în biroul său cît mai repede posibil. Pînă în prezent, nu se amestecase în treburile ei şi nici nu o deranjase fără vreun motiv serios. Trebuia să fi intervenit ceva ce necesita atenția ei, ceva deosebit de important, din moment ce o chema să vină la el şi nu puteau discuta prin canalele obişnuite. Spera să nu fie vorba de încă o catastrofă.

Fu tentată să mai întîrzie cîteva minute, doar aşa ca să-şi demonstreze independența. Doar nu se afla sub comanda lui, nu trebuia să sară şi să se prezinte la raport. Totuşi, el era şeful statului major şi comandantul bazei în care amîndoi îşi desfăşurau activitatea. Într-o bună măsură, fondurile acordate programului de cercetare depindeau de bunăvoința lui.

Argumentul din urmă o convinse să-şi calce pe inimă şi să se ducă pînă la el ca să vadă

despre ce era vorba. Îşi desfăcu părul lung din coadă, îşi trecu degetele prin el şi îl prinse la loc. Abia după ce se asigură că arăta prezentabil, părăsi laboratorul. Cîteva secunde în plus nu mai contau.

2

Diferite persoane o salutară pe coridor şi Deanna le răspunse cu o înclinare scurtă a capului. Multă lume o cunoştea din vedere, în special după ce preluase şefia departamentului de cercetare la moartea profesorului Larsson. Gurile rele bîrfeau că era prea tînără pentru o asemenea responsabilitate, dar nimeni nu contesta faptul că avea specializarea cerută de această poziție. Era singura dintre asistenții profesorului rămasă în viață şi lucrase alături de acesta pe toată durata proiectului.

Pe măsură ce se îndepărta de laborator, numărul halatelor scădea în favoarea uniformelor militare. Avea ceva de mers. Intenționat îşi

instalase laboratorul în aripa cea mai îndepărtată a complexului, ca să nu fie deranjată de agitația zilnică și manevrele de rutină, iar generalul îi alocase spațiul bucuros să izoleze potențialul focar de infecție. Dezavantajul era că, atunci cînd trebuiau să se întîlnească, avea de străbătut mai multe coridoare și lua cel puțin trei lifturi ca să ajungă la nivelul rezervat comandamentului. Cînd nu mai întîlni nici un civil, știu că era aproape.

I se ceru să se legitimeze de două ori, dar nu fu nevoită să aștepte în antecameră. Secretara se arătă ușurată să o vadă și îi spuse să intre imediat. Generalul o aștepta.

Îl găsi stînd în picioare, cu mîinile împreunate la spate, contemplînd o hartă a lumii care acoperea o bucată bună din perete. Îmbătrînise, dar își ținea încă spatele drept, avînd o statură impunătoare. Obrajii i se lăsaseră și părul îi albise aproape complet. Greutățile ultimilor ani își puseseră amprenta asupra fizicului, dar nu și asupra psihicului acestuia. Era la fel de încrîncenat pe cît și-l amintea de la primele întîlniri,

mereu aflat în război cu cineva, sau măcar avînd o cauză dreaptă, susținea el, de sprijinit.

Deanna îşi drese glasul.

— Domnule general, ați cerut să îmi vorbiți, spuse, evitînd să admită pe față că de fapt i se ordonase să vină.

— Doamnă doctor Nichols, îşi întoarse Mackenzie încet capul ca să o privească.

— Dacă este vorba de cercetările mele... începu în defensivă, ştiind că nu avea nici o scuză şi dorind să termine cît mai repede.

— Este... Mackenzie o întrerupse cu o voce gravă. Dar nu e ceea ce crezi.

Datorită diferenței de vîrstă – ar fi putut să-i fie tată, Doamne fereşte! – îşi permitea anumite familiarități cînd nu se aflau în public, mai ales atunci cînd se certau. Deanna îşi încleştă pumnii în buzunarele halatului. Era trecut de miezul nopții şi nu se simțea în stare să poarte o discuție în contradictoriu cu el. Ar fi eşuat lamentabil. Chiar şi în una din zilele ei bune abia dacă reuşea să-i țină piept.

— Vreau să-ți arăt ceva.

Mackenzie se însufleți dintr-o dată. Traversă cu pași mari încăperea, îndreptîndu-se spre ecranul folosit pentru prezentările din cadrul consiliului de război. Acesta era conectat la stația de pe biroul său, iar, cînd îl porni, pe fundalul întunecat apăru o sferă albă, o reprezentare tridimensională a Pămîntului pe care Deanna o văzuse de nenumărate ori.

Aglomerațiile de puncte roșii răspîndite ici și colo, nu mai mult de trei sau patru pe fiecare continent, făceau să i se strîngă inima de fiecare dată cînd îi apăreau în fața ochilor. Inițial crezu că generalul încerca să îi arate o tendință în creșterea demografică a populației sau, mai plauzibil, scăderea acesteia. Era la curent cu ultimele statistici, oficiale și neoficiale. Primea rapoartele în mod regulat, dar nu observase nici o tendință neobișnuită.

Urmări atentă imaginea în timp ce aceasta se rotea, conștientă că Mackenzie o privea pe ea în loc să se uite la ecran. Parcă aștepta ceva, însă prima rotație se încheie fără a-i dezvălui nimic nou. Deanna clipi și își forță ochii să se

concentreze din nou. Instinctiv începu să numere focarele.

Două se găseau în Europa, dintre care unul la doar 200 de km de baza lor, şi nici unul nu se afla pe teritoriul fostului stat în care locuiau ei. Era o manieră demodată de a privi situaţia, acum cînd graniţele nu mai contau, dar era greu de scăpat de obiceiurile vechi. În Africa erau două aglomeraţii mai mici, la nord şi la sud, plus zona de carantină pentru triburile băştinaşe pierdute în junglă, dacă supravieţuise vreunul. Nu mai văzuse nimeni nici picior de băştinaş de luni de zile.

America de Nord era mai bogată, avînd cîte una pe fiecare coastă şi una în nord. În comparaţie cu aceasta, America de Sud arăta ca o soră mai săracă, punctele fiind mici şi rarefiate în nord şi est. Oceanul Pacific era curat.

Australia îşi păstrase o singură locaţie, după o operaţiune masivă de transferare şi regrupare a supravieţuitorilor. Arhipelagul Filipinez dispăruse. La prima vedere, Asia părea cea mai

avantajată cu două focare în sud, unul în est şi unul central.

Deanna se cutremură la gîndul că nici una din aglomerații nu cuprindea mai mult de cîteva milioane de suflete. Estimările arătau că mai erau oameni care preferau să trăiască izolați, dar nu puteau fi mai mult de cîteva sute de mii. După război, întreaga comunitate umană se redusese subit la cîteva milioane amărîte şi, deşi se ajunsese la un oarecare echilibru, tendința era tot de scădere. I se făcea rău doar gîndindu-se la asta, dar aceasta era realitatea. Meseria, dacă nu datoria, ei era să o îmbunătățească.

Începea a treia rotație, cu aceeaşi viteză de melc, şi ea tot nu se lămurise ce voia Mackenzie să-i arate. Generalul aştepta răbdător. Superioritatea iscoditoare cu care o urmărea începea să o irite. Haide, trebuia să fie ceva, doar cunoştea harta pe dinafară.

— Ce e acolo? Deanna arătă spre un punct roşu aflat în nordul Groenlandei, dincolo de Cercul Polar. N-avea ce căuta acolo, doar dacă

nu construiseră ceva peste noapte. Întreaga zonă trebuia să fie pustie, în special pe întinderea calotei polare care nu fusese cine ştie ce locuită nici înainte de război.

— Ah... acolo... Mackenzie dădu aprobator din cap.

Cu o mişcare a încheieturii mîinii comandă înghețarea imaginii şi aducerea în prim-plan a porțiunii indicate.

Ochii Deannei se măreau pe măsură ce imaginea devenea tot mai clară. Existența construcției din beton armat, pe jumătate îngropată în zăpadă, nu o uimea din cale-afară, dar existau oameni acolo? Şi de ce o privea pe ea?

— Ce este?

— O închisoare de maximă securitate, veni răspunsul.

— Care încă mai funcționează, concluzionă ea, fără a lăsa impresia că era ironică.

Toate instituțiile publice care nu fuseseră considerate strict necesare, fuseseră abandonate sau închise la puțin timp după izbucnirea crizei, pentru a evita aglomerațiile umane. Centrele

universitare, şcolile, spitalele fuseseră cele mai afectate. Faptul că cineva declarase necesară existența închisorii şi după război, o intriga.

— A fost construită să se întreţină singură, fără prea mult ajutor din afară.

— Adică nu se află sub controlul nostru?

Mackenzie afişă o mutră nemulţumită, ca de fiecare dată cînd Deanna descoperea un fapt pe care el nu ţinea neapărat ca ea să îl afle.

— Mă tem că e mai complicat, mormăi el.

— Dacă nu îmi explicaţi, nu am cum să înţeleg ce vreţi de la mine.

Generalul pufni uşor pe nas şi se întoarse să se sprijine de marginea biroului. Se vedea clar că ar fi preferat să nu intre în detalii, dar nu avea de ales.

— Clădirea a fost de la început proiectată în scopul folosirii ca închisoare pentru deţinuţi cu o pronunţată deviantă C, începu el să-i explice. Locaţia era ideală, suficient de departe ca să nu deranjeze pe nimeni şi să rămînă o prezenţă nesemnalată pe hărţi, iar măsurile de securitate erau cele mai drastice posibile. Prin urmare, în

decursul deceniului de cînd a fost dată în folosinţă, a adăpostit cei mai de temut criminali în viaţă şi nimeni nu s-a plîns. După abolirea pedepsei cu moartea, la semnarea tratatului de la Viena, trebuia să-i ţinem undeva după ce erau prinşi şi condamnaţi, ridică Mackenzie din umeri. Cînd epidemia s-a declanşat şi a început să ia proporţii, s-a ordonat trecerea deţinuţilor în stază, ca să nu apară probleme.

Foarte convenabil, n-avea ce spune. Odată condamnaţi, deţinuţii erau aruncaţi acolo şi uitaţi. Deoarece sentinţa de condamnare la moarte fusese transformată în condamnare pe viaţă fără drept de apel, accentul se punea pe separarea acestora de restul lumii şi mai puţin pe confort. Nu exista un program de reabilitare. Dar cum se pornea de la ideea că trebuia ca aceşti oameni să plătească pentru faptele comise, staza era păstrată ca ultimă soluţie în caz de forţă majoră. Deanna încercă să-şi ascundă sentimentele faţă de un astfel de tratament al oamenilor. Înţelegea motivele care stătuseră la baza luării deciziei, dar ea era doctor şi datoria

ei era să salveze oamenii indiferent de ce făcuseră aceştia.

— Din păcate, închisoarea a intrat automat în regim de izolare înainte de a ajunge mesajul la ei. Desigur, noi am crezut că totul era în regulă, apoi au intervenit alte lucruri mai importante care ne-au acaparat atenţia şi nu ne-am mai putut ocupa de ei.

Deanna îşi amintea prea bine despre ce lucruri vorbea Mackenzie. În mare parte, el le provocase.

— Asta a fost acum trei ani, spuse ea. De ce prezintă din nou interes tocmai acum?

— Pentru că ne-au contactat, îi zise Mackenzie.

— Ne-au...?

— Guvernatorul... în fine... lucrurile s-au complicat...

Îşi arcui sprîncenele şi îl aşteptă să continue. Ştia din experienţă că generalul nu putea fi grăbit.

— Izolarea închisorii a coincis cu o serie de urgenţe medicale apărute în rîndul gardienilor. La momentul respectiv, nu se ştiau prea multe despre virus...

Figura făcută de Deanna îl determină să se corecteze:

— ...bine, *oficial* nu se cunoşteau toate detaliile. Au intrat în panică, au crezut că era vorba de epidemia care făcea ravagii pe continent şi cineva s-a grăbit. De atunci au rămas izolaţi, aflaţi în imposibilitatea de a lua legătura cu cineva, după cum specifica protocolul de securitate internă.

Deanna medită la cum trebuia să fi fost o asemenea viaţă şi decise că nu era interesată să încerce.

— Spuneaţi că v-au contactat... Ce vor?

— Ştiri... şi nişte bunuri de larg consum, dădu vag din mînă de parcă nu conta. Sînt izolaţi de multă vreme şi cumva au reuşit să stabilească contactul prin intermediul unuia din sateliţii vechi de comunicaţii, în prezent scos din funcţiune, am crezut noi. Au cîteva capete deosebit de deştepte printre ei.

— Prezintă vreun pericol?

— Momentan nu. Nu au codurile de acces la sistemul de securitate ca să comande deschiderea,

deci deocamdată sînt tot închişi. Şi chiar dacă să presupunem că ar evada, sînt departe de orice zonă locuibilă şi cu atît mai mult locuită. Stau bine acolo unde sînt, nu prezintă o problemă din punctul meu de vedere, declară Mackenzie.

Dacă nu erau o problemă, atunci ce erau? se întrebă Deanna, simţind că îi scăpa ceva. Nu înţelegea de ce apariţia acestor deţinuţi o privea pe ea. Trebuia să abordeze problema din alt unghi şi repede, cît timp generalul era dispus să-i răspundă la întrebări.

— Cîţi sînt?

— Ultimul raport includea 100 de persoane, din care 60 de deţinuţi, restul fiind paznici şi personal auxiliar. Desigur, au trecut trei ani de atunci...

Multe lucruri se puteau schimba în trei ani – avea dovezi peste tot unde se uita în jurul său.

— Şi acum?

— Nu ştim sigur, cel puţin un gardian şi cinci deţinuţi... Aş vrea să urmăreşti mesajul pe care l-au transmis, dacă nu te grăbeşti? zîmbi ironic generalul, ştiind că i-a trezit interesul.

Drept răspuns, Deanna trase unul dintre scaunele pliante încastrate în perete şi se aşeză cuminte cu mîinile împreunate în poală. Pînă atunci stătuse în picioare, prea captivată de discuţie ca să se gîndească la propriul confort. Discuţia părea însă că avea să mai dureze şi încă nu se certaseră. Începea să intre la idei.

Înregistrarea porni brusc, fiind deja pregătită să fie rulată. Generalul îşi stabilise cu grijă cadrul de luptă, pentru că era vorba de o luptă, Deanna nu avea nici o îndoială. Încă nu ştia care era miza, dar se aştepta să o ia pe nepregătite şi să o lovească cînd se aştepta mai puţin, să nu o menajeze deloc. Deocamdată se concentră asupra înregistrării. Imaginea arăta o încăpere simplă, o masă şi cîteva scaune, cu pereţi în tonuri cenuşii şi metalice, nu neapărat deranjante, dar sumbre. Doar luminile reuşeau să înveselească cît de cît atmosfera, fiind însă prea puternice după părerea ei. Putea fi o impresie falsă, lăsată de unghiul camerei de filmat.

Guvernatorul, sau cel puţin acesta credea ea că era deoarece purta o uniformă militară cu

mai multe gradații, apăru în prim-plan flancat de cîte doi deținuți în fiecare parte. Îi recunoscu după salopetele de un albastru şters şi privirile indolente, care îi făceau să arate de parcă abia îşi stăpîneau rînjetele. Îşi spuse că nu i-ar fi plăcut să aibă de-a face cu nici unul din ei.

La o oarecare distanță în spatele guvernatorului, stătea rezemat de perete un al cincilea deținut. Dacă restul aveau poziții relaxate, demonstrative, acesta îşi ținea brațele încrucişate pe piept şi capul înclinat uşor în față, supraveghind discret camera. Deanna observă că Mackenzie afişa o neplăcere evidentă de fiecare dată cînd se uita la acesta.

— Vă vorbeşte maiorul Perino, guvernatorul închisorii militare Regvasia. Am să fiu scurt, pentru că nu ştim cît timp vom putea menține legătura sau dacă ne recepționează cineva. Unitatea noastră a fost în regim de izolare timp de 3 ani şi 23 de zile. Menționez faptul că nu am încălcat protocolul prin acest mesaj, deoarece izolarea nu s-a declanşat în urma unei comenzi

primite de la centru, ci a fost o măsură internă luată de comun acord.

Deținutul nr. 2 făcu o mutră care sugera exact contrariul. Se vedea treaba că nu era de acord. Bineînțeles, nimeni nu îi consultase şi pe ei.

— În lipsa oricărui tip de contact cu exteriorul, nu ştim ce s-a întîmplat afară începînd cu momentul izolării. Nu putem decît să sperăm că armistițiul a fost păstrat şi s-a reuşit menținerea sub control a virusului. Am aprecia o prezentare a situației curente a supraviețuitorilor şi, eventual, noi instrucțiuni.

Deținutul nr. 3 mormăi ceva referitor la ce părere avea despre noi instrucțiuni.

— De asemenea, avem două cereri de importanță majoră pentru noi. Dată fiind situația, sperăm că veți înțelege şi ne veți ajuta. În primul rînd, am dori să aflăm veşti despre familiile nostre, în speranța că au supraviețuit. La sfîrşitul acestei transmisii vă vom trimite toate datele, nume, locații, ultimele adrese cunoscute, în cazul în care nu sînteți deja în posesia lor sau sînt greu de găsit.

Deanna surprinse o mişcare imperceptibilă a capului făcută de deţinutul nr. 5, cel aflat cu un pas în spatele celorlalţi, un semnal dat cuiva din afara cîmpului vizual al camerei. Dintr-un anumit motiv, o impresionă mai mult decît reacţiile abia stăpînite ale celorlalţi deţinuţi, deşi nu înţelegea care era acesta. Bărbatul era prea calm şi, prin urmare, cu un potenţial periculos sporit.

— În al doilea rînd, avem nevoie de anumite resurse, continuă Perino. A trecut ceva timp de cînd am primit ultimul transport.

— Aşa e! rîse deţinutul nr. 4.

Maiorul ignoră cu uşurinţă întreruperea.

— Avem strictul necesar, dar sînt unele lucruri pe care nu le putem produce şi care nu ne-ar strica după regimul de austeritate dus pînă acum.

— Daaa... aprobară în cor nr. 2 şi nr. 3.

— O să vă trimitem lista şi în format electronic la sfîrşit, dar pentru orice eventualitate o vom prezenta şi aici. Transferul de date nu este încă sigur...

Deținutul nr. 1, cel care se abținuse să se manifeste zgomotos pînă în acel moment, se îndreptă în scaun şi, plin de importanță, începu să citească tacticos o listă. Spre surprinderea Deannei, era o înşiruire destul de lungă şi detaliată şi, pe alocuri, simți că o pufnea rîsul auzindu-le cererile. Se întrebă cum de guvernatorul fusese de acord cu aşa ceva, prea se relaxaseră limitele.

Ştia din start că Mackenzie nu ar fi aprobat nici măcar jumătate din listă. Şi, de fapt, ce interes ar fi avut să aprobe ceva? Resursele erau mult prea valoroase şi existau zone defavorizate care aveau mai multă nevoie de ele. Un transport ar fi presupus costuri pe care nu era dispus să şi le asume, dacă fondurile puteau fi direcționate mai profitabil în altă parte. Putea fi acuzat de multe, dar nu şi de lipsă de eficiență.

— Aşteptăm veşti, încheie maiorul Perino transmisia.

Cînd ecranul se întunecă, Deanna continuă să îl privească pierdută în gînduri timp de cîteva

secunde, apoi îşi întoarse privirea întrebătoare spre Mackenzie.

Generalul se prefăcu mirat de lipsa ei de perspicacitate.

— Nu te-ai prins încă? Îți ofer un grup întreg de subiecți cu genomul neafectat.

Deanna trase cu grijă aer în piept. Implicațiile a ceea ce i se sugera erau atît de complexe încît o făcură să respingă din start ideea.

— Nu lucrez cu oameni normali. Eu încerc să-i salvez pe cei deja afectați. Ce să fac cu ei?

Mackenzie îşi sprijini ambele palme pe birou. De la distanță putea trece drept un bunic indulgent care îi explica ceva nepoatei favorite, dar Deanna nu se lăsa înşelată de o asemenea imagine. Deşi abia perceptibil, începea să dea semne de iritabilitate prin felul în care i se arcuiau sprîncenele.

— Cred că e timpul să acceptăm faptul că strategia ta nu o să dea roade şi să căutăm o nouă abordare, îi spuse el.

— Adică?

— Nu-i putem salva. Este trist, dar asta este realitatea. Pentru mulți dintre ei n-o să însemne mare lucru, sînt fericiți că au supraviețuit şi asta le este de ajuns. Dar noi avem o vedere de ansamblu asupra situației şi încă mai putem salva omenirea. Putem crea o nouă generație care să fie net superioară şi să nu se dea bătută în fața problemelor din viitor.

— Vreți să-i clonăm? O grămadă de criminali, a căror situație este la fel sau poate chiar mai rea ca în momentul condamnării? Deanna era de-a dreptul scandalizată.

— Bineînțeles că nu, se arătă generalul ofensat de o asemenea acuzație. Legea interzice clonarea. De parcă asta l-ar fi putut opri! Nu, mă refeream la crearea unei noi generații printr-o metodă mult mai... tradițională.

Îi trebui un moment ca să înțeleagă unde bătea.

— Copii?

— Ce altceva ar putea fi mai frumos?

— Copii cu serioase tulburări psihice.

Încercă să-şi amintească ce ştia despre asta. Citise mai multe studii, pe vremea cînd acestea încă mai erau disponibile, deşi subiectul nu făcea parte din domeniul ei principal de cercetare. Devianta C fusese identificată la sfîrşitul secolului trecut ca fiind o clasă particulară de tulburări de comportament. Indivizii care prezentau devianta C în genele lor erau capabili şi aveau să comită mai devreme sau mai tîrziu infracţiuni care variau de la vătămări fizice sau psihice şi pînă la omucidere.

Din păcate, numărul mare al populaţiei scotea din discuţie testarea preventivă din cauza costurilor imposibil de acoperit şi, de obicei, devianta C era depistată abia după ce fapta fusese deja comisă. Declanşată de factorii de mediu aplicaţi unei combinaţii genetice care părea să varieze de la individ la individ, ceea ce o făcea imposibil de remediat prin intervenţie la nivel genetic, aceasta se transmitea la descendenţi în proporţie de 75%. Pentru aceştia din urmă exista un tratament relativ sigur, care le

menținea impulsurile violente sub control, dar Deanna se întreba cîtă lume mai beneficia de el în prezent.

Din toate datele alese să îi comunice aspectul cel mai important:

— Devianta C se transmite pe cale genetică.

— Alegem subiecții cu risc scăzut de transmitere şi monitorizăm copiii rezultați. Makenzie avea răspuns la toate.

— Şi cu cei care prezintă grave abateri de la normalitate ce facem? Îi omorîm? îl înfruntă ea.

— Uite ce e, ocoli un răspuns direct generalul, îți ofer o şansă cum nimeni altcineva n-a mai primit. O şansă la glorie.

— N-am nevoie de gloria asta. Nu vreau decît să îi vindec.

— O şansă de izbăvire a păcatelor atunci?

— Păcate?! izbucni ea. Dumneavoastră i-ați omorît!

— Iar tu i-ai nenorocit pe cei care au scăpat, i-o întoarse el pe un ton liniştit, dar asta doar la suprafață.

Adevărul spuselor generalului o izbi profund. Își coborî privirea și își mușcă buzele incapabilă să protesteze. Nici odată nu fusese acuzată pe față de ceea ce se întîmplase. Teoretic, nu era vina ei. La momentul respectiv, ea fusese doar asistenta profesorului Larsson, care își asumase întreaga responsabilitate pentru rezultatele cercetărilor sale. Numai că profesorul nu mai era, iar ea trebuia să-i continue cercetările în speranța găsirii une tratament. Deocamdată avea doar speranțe și bune intenții. Ar fi trebuit să fie de ajuns, cu condiția ca generalul să nu-și piardă răbdarea. Începu să se teamă că tocmai asta se întîmplase.

— Ei, acum să nu ne bosumflăm, încercă Mackenzie să o îmbuneze. Haide să privim problema în mod obiectiv. Putem obține o generație curată. Dacă lărgim gama subiecților, putem obține și una mai puțin afectată. Împreună duc la o scădere mai mare a mutației, iar aceasta combinată cu o nouă generație curată ne aduce mai aproape de țelul nostru. În timp putem

contracara mutaţia şi întoarce balanţa în favoarea noastră.

— Nu merge chiar aşa, îl contrazise Deanna. Este foarte posibil ca toate combinaţiile care includ un părinte afectat să transmită mai departe afecţiunea, indiferent dacă vorbim de mutaţia nouă sau de devianta C. Ar mai fi paznicii, dar...

— Paznicii au fost vaccinaţi. Au primit un transport cu doze de vaccin chiar înainte de a intra în izolare. Din lipsă de informaţii, au crezut că era o problemă cu vaccinul, dar acesta funcţiona aşa cum s-a dovedit mai tîrziu.

De parcă ea nu ştia asta!

— În cazul ăsta... Deanna ridică din umeri în lipsa unei alte soluţii.

— În cazul ăsta va trebui să ne bazăm doar pe părinţi exclusivi curaţi. Dar pentru ca lucrul ăsta să meargă, avem nevoie de un expert genetician care să aleagă combinaţiile optime, să le urmărească progresul, iar cel mai bun genetician rămas în viaţă eşti tu.

— Cunoştinţele mele nu sînt suficiente, ne lipseşte tehnologia. S-a pierdut atît de mult...

nici măcar secvențierea genomului uman nu o mai avem. Presupunînd că am putea interveni pe ADN-ul prelevat, nu am şti unde să o facem. Am lucra orbeşte.

Cu aceeaşi problemă se lupta şi în cercetările ei, de aceea nu putea vindeca supraviețuitorii şi trebuia să recurgă la astfel de metode extreme. Era unul dintre lucrurile pentru care nu-l putea ierta pe Mackenzie: pierderea de informații şi tehnologii vitale dispărute în urma bombardamentelor conduse de acesta. Exagerînd puțin, putea fi acuzat de distrugerea unei întregi civilizații, căci în lipsa unor dovezi materiale şi cu o rasă care se stingea încet... cine ar fi putut dovedi că existase vreodată?

— Nu-ți cere nimeni imposibilul. Avem însă responsabilitatea să nu lăsăm nici o oportunitate neexplorată, iar aceasta este o ocazie pe care nu trebuie să o ratăm, insistă generalul.

Deanna se rezemă de spătarul scaunului şi îl privi lung. Indiferent de sentimentele pe care le avea față de reputația şi atitudinea generalului, trebuia să admită că acesta nu bătea cîmpii în

totalitate. Deşi făcuse vaccinul odată cu restul populaţiei, Mackenzie îşi păstrase în mare parte aptitudinile şi încă putea face faţă provocărilor, fiind capabil să conceapă un plan viabil. Întotdeauna fusese un strateg strălucit.

— Este o închisoare mixtă? întrebă Deanna în cele din urmă.

— Nu.

— Atunci avem o problemă. Chiar şi luîndu-i pe ei în calcul, tot nu avem suficientă materie primă pentru o generaţie curată.

— De fapt, avem. Mackenzie se aplecă peste birou şi o privi drept în ochi. Vezi tu, eu *ştiu* ce a făcut Larsson.

Tot sîngele i se scurse Deannei din obraji. Secretul se dovedea a nu fi chiar atît de bine păstrat pe cît crezuse ea. Inspiră adînc, într-o încercare disperată de a se calma, şi întrebă cu o voce joasă, care mai că tremura:

— Ce doriţi de la mine?

— Să conduci proiectul de perpetuare a speciei. Cum mă îndoiesc că ai accepta să facem totul prin forţă, trebuie să selectezi subiecţii şi să

le obții permisiunea. De asemenea, ca atribuție secundară, avem nevoie de un vaccin care să funcționeze, fără reacții adverse, în eventualitatea că reizbucnește epidemia, intenționat sau nu, ca să nu muncim degeaba.

O enervă faptul că din nou avea dreptate. O cunoștea prea bine.

— E o responsabilitate prea mare...

— Mai gîndește-te. Dimineață îi contactăm ca să stabilim detaliile transportului. Ar fi o ocazie bună ca să începi să interacționezi cu ei și să le cîștigi încrederea.

— Eu?

— Nu vor negocia cu mine. Eu i-am trimis acolo pe mulți dintre ei.

3

Noaptea se dovedi a fi neașteptat de scurtă. Deanna se trezi de două ori, nu ca să verifice culturile, ci ca să vizioneze din nou mesajul deținuților. Fu surprinsă să constate că i se

acordase accesul la un material considerat a fi top secret, fără ca ea să fi cerut în prealabil aceasta. Generalul conta pe sentimentul de vină referitor la situaţia la care se ajunsese parţial din cauza ei, pe responsabilitatea oricărui om integru şi, nu în ultimul rînd, pe curiozitatea specifică omului de ştiinţă. Toate lucrau în favoarea lui, iar Deanna era conştientă de lucrul acesta. Pentru a se hotărî cum era mai bine să procedeze trebuia să se detaşeze de aversiunea pe care o simţea faţă de Mackenzie şi de felul în care acesta risca viaţile oamenilor.

Decizia nu trebui să o ia decît pe la mijlocul dimineţii, cînd stabiliră legătura din nou cu închisoarea. Nici măcar nu fu nevoită să îşi părăsească laboratorul, i se permise să urmărească discuţia sub forma unui martor nevăzut şi mut. Aceleaşi persoane participau la teleconferinţă, însă, de data aceasta, cel care vorbi nu fu guvernatorul, ci bărbatul mai tînăr care avusese o prezenţă discretă în cursul primului apel. Detaliile legate de transport fură discutate scurt şi la obiect, cu o anume siguranţă care îl scotea din

fire pe general. Mîrîielile acestuia se auzeau iritate pe fundal.

Transmisia se încheie şi un mesaj text apăru pe ecran.

„Generalul Mackenzie solicită o discuție privată cu liderul deținuților la ora 12:00."

Nu sosi nici un răspuns, deşi aşteptă cîteva minute bune. În schimb, ecranul se lumină şi se trezi că avea legătura directă cu biroul generalului. Acesta se plimba prin încăpere, avînd o expresie ciudată pe față.

— N-a mers rău, nu? rînji el.

Deanna încă se mai gîndea la semnificația mesajului, întrebîndu-se de ce îi fusese comunicat şi ei şi nu reacționă imediat. Îi lipsea un termen de comparație ca să se pronunțe. Într-adevăr, discuția se menținuse în limitele normale, fără a fi nepoliticoasă sau a avea cereri exagerate, dar ce ştia ea? Nu era specialistă în comportamentul deținuților sau al psihopaților.

— Hei, eşti acolo? Mackenzie flutură o mînă în fața camerei ca să-i atragă atenția.

— Mda... n-a fost rău, dacă doriți să le lăsați impresia că au cîştigat, comentă ea. Nu-i scăpase faptul că toate cererile veneau exclusiv din partea deținuților, chiar dacă guvernatorul dăduse aprobator din cap în repetate rînduri.

— Trebuie să dăm dovadă de puțină bunăvoință... ca să-i atragem de partea noastră.

— Şi mai departe? se întrebă, incapabilă să perceapă clar planul lui Mackenzie.

— Ai o întrevedere stabilită pentru ora douăsprezece, o informă el.

— De ce la douăsprezece? De ce nu acum?

— Pentru ca el să poată să se izoleze de ceilalți fără să dea de bănuit. Iar eu am nevoie de timp să trimit un tehnician care să-ți instaleze o linie sigură, gesticulă în direcția ei. Aceasta este o problemă de securitate mondială, aşa că fără bîrfe cu colegii de laborator, OK? Am să-ți trimit actele să le semnezi.

Deanna îşi dădu ochii peste cap. Cu cine să vorbească? Cu Abe? Majoritatea colegilor renunțase la proiectul de cercetare şi o ajutau doar

cînd era neapărată nevoie, preferînd să se ocupe de lucruri cu rezultate mai palpabile.

— S-a primit confirmarea?

Ora douăsprezece nu prea îi convenea pentru că atunci se încheia ciclul şi trebuia să verifice culturile.

— Nu este nevoie de confirmare. O să fie punctual, nu-ți fă griji.

— Îl cunoaşteți?

— Nu personal, dar am auzit de el.

Răspunsul lui Mackenzie o puse în gardă.

— O să am nevoie de dosarul lui... şi de ale celorlalți deținuți. Şi am nevoie de un expert psihiatru, dacă facem asta.

Generalul deja trecuse peste faza de dacă.

— Am să caut să văd cine a mai rămas... pînă atunci, n-ai urmat nişte cursuri de psihologie la facultate?

— Erau foarte sumare... nici nu se pune problema să acționăm fără un consultant de specialitate. Tonul Deannei se schimbă devenind categoric. Avea ceva ce Mackenzie voia, iar asta

o punea pe picior de egalitate... oarecum. Cel puțin ştia că avea ce negocia dacă generalul ținea să aibă cooperarea ei. N-o putea forța. Îi plăcea să creadă că nu se înşela în privința asta.

— Bine, ți-l trimit pe cel mai calificat... cît de curînd, îi promise. Pînă atunci vezi ce faci cu *el*. S-ar putea să fie recalcitrant la început.

— Ce pot să îi ofer?

— Orice cu excepția libertății. Nu-i putem lăsa liberi.

Măcar în privința asta erau de acord.

— N-ar fi mai bine să se ocupe de asta un negociator?

— Cu un negociator ar fi mai precauți. Tu ai un avantaj. Nu uita că nu a avut parte de interacțiune cu o femeie reală în ultimii trei ani.

Deanna simți că i se încing obrajii la simpla idee că generalul ar putea să sugereze aşa ceva. Nu-şi amintea ultima dată cînd flirtrase cu cineva, iar folosirea farmecelor ei feminine asupra nenorociților acelora i se părea dezgustătoare.

— Acum trebuie să mă ocup de altceva. Lumea nu stă în loc. Succes!

Generalul dădu din mînă, semn că discuția se terminase.

— Nu uitați de dosare...

— Nu uit... şi nu-ți pierde vremea cu rapoarte. Am să urmăresc înregistrările mai tîrziu.

Desigur că avea să o facă. Mackenzie trebuia să controleze totul, pînă la cel mai mic detaliu. N-avea să rişte nimic acum, după ce cîştigase războiul.

4

Deanna îşi pierdu următoarele două ore făcînd o evaluare a proiectului în curs de desfăşurare. Avea o vagă presimțire că în viitorul apropiat nu va mai avea prea mult timp să se ocupe de el. Chiar dacă ideea lui Mackenzie avea succes, asta nu însemna că trebuia să abandoneze restul populației lumii doar pentru că specia umană avea să continue fără ea. Doctorița Nichols credea în acordarea de şanse egale pentru atingerea potențialului maxim al fiecărui

individ, iar momentan acestea erau reduse mai mult ca nici odată.

Era mai mult sau mai puțin pregătită la ora la care începu transmisia. Primise accesul la dosarele deținuților, numai că acestea se aflau într-o bază de date criptată şi doar cîteva le erau cu adevărat accesibile celor cu rang inferior în administrație, iar Mackenzie fusese prins în şedințe toată dimineața şi nu putuse fi contactat pentru a rezolva situația.

Ultimele minute le petrecu pe canalele de urgență, încercînd să dea de un psihiatru acreditat. S-ar fi mulțumit şi cu un psiholog. Centrele universitare şi spitalele fuseseră grav afectate, iar după primele răpiri de specialişti, făcute de grupări independente, supraviețuitorii nu se grăbeau să se înregistreze în baza mondială de date. Contactele ei limitate promiteau să încerce să o ajute şi se baza pe asta mai mult decît pe cuvîntul generalului, care n-avea nici un interes ca vreun specialist să îi pună bețe în roate.

La ora douăsprezece fix, ecranul se lumină, iar bărbatul a cărui figură nu-i mai era complet străină o privi mirat:

— Aveam programată o întîlnire cu generalul Mackenzie...

Stătea aşezat la masă cu mîinile odihnindu-se pe tăblia acesteia, iar camera video era chiar în faţa lui, făcîndu-l să umple o mare parte din ecran. Încăperea în care se afla era ceva mai mică decît precedenta, însă era la fel de sumar mobilată şi în afară de el nu se mai vedea altcineva în jur.

Deanna închise telefonul înainte de a răspunde:

— De fapt aveaţi o întîlnire cu mine.

— Iar dumneavoastră sînteţi...?

— Deanna Nichols, doctor genetician, se prezentă ea.

— Genetician.

Nu era o întrebare. Se vedea pe faţa lui că pentru el întreaga situaţie se reducea la cuvîntul acela.

— Îmi pare rău, nu am apucat să trec prin toate dosarele, se scuză Deanna. Numele dumneavoastră este...?

— Thomas Wellington, veni mecanic răspunsul, dar nu mai adăugă nimic altceva ca să clarifice cine era.

— Domnule Wellington, să înțeleg că v-ați prezentat în calitate de reprezentant al deținuților din închisoarea Regvasia?

— Să spunem...

Tonul ambiguu o făcu să insiste:

— Pot cel puțin spera că aveți o oarecare autoritate asupra lor în cazul în care ajungem la o înțelegere şi nu va fi nevoie să folosim forța?

— N-ar fi mai bine să îmi spuneți despre ce este vorba?

Răspunsul cu o altă întrebare îi atrase atenția că interlocutorul îşi pierdea răbdarea, iar Deanna avea nevoie de toată atenția lui.

— Vreau să vă spun de la început că am vizionat toate comunicările care au avut loc cu Regvasia, îl informă ea în speranța că îi va fi

apreciată onestitatea. Voi începe prin a vă răspunde la întrebările referitoare la situația în care ne aflăm...

— Am interceptat cîteva transmisii după ce am realizat contactul cu voi, îi spuse Wellington. Avem cît de cît o idee despre ce s-a întîmplat în timpul perioadei de izolare. Făcu o pauză după care adăugă: Şi mai ştim că sîntem cei mai periculoşi oameni rămaşi în viață...

Deanna se întrebă ce însemna asta pentru el.

— Vă deranjează dacă fac o scurtă recapitulare ca să ştim amîndoi despre ce vorbim? îi propuse.

Wellington se uită în jur.

— Am ceva timp la dispoziție pînă la ora de masă. Vă ascult...

— În urmă cu trei ani a avut loc un război mondial, cel mai mare din istoria Pămîntului. Lupta dintre Est şi Vest a fost teribilă...

— Ştiu, o întrerupse el, am fost şi eu pe acolo, iar Deanna trase concluzia că închiderea acestuia survenise nu cu mult înainte de încetarea ostilităților.

— ...pînă cînd una din părți a hotărît să îi pună capăt o dată pentru totdeauna. A eliberat un virus letal asupra inamicului, destinat să îl incapaciteze rapid.

— Voi ați făcut asta.

Nici măcar nu clipi în fața acuzației. Mackenzie dăduse ordinul, dar cum şi ea făcea parte din echipa acestuia, bănuia că multă lume mai puțin informată i-ar fi acordat o parte egală de vină, deşi nu făcuse parte din cercetătorii care, la cererea armatei, produseseră virusul. Altceva o îngrijora. Prin „voi" Wellington putea să se refere la ea împreună cu generalul şi întreaga grupare aflată la conducere sau la ei ca adversar. În orice caz, suna prea mult a acuzație şi, pentru prima dată, Deanna începu să se întrebe dacă nu cumva era prizonier de război. Asta n-ar fi fost deloc în favoarea negocierilor.

— Virusul era mai performant decît ne aşteptam. Viteza de răspîndire a depăşit orice aşteptări şi în curînd nu numai inamicul era în pericol ci şi noi. Era nevoie de un vaccin care să protejeze marea masă a populației, dar lucrurile

s-au făcut la repezeală, virusul nu a fost testat suficient, la fel ca şi vaccinul, şi situaţia a scăpat de sub control. Armistiţiul dintre ceea ce mai rămăsese din cele două armate a trecut aproape neobservat – la această afirmaţie Wellington se încruntă uşor –, iar peste noapte ambele colaborau la livrarea vaccinului ca să acopere o zonă cît mai mare în cît mai scurt timp.

— N-au făcut o treabă prea bună, comentă Wellington.

— Adevărat, aprobă Deanna. Iar faptul că vaccinul nu dădea rezultatele scontate nu a ajutat deloc. A salvat totuşi vieţile a 70% din persoanele care au beneficiat de acesta.

— Ura! făcu el sarcastic şi îşi ridică mîinile de pe masă, mimînd victoria.

— În lipsa lui, noi poate nu am fi ajuns să avem această discuţie, îi atrase ea atenţia.

— Deocamdată e un monolog.

— Şi încă nu am terminat. Ostilităţile s-au încheiat subit, însă o lună mai tîrziu populaţia s-a redus la doar cîteva milioane de oameni. Mult timp după aceasta am salvat refugiaţi care

au avut cumva norocul să scape şi, desigur, primul lucru pe care l-am făcut a fost să îi vaccinăm. Practic, nu mai există persoane contaminate. Ultimul deces din această cauză a fost înregistrat în urmă cu optsprezece luni.

— Cred că am auzit ceva despre asta...

Era încă sarcastic. Ei bine, ce avea Deanna să spună în continuare urma să îi mai taie din elan. Poate.

— Mai este însă o parte pe care nu aveaţi de unde să o auziţi, pentru că nu a fost nici odată discutată pe canalele oficiale.

Wellington se aplecă o idee înainte, acordîndu-i întreaga sa atenţie. Intensitatea privirii sale se transmitea pe calea undelor, producîndu-i Deannei un sentiment acut de disconfort pe care se străduí să îl ignore.

— Vaccinul produce nişte efecte secundare la care nimeni nu s-a aşteptat. În urma unor teste de rutină, s-a descoperit că afectează reţeaua neuronală la nivelul cortexului, reducînd drastic capacitatea de abstractizare şi făcînd imposibilă apariţia de conexiuni spontane noi.

— Asta nu înseamnă că toți oamenii ar trebui să fie niște legume? se încruntă Wellington.

— Nu și dacă au deja o serie de cunoștințe. Acestea se păstrează și ei chiar pot căpăta altele, cu condiția să fie învățați. De fapt, am observat problema la prima serie de nou-născuți. Spre deosebire de imunitatea la virus, care nu se moștenește, afecțiunea se transmite de la părinți și, deși reflexele primare se păstrează, nu există nici un fel de inițiativă proprie de autodezvoltare. Ei pot însă învăța și, ocupîndu-ne de ei în mod constant, am reușit să îi aducem la un nivel de dezvoltare corespunzător vîrstei. Vor ajunge la fel de capabil ca părinții atîta vreme cît cineva îi învață ca să le lărgească orizontul și aptitudinile.

— Învață... ca pe niște mașini?

— Mai mult sau mai puțin... au un grad de independență relativ normal, pot învăța și singuri, dar nu vor fi nici odată în stare să depășească nivelul de cunoștințe deja existent. Nu pot inventa, inova, crea... Pur și simplu creierul și-a pierdut această capacitate, nu mai este

compatibil cu acea scînteie de geniu caracteristică minților luminate. Pornind de la baza de gene existente, nu vom obține nici odată un alt Einstein sau Tesla. Cu alte cuvinte, dacă am trăi în Epoca Preistorică, oamenii n-ar fi descoperit nici odată focul.

Se lăsă tăcerea. Deanna se simțea încordată ca după prima discuție cu generalul, atunci cînd îi dăduse vestea. Explicarea conceptului fusese similară ca experiență cu dărîmarea unui zid de cărămidă bucată cu bucată. Discuțiile care urmaseră fuseseră interminabile şi o aduseseră la epuizare, ca şi la un grad ridicat de disperare. Nici nu era de mirare că nimeni cu fusese în stare să contribuie în mod serios în cadrul proiectului de cercetare pe care îl conducea. Le depăşea toate posibilitățile.

— Toată lumea?

— Toată lumea, aprobă Deanna.

— Şi toți supraviețuitorii au făcut vaccinul.

Deanna se mulțumi doar să dea din cap.

Comparativ cu Mackenzie, timpii de reacție ai lui Wellington era mult mai rapizi, chiar dacă

pornea de la informații de bază. Şi, ce era mai important, putea să facă salturi. Următorul pas nu fu o surpriză.

— Inclusiv Mackenzie?

Deanna nu răspunse, dar nici nu era nevoie.

— Desigur, el a fost printre primii vaccinați, gîndi el cu voce tare. De aceea nu mă putea privi în ochi, trebuie că turbează de furie, rînji.

Îl lăsă să îşi trăiască momentul de glorie în pace. Nu aveau să mai fie multe din acestea, nu acolo unde se afla el. De altfel, îi împărtăşea părerea din informațiile primite de la sursă. Generalul se stăpînea bine, dar neputința îl scotea din pepeni.

Iar ei stăteau de vorbă de aproape o oră şi nu rezolvaseră nimic. Nu mai lipsea decît să intre peste ei şi să le ceară socoteală pentru cum pierdeau timpul.

— Trebuie să ai în vedere imaginea în ansamblu, îi spuse ea. Deocamdată ne descurcăm. Încă ne luptăm cu dezastrele lăsate de război şi problema refugiaților nu este total rezolvată, dar pe timp îndelungat acestea nu sînt decît

probleme secundare. Adevărata problemă şi încă una deosebit de gravă este că, la un moment dat, într-un fel sau altul o să apară o situaţie pe care nu o vom putea depăşi bazîndu-ne doar pe cunoştinţele pe care le avem acum. Şi cunoştinţe se pierd în fiecare zi. O mare parte din centrele de date au fost distruse de război şi debandada care a urmat. N-am reuşit să salvăm decît cîteva biblioteci, iar oamenii uită, e firesc. Numai că de data asta ce se uită rămîne bine uitat. Încercăm să documentăm tehnologiile vitale, meseriile, tot ce se poate. Avem programe speciale pentru asta şi toată lumea contribuie, dar merge greu. Sîntem prea puţini, cu o demografie puţin avantajoasă, şi nu ştiu dacă aceasta este o luptă pe care o putem cîştiga.

Tot ceea ce îi spusese era adevărat. Nu se făcea mare tam-tam referitor la cea mai mare problemă cu care se confrunta omenirea, dar cei aflaţi la conducere erau conştienţi de ameninţarea care le plana deasupra capetelor. De aceea nu i se respinsese nici una dintre cererile pentru laborator. Faptul că lucrase cu Larsson fusese în

favoarea ei, plus un alt mic detaliu pe care Mackenzie îl ținuse ascuns și îl scosese la iveală doar la momentul potrivit. Nu se îndoia că nu s-ar fi dat în lături de la a o șantaja dacă i se opunea.

— Este nevoie de un tratament care să înlăture efectele vaccinului, concluzionă Wellington. La asta lucrezi, nu-i așa? Ai spus că ești doctor genetician.

— Așa este. Lucrez de mult timp la proiect fără nici un rezultat. Era jenant să-și admită eșecul cu voce tare în fața unui străin, care probabil nu dădea doi bani pe rasa umană – o trăsătură caracteristică psihopaților –, și, într-o anumită măsură, dureros. E timpul să încercăm o nouă abordare, o generație curată de la naștere, făcu o grimasă realizînd că folosise cuvintele lui Mackenzie.

Wellington o privi lung. Prea multă informație care trebuia procesată și înmagazinată, după ce creierul lenevise o perioadă îndelungată. Sinapsele lucrau încet.

— O generație curată... medită el. Dar pentru asta nu ai nevoie de părinți normali? Își

răspunse singur la întrebare înainte ca ea să deschidă gura. Nu trebuie decît să apelezi la o clinică de fertilitate. Nu înțeleg de ce nu s-a făcut deja. A dispărut tehnologia sau ce s-a întîmplat?

— Nu uita că primele clădiri bombardate au fost instituțiile publice şi cele care ofereau servicii. Nici o clinică de fertilitate nu a supraviețuit.

— Ah, a trecut ceva timp... spuse el drept scuză că îi scăpase din vedere acest amănunt şi îşi trecu încurcat degetele prin părul scurt. Dacă nu există materie primă atunci... se opri şi o privi fix, iar Deanna putu să urmărească înlănțuirea ideilor după felul în care i se schimba expresia feței. Doar că există... aici.

— Adevărat.

— Paznicii au fost însă vaccinați, o privi contrariat. Am avut o mică revoltă cînd s-au primit dozele şi s-a aflat că erau doar pentru personal.

— Ştim asta.

Nu neapărat despre revoltă cît despre faptul că, vaccinul fiind încă în faza de fabricație, se

trimesese doar strictul necesar, iar deținuții erau considerați o cantitate neglijabilă din acest punct de vedere. Chiar dacă în urma conflictului unii deținuți reușiseră cumva să își însușească o parte din doze, tot nu avea cum să fi ajuns pentru toți.

— Atunci... ochii lui Wellington descriseră un arc larg și se întoarseră la cameră. Noi?

— Este singura soluție pe care o avem.

— Dar... știi că nu este o închisoare mixtă, da?

Deanna ezită o fracțiune de secundă.

— Lasă-ne pe noi să ne facem griji pentru asta. Există și varianta cu un singur părinte afectat...

— O generație curată, cu o inteligență net superioară populației existente, spuse el fără să-și dea aere, și la fel de multe probleme... Dumnezeule! Ar putea stăpîni lumea.

— De aceea trebuie să ne grăbim, să obținem o generație pe care să o putem educa și menține pe calea cea bună, cît timp mai sîntem încă în stare să o facem.

— O generație sacrificată, vrei să spui.

Deanna se încruntă, dezbătînd în minte argumentele pro şi contra. Dintr-o dată, Wellington suna ca generalul. Acesta nu ar fi ezitat să spună da.

— Vor fi tratați la fel de bine ca oricare alți copii, poate chiar mai bine, spuse pe un ton defensiv.

— Poți garanta asta?

Bineînțeles că nu putea. Avea o anume influență asupra mersului lucrurilor, datorită implicării şi acreditărilor, dar în final Mackenzie avea ultimul cuvînt.

— Mda, mi-am închipuit, mormăi el. Te vei ocupa în continuare de proiect?

— Da, ăsta este planul...

— Să înțeleg că aveți nevoie de acordul nostru...

— Avem nevoie de cooperare în vederea realizării testelor psihologice şi medicale pentru a alege cei mai potriviți subiecți şi, bineînțeles, pentru prelevarea mostrelor. De aceea, cineva trebuie să îi convingă să participe de bunăvoie.

— Şi de aceea te-au pus pe tine să mă convingi pe mine, spuse Wellington ceea ce ea deja bănuia. Trebuia să-i daţi lui Mackenzie o doză dublă de vaccin.

— Cred că a şi primit, îşi permise Deanna un mic zîmbet. Din păcate nu se vede.

Wellington nu îi răspunse la zîmbet, dar sclipirea din ochi îi dădu de ştire că îi aprecia umorul.

— Hmm...

Deanna îşi simţi inima bătînd mai repede. De decizia acestui om putea depinde soarta lumii.

— Am să mă gîndesc... şi am să te contactez, dispăru din cadru şi transmisia se termină.

Ar fi preferat să primească un răspuns pe loc. Timp de gîndire însemna o negociere mai dură atunci cînd avea să se ajungă la asta, dar cel puţin nu spusese nu. Acum nu-i rămînea decît să aştepte pînă o contacta ca să reia tratativele. Mackenzie nu avea să fie mulţumit, dar pînă una alta, îşi continuă cercetările în căutarea unui psihiatru de marcă, sau măcar unul cu o diplomă. Era tot ce putea face. Abe era fericit.

5

Bolul cu supă îi frigea mîinile în timp ce străbătea încăperea. Restaurantul era mai mult un fel de autoservire deschisă la orice oră din zi şi din noapte. Hrana procesată era la discreţie, nu însă şi un bucătar, motiv pentru care gustul nu varia cine ştie ce şi nu ajungea nici odată să se apropie de original. Deanna se întreba uneori dacă îşi amintea ce gust trebuia să aibă.

Observă cîteva figuri noi printre cei care stăteau la mese urmărind ştirile transmise prin intermediul ecranelor agăţate de pereţi. Un transport de soldaţi sosise zilele trecute aducînd cu el şi ofiţerii asociaţi plutonului care se bucurau de privilegiul de a fi admişi la nivelurile superioare ale bazei. Un motiv în plus să nu întîrzie mult în zonă, pentru că nu avea timp de pierdut cu aceştia, iar ei deveneau interesaţi de fiecare dată cînd ajungeau într-un loc în care puteau ignora pentru puţin timp realitatea de zi cu zi înainte de a pleca din nou.

Uşile se deschiseră automat, lăsînd-o să iasă împreună cu bolul pe care îl avea la ea, ceea ce era teoretic o încălcare a directivelor, dar nimeni nu comentă şi nici nu avea să primească vreun avertisment. Se opri pe pasarela cu vedere spre sud, de unde urmări prin peretele din sticlă vehiculele care veneau şi plecau în timp ce îşi sorbea supa cu înghiţituri mici. Era pe cît de aproape putea ajunge de lumea exterioară.

Din cauza condiţiilor de carantină instaurate pentru a proteja ocupanţii şi, în special, consiliul de conducere, baza era una dintre cele mai bine păzite, dacă nu cea mai bine păzită de pe Pămînt, şi era nevoie de un permis special pentru a intra, dar şi ieşi. Iar Deanna, nefiind în posesia unui astfel de permis, tînjea după libertatea de care păreau să o separe doar cîţiva centimetri de sticlă incasabilă. Desigur, odată ieşită afară s-ar fi schimbat datele problemei. Nu avea unde să se ducă şi probabil că nici nu ar fi ştiut ce să facă. Cea mai apropiată comunitate umană era la sute de kilometri distanţă, aşa că nu-i rămînea decît să se uite pe geam şi să tînjească. Pajiştea

de un verde primăvăratic era atît de îmbietoare...

— Doamna doctor, doamna doctor! veni alergînd spre ea o asistentă plinuță.

— Ce este, Angela?

Tînăra îşi trase sufletul şi spuse printre gîfîieli:

— V-a căutat cineva... dar nu eraţi în cabinet... şi nu aţi răspuns la apel...

— Cine anume? o întrebă Deanna. Dacă ar fi fost generalul, asistenta i-ar fi spus de la început, ca să nu mai vorbim de faptul că el ar fi găsit-o şi în gaură de şarpe, iar pentru altcineva Angela n-ar fi alergat de nebună pe coridoare.

— Un tînăr drăguț... a spus că revine în jumătate de oră.

Sprîncenele Deannei se arcuiră uşor amuzate. Angela se entuziasma prea repede. Asta nu explica cine o căutase, dar avea să afle destul de curînd.

— Mulțumesc, vin şi eu imediat, spuse şi se duse să returneze bolul aproape gol.

Mai avea cîteva probleme de rezolvat înainte de a se întoarce şi, după mai multe opriri la diferite etaje, intră în laborator tocmai cînd Angela conversa cu un bărbat cu figură bărboasă, care întreba de ea.

— Doamna doctor, vă caută domnul doctor Green, se grăbi Angela să elibereze locul din faţa monitorului.

— Domnule doctor Green, mă bucur că aţi răspuns solicitării mele, îl salută Deanna.

— Mi s-a transmis că aveţi nevoie de ajutor, spuse bărbatul. Cînd vorbea, avea tendinţa să mijească ochii, ceea ce îi conferea un aer bonom, însă nu mai era chiar atît de tînăr şi nici neapărat drăguţ. Probabil că Angela avea gusturi mai ciudate. Îmi puteţi da mai multe detalii? o întrebă.

— Avem un grup de persoane care au petrecut ultimii ani de la război încoace în izolare totală şi pentru care avem nevoie de evaluări.

— Faceţi un studiu asupra felului în care izolarea afectează comportamentul uman?

Întrebarea fusese pusă pe un ton politicos, dar nu era greu de ghicit ce gîndea psihiatrul. Avînd în vedere situaţia în care ajunsese lumea, aveau şi lucruri mai importante de făcut.

— Nu tocmai, deşi puteţi face şi asta dacă vă interesează... Se ştie că persoanele în cauză au avut probleme în trecut, aveau un dosar şi erau puse sub supraveghere. Ne interesează să ştim care este condiţia lor în prezent.

— De cîţi subiecţi vorbim?

— Nu avem încă toate datele exacte, dar pornim de la o estimare de maxim şaizeci de persoane. S-ar putea să fie mai puţine...

— Asta înseamnă destul de multe ore de lucru. Care este intervalul de timp acordat pentru evaluări?

— Cît mai repede posibil. Ştiu că nu este o cerere rezonabilă, spuse repede Deanna, înainte de a avea Green timp să se încrunte, dar fiind o problemă de securitate mondială nu vă pot furniza mai multe informaţii decît dacă acceptaţi să vă implicaţi în proiect. Vă asigur însă că este deosebit de important... şi interesant.

Pe un monitor alăturat apăruse fişa cu datele lui Green, colecționate în baza de date a supraviețuitorilor. Avea ceva experiență, suficientă pentru ce avea ea nevoie, dar nu se compara cu ce îi propunea Deanna.

Green îşi plimbă degetele gînditor peste barba scurtă.

— Se pot face evaluările de la distanță? În mod normal nu aş sugera aşa ceva, dar zona aceasta – Deanna observă că interlocutorul se afla pe coasta de vest a Statelor Unite – a fost grav afectată. Multă lume suferă de depresie şi nu avem suficienți psihologi...

— Nici nu aş recomanda o întrevedere față în față, spuse Deanna, gîndindu-se la mutrele deținuților pe care îi văzuse în compania maiorului Perino. Lucrăm la stabilirea unei legături continue cu locația respectivă, nu menționă care era aceea, şi de îndată ce lucrurile sînt puse la punct ne putem apuca de lucru.

O fereastră se deschise pe un alt monitor şi Deanna se grăbi să încheie discuția.

— Mă scuzați, mă caută generalul. Am să văd ce putem face pentru zona dumneavoastră, promise, după care închise conexiunea.

— Nu ştiam că am fost avansat în grad, comentă o voce destul de binedispusă. Bună, Angela.

— Bună Tom.

Deanna se răsuci încet cu scaunul şi urmări schimbul de cuvinte dintre asistentă şi deținut.

— Mulțumesc că ai adus-o pe doamna doctor de la alte îndatoriri mai importante, îi zîmbi Wellington fetei, care se îmbujoră şi se fîstîci toată.

Deci ăsta era tînărul drăguț de care pomenise mai devreme.

— Angela, nu trebuia să verifici culturile la ora asta? îi reaminti cu blîndețe, însă pe un ton care nu admitea discuții.

— Acum mă duc! Angela sări în picioare şi se repezi spre uşă, aruncînd doar o scurtă privire înapoi peste umăr către ochii aceia întunecați care o urmăreau.

Deanna aşteptă să se închidă uşa, apoi spuse:

— Domnule Wellington, aş aprecia dacă nu mi-ați zăpăci asistentele.

— Spune-mi Tom. Economisim timp de transmisie.

— Bine, Tom. Deanna decise că n-avea rost să-şi consume energia cu o discuție în contradictoriu pe o temă care nu o interesa în mod special. Presupun că te-ai gîndit şi ai luat o decizie... îi aruncă o privire întrebătoare drept invitație ca să vorbească.

— Mda... a durat ceva mai mult, a trebuit să supunem la vot... şi după aia a durat şi mai mult pînă s-au făcut listele... în fine... ridică din umeri. O întrebare: ce eşti dispusă să oferi în schimb?

Deanna nu era negociator de profesie, dar se luptase cu birocrația în centrele universitare încă de pe vremea cînd era doar studentă şi ştia cum mergeau lucrurile. Important era să se țină tare pe poziție şi să-i lase celuilalt impresia că a cîştigat.

— Suficient, dacă cererile se mențin în limite rezonabile. Libertatea nu intră în discuție, îl

preveni. Mackenzie poate că nu ar fi obiectat, putea oricînd să elibereze un deținut ca mai tîrziu să-l facă dispărut în circumstanțe dubioase, dar ea mai avea încă scrupule. Supraviețuirea își pierdea valoarea dacă oamenii nu își păstrau calitățile umane. Era motivul care o determina să lupte pentru supraviețuirea speciei așa cum era ea sau ar fi trebuit să fie.

— Desigur că nu, fu de acord Tom fără nici cea mai mică ezitare. Cerințele sînt multe și mărunte. Îi arătă un teanc de hîrtii acoperite cu tot felul de mîzgăleli. Astea sînt doar jumătate din ele, restul sînt la Leroy. Le introduce în sistem ca să vi le trimită.

— Bine, de îndată ce le primim, ne uităm pe ele și stabilim care pot fi aprobate.

— M-am uitat eu deja. Ți-am spus că am avut propriile negocieri. Toate pot fi îndeplinite fără prea mare efort.

— Asta o să decidem noi. Sau mai exact Mackenzie avea să o facă, presupunînd că nu avea să fie ocupat și să le dea ce-o fi doar ca să scape de ei, dar nu îi spuse asta lui Tom.

Acesta o privi lung şi insistent, vag nemulţumit.

— Trebuie să le dai ceva în schimb, ca să simtă că au făcut o afacere bună, îi spuse el. Ceea ce primeşti tu nu contează pentru ei, dar semnificaţia a ceea ce obţii îi face să se simtă deosebit de importanţi. Ei pot salva lumea.

Tom vorbea despre „ei" ca grupare independentă, de parcă nu făcea şi el parte din ea. Încerca oare să o convingă că, spre deosebire de ceilalţi, era o persoană raţională în care se putea încrede? Trebuia neapărat să-i obţină dosarul. O parte din ele fusese decriptată peste noapte, dar nu şi al lui.

— Poate ar fi fost mai bine să nu vă fi pus în temă chiar cu toate detaliile, refuză Deanna să facă o distincţie clară între el şi ei.

— N-ar fi mers. Sînt mult prea inteligenţi. Şi-ar fi dat seama că ceva nu e în regulă şi s-ar fi simţit trădaţi de sistem. Din nou.

— Din nou?

— Chiar crezi că există cineva în toată hardughia asta care crede că îşi merită pedeapsa? Acceptă situaţia doar pentru că nu au încotro.

— Şi tu? vru să ştie Deanna, deşi nu se aştepta la un răspuns sincer. Era de-o teapă cu ceilalți, posibil chiar mai inteligent din moment ce fusese ales drept liderul întregii case de nebuni. Nu-i plăcea ideea de a se confrunta cu un adversar care putea fi mai inteligent ca ea. Ca multă lume obişnuită şi care n-avea probleme cu justiția, avea tendința să considere condamnații ca făcînd parte dintr-o clasă inferioară. Îşi dădu seama că era timpul să-şi reconsidere această opinie, dacă ținea să-şi atingă scopul.

— Nu am nici o îndoială că, din punctul de vedere al învingătorilor, am meritat-o cu vîrf şi îndesat. Dacă noi am fi cîştigat războiul însă... nu termină fraza, răspunsul era evident.

Un criminal de război. Avea sens dacă ținea cont de faptul că dosarul lui era secretizat şi informaticienii se chinuiau încă să spargă nivelurile de criptare ca să ajungă la el. Ce crime monstruoase făcuse de îl aruncase Mackenzie în gaura aia fără ieşire? Aproape că nu ținea să ştie. Fusese martoră la prea multe orori, cît să îi ajungă pentru întreaga viață. Încercă să îşi

aducă aminte dacă fusese vreun caz larg mediatizat în perioada imediat dinainte şi de după încheierea războiului, dar nu-i veni nimic în minte. La vremea respectivă fusese mult prea ocupată cu salvarea vieţilor omeneşti, iar media se axa mai mult pe evoluţia epidemiei decît pe războiul în sine, care era considerat un fel de catastrofă secundară.

— Şi nu vrei să fii eliberat? Asta nu prea-i venea să creadă şi contrazicea argumentele lui.

— Încerci să mă psihanalizezi?

— Încerc să-mi dau seama cu cine am de-a face.

— Scrie în dosar, spuse Tom sarcastic. Cum ea nu răspunse, ochii i se îngustară. Oh... nu ţi l-a dat! izbucni într-un rîs scurt. Desigur, oare de ce mă mir? mormăi scuturînd din cap. Deci aşa joacă Mackenzie... o să fie interesant.

— Mă tem că m-ai pierdut, se văzu nevoită Deanna să admită că n-avea idee despre ce vorbea.

— Nu contează, dădu Tom dintr-o mînă de parcă alunga o muscă. Bine, spune-mi ce ai

nevoie, îi ceru, iar Deanna se agăță de ocazia oferită pînă nu se răzgîndea.

— Okay, pornim de la ipoteza că ajungem la o înțelegere. În funcție de cererile primite putem organiza un transport în maxim două săptămîni, aşa mi s-a spus. Pînă atunci aveți timp să construiți o ecluză la intrare. Toate obiectele trimise vor fi sterilizate şi vor fi manipulate mecanic, nu va exista contact uman, dar nu vrem să ne asumăm nici un risc să se întîmple ceva pe drum. De aceea o sterilizare şi la sosirea la destinație este obligatorie.

— Se face, numai să avem materialele necesare...

— Ne trimiteți un inventar cu materialele disponibile şi vom ține seama de acesta la realizarea planurilor.

— Bun. Altceva?

— Evaluarea psihiatrică a deținuților va dura ceva timp şi de aceea trebuie începută cît mai repede.

— Presupun că aveți deja un specialist. Tipul cu care vorbeai mai devreme?

— Doctorul Green este psihiatru şi a fost de acord să participe la proiect. Am nevoie să-mi spui cîți subiecți sînt ca să putem programa şedințele. Conform ultimelor date erau înregistrați şaizeci de deținuți, dar asta a fost cu trei ani în urmă... iar maiorul Perino nu răspunsese la întrebare cînd generalul îi ceruse un raport al situației din închisoare. Cîți sînt acum?

— Treizeci şi şase... Numărul este în scădere, ați face bine să vă grăbiți.

Aproape jumătate. Nu putu să nu se întrebe ce se întîmplase, dar nu era momentul potrivit să îl descoasă.

— Şi paznici?

— Suficienți... deocamdată.

Deanna clipi, dar Tom se uita fix la ea parcă provocînd-o să întrebe, aşa că se abținu.

— Un alt lucru care trebuie realizat pînă la sosirea transportului este un control medical aprofundat al tuturor deținuților. O să vă trimitem noile rutine pentru blocul operator.

Tom clătină din cap.

— Am avut nişte incidente în urma cărora blocul operator a fost dezafectat.

— Cu siguranță că îl puteți repara sub îndrumarea tehnicienilor noştri.

— Nu. Mi-e teamă e imposibil.

— Oh... atunci o să vă trimitem şi un bloc operator, oftă Deana. Asta schimbă puțin datele problemei: va trebui să transmit la serviciul tehnic că avem nevoie de alte dimensiuni pentru ecluză. Blocul operator ocupă mai mult spațiu, spuse şi îşi notă modificările.

— Testele despre care vorbeai... sînt complicate? se interesă Tom.

— Nimic care să-l depăşească pe doctorul vostru. Ştiința nu a evoluat chiar atît de mult în ultimii ani, îşi permise un mic zîmbet ironic Deanna.

— Nu avem doctor.

— Cum?

— N-avem, ridică el din umeri. Presupun că îl puteți folosi pe Zane... dar eu n-aş avea încredere în el.

Deanna selectă dosarul deținutului cu numele Zane şi avu norocul să fie unul din cele la care avea acces. Îşi aruncă rapid ochii pe el şi, într-adevăr, numitul Zane avea pregătire medicală, doar fusese închis pentru că experimentase mutații genetice pe pacienți fără a avea consimțământul acestora. Tom avea dreptate, nici ea nu era tentată să aibă încredere într-un asemenea specimen, mai ales în condițiile date.

— Merge ceva în şandramaua aia? bombăni Deanna nemulțumită că planurile se complicau din ce în ce mai mult.

— Sîntem încă în viață, rînji Tom.

— Oare de ce nu mă încălzeşte asta? replică ea. Bine, o să vă trimitem şi un doctor.

— O doctoriță.

— Poftim?

— Chiar persoana care întreabă.

Pe moment Deanna rămase blocată. Nu se aşteptase la o asemenea cerere.

— Nu cred că generalul va fi de acord, îi spuse. Mackenzie nu avea cum să fie de acord, Deanna era convinsă de asta. O vizită la închisoarea

Regvasia implica prea multe riscuri, iar Tom nu spusese nimic care să îi schimbe părerea în privința aceasta.

— Mackenzie va fi de acord cu orice atîta timp cît obține ce își dorește, declară Tom, iar Deanna nu-l putu contrazice.

— Poate că nu vreau să vin... spuse într-o doară, ca să îl testeze.

— Condiția este nenegociabilă. Au văzut înregistrările și s-a votat în unanimitate. Fie vii în persoană să faci testele, fie întreaga înțelegere cade.

— Dacă vin... cine îmi garantează că voi fi în siguranță acolo?

— Eu.

Un cuvînt atît de scurt și în același timp atît de puternic.

— Am să mă gîndesc, spuse într-un tîrziu.

— Bine, noi avem timp, spuse Tom pe un ton care insinua că ea nu avea și zîmbi.

Deanna nu îi răspunse la zîmbet. Viața tocmai luase o turnură neașteptată și nu era sigură că îi plăcea direcția în care se îndrepta. Și totuși,

o parte a creierului ei deja căuta argumente ca să îl convingă pe Mackenzie să o lase să plece.

6

Pentru o persoană atît de ocupată şi cu atîtea responsabilităţi ca generalul, Mackenzie îşi făcuse timp să vizioneze toate înregistrările convorbirilor cu Regvasia şi acţionase în consecinţă. Chiar înainte de a apuca să îi vorbească, o parte din pregătiri era deja gata. Fusese o discuţie neaşteptat de scurtă:

— Bineînţeles că te duci!

Deanna încă mai auzea vocea generalului răsunîndu-i în urechi.

Lucrurile erau destul de simple odată ce fusese pusă în faţa faptului împlinit. Durata pregătirilor se întinsese la trei săptămîni din cauza unor probleme tehnice neprevăzute apărute la construirea ecluzei, timp în care ea îşi continuase cercetările la proiectele proprii cu acelaşi rezultat.

Vorbea cu Tom cam o dată la două zile, reuşiseră să stabilească o conexiune continuă prin intermediul unui alt satelit şi se interesa de progresul lucrărilor. În mod normal asta nu era treaba ei, dar Mackenzie o pusese şefă de proiect şi, din cîte ştia, nu mai luase legătura cu baza de la prima confruntare. Era ca şi cum îi delegase ei toată autoritatea în privinţa proiectului de regenerare a speciei umane şi îi dăduse mînă liberă să îl conducă cum credea de cuviinţă, ceea ce era departe de a fi adevărat. Era supravegheată îndeaproape şi, la orice mişcare greşită, s-ar fi intervenit în mod mai mult sau mai puţin abuziv pentru a îndrepta lucrurile pe calea cea bună. Deanna era liniştită ştiind că, atîta timp cît ţelurile lor coincideau, era liberă să folosească orice resurse disponibile.

La exact o lună de la stabilirea primului contact, o aeronavă militară o duse pe aeroportul cel mai apropiat de Cercul Polar de Nord, învecinat cu Groenlanda. Aeroportul nu mai era funcţional de o bună bucată de vreme, dar tot ce avea nevoie era o pistă suficient de lungă pe

care să aterizeze. Planul inițial de a se deplasa în zbor pînă la destinație se dusese pe apa sîmbetei, după ce li se atrăsese atenția că regimul de izolare al Regvasiei nu presupunea doar o închidere ermetică, lipsită de posibilitatea de a comunica într-un sens sau altul, ci şi un sistem defensiv capabil să pulverizeze orice transportor suspect, mai mare ca un vehicul de zăpadă obişnuit.

În condiții normale se putea discuta cu baza, aceasta furniza acreditări şi coduri de acces care le-ar fi permis trecerea prin spațiul supravegheat sau chiar vizitarea, însă la declanşarea izolării sistemul era armat automat şi devenea autonom. Iar cu el nu se putea discuta. Gîndul la călătoria prin zăpadă îi redusese sensibil din entuziasm.

Un întreg regiment îi asigura protecția, desfăşurat într-un cerc larg pe suprafața pistei dezafectate. Cînd scoase capul pe uşă şi se uită afară cercetînd împrejurimile, observă că nici unul dintre soldați nu se uita la ea, toți priveau în direcție opusă de parcă primejdia putea veni

doar din exterior. Vederea îi era puțin înceţoşată de pereții dintr-un material fumuriu asemănător sticlei, care formau un coridor lung în fața ei şi prin care trebuia să treacă pentru a ajunge la următorul mijloc de transport. Abia acum începea greul.

Se luaseră măsuri stricte de protecție pentru a evita o contaminare accidentală, ducînd izolarea la extrem, considera Deanna, şi transformînd-o într-o personalitate misterioasă pe care cei aflați de cealaltă parte a sticlei nu o puteau vedea. Prezența soldaților era la fel de deranjantă ca frigul, care trecea fără probleme prin costumul de protecție subțire pe care îl îmbrăcase peste hainele de iarnă. Scopul acestuia era să o apere de posibile infecții virale, chiar dacă ar fi transformat-o doar în agent purtător, şi n-avea nici o treabă cu variațiile de temperatură. Într-o altă viață, poate că ar fi reuşit să-i facă modificările necesare în timp util, dar nu fusese cazul şi nu se putea spune că nu îşi dăduseră toată străduința. Aşa cum stăteau lucrurile, epiderma o informa că primăvara polară era mai

ceva ca orice iarnă pe care o trăise vreodată. Noroc că nu trebuia să o suporte mult timp.

În lipsa unui comitet de primire sau a unui semnal de orice fel, Deanna coborî din avion şi urmă singura direcţie posibilă, adică de-a lungul coridorului. În depărtare, o pătură albă de zăpadă se întindea cît vedeai cu ochii, un fenomen atipic pentru sfîrşitul lunii mai în alte părţi ale globului, dar nu şi aici. În ciuda deschiderii aparente, tunelul îi dădea un sentiment claustrofobic, iar cele cîteva zeci de metri parcurşi pînă la destinaţie i se părură interminabili.

Fu uşurată cînd ajunse la uşa din spatele unei maşini, care bloca întregul culoar. Amprenta vocală îi fu recunoscută imediat şi, după introducerea codului de acces, uşa se deschise cu un clic. Deanna trase de aceasta suficient cît să-şi facă loc să se strecoare înăuntru.

Compartimentul era îngust ca un sertar de dulap, cu greu ar fi încăput patru oameni şi aceia aliniaţi ca sardelele. Pe ecranul din perete se derulau instrucţiuni, dar ea cunoştea procedura şi nu pierdu timpul citindu-le. Lucrase la

conceperea rutinei de sterilizare, n-avea nevoie de instrucțiuni. Inhală adînc în timp ce un abur inodor invadă încăperea. Întregul proces dură doar douăzeci de secunde, din care zece erau necesare acumulării concentrației necesare de gaz, iar alte zece evacuării acestuia.

Cînd totul se termină şi un alt clic acompaniat de o schimbare a gamei de lumini o anunță că putea trece mai departe, nu mai rămăsese nici un microorganism viu de orice natură ar fi fost acesta în aer, pe haine sau în plămîni. Abia atunci intră cu adevărat în interiorul vehiculului. Primul lucru pe care îl făcu fu să apese pe triunghiul metalic de la baza gîtului, singurul accesoriu vizibil pe costum. Simți cum materialul prinde viață, migrînd pe corpul ei şi reducîndu-şi dimensiunile pentru a se retrage în locația de origine. Rămasă doar cu triunghiul solid în palmă, îl depuse într-un sertar din perete în care se găseau altele asemănătoare. Nu se ştia nici odată cînd putea fi nevoie de ele.

Străbătu compartimentul cu locuri pentru dormit, descheindu-şi din mers haina, şi ajunse

în spațiul destinat activităților zilnice. Doctorul Green își amenajase un birou provizoriu într-un colț, adică stătea la masă cu un ecran portabil în față, conectat la computerul vehiculului și prin intermediul acestuia chiar și mai departe, pînă la bază probabil.

— Bună! o salută ridicîndu-și ochii de pe ecran. Ai ajuns!

— Bună, Horace, reuși Deanna să-și scoată brațul din mînecă. În sfîrșit, am ajuns... cam mare fastul, se putea organiza ceva mai simplu, comentă parcă cerîndu-și scuze. Putea paria că psihiatrul nu fusese ridicat de la domiciliu cu tot atîta ceremonie. Aștepți de mult? Am plecat cu întîrziere din Le Havre.

— Nu, n-am ajuns de mult timp. Am profitat să mai lucrez puțin, arătă spre ecranul pe care unul din deținuți se uita urît, deranjat de întrerupere. Faptul că Green decuplase semnalul audio nu-l făcea prea fericit. Faci tu onorurile? o întrebă.

— Da, sigur, aprobă Deanna cu ușurință. Mă ocup eu de drum o perioadă. Am de contactat

baza şi rezolvat nişte treburi... Acum te las să lucrezi.

— Ne vedem la masă?

— Desigur.

Îl lăsă să termine şedinţa şi trecu mai departe pe coridor. Deschise una din uşi care dădea într-un compartiment ce fusese transformat în laborator şi îl inspectă rapid. Fu mulţumită să constate că îi respectaseră specificaţiile şi totul ieşise aşa cum ceruse ea. Cam înghesuit, un adevărat hazard pe serpentine, dar condiţiile de drum se prevesteau a fi line, doar kilometri şi kilometri de zăpadă pe calota polară. Avea să fie plictisitor, dar în două zile, maxim trei, aveau să ajungă la destinaţie.

După ce verifică stadiul ultimului set de culturi – rezultatele îi fuseseră transmise peste noapte – Deanna părăsi laboratorul şi se mută în cabina de control, unde se instală într-unul din fotoliile confortabile. Accesă computerul de la bord şi puse sistemul de control în aşteptare, pînă verifică poziţia pe hartă şi coordonatele traseului. Închisoarea era un punct şters undeva

departe. Aveau ceva de mers. Încercă să pornească motorul pentru a începe călătoria şi, abia cînd nu răspunse, îşi aminti că mai întîi trebuia să ia legătura cu baza şi să îşi confirme identitatea. Vehiculul era urmărit prin satelit şi avea o vagă bănuială că putea fi controlat de la distanță, dar spera să nu fie nevoie să testeze această teorie.

Primi aprobarea să înceapă călătoria în momentul în care se eliberă pista. Soldații dispăruseră, o parte plecînd cu aeronava care îi adusese, în timp ce alții se urcaseră în cele două blindate care aveau să îi însoțească o bună parte din drum. Motorul porni silențios, doar o uşoară vibrație se făcea simțită dacă atingea cu mîna o suprafață solidă. Peisajul îi defilă în fața ochilor, deplasîndu-se cu viteza melcului la început, ca apoi să o ia ceva mai repede.

Îşi clăti ochii cîteva minute cu imensitatea albă, admirînd mingea aurie a soarelui de deasupra orizontului, conştientă că avea să se sature în curînd de acestă imagine. Dar, deocamdată, se bucură ca un copil, fericită să vadă

zăpadă oriunde se uita prin semisfera de sticlă care forma partea din față a cabinei. Cînd corpul începu să i se moleşească sub razele filtrate de folia protectoare, îşi spuse că era timpul să facă şi ceva treabă.

Se conectă la computerul de bord, care era pus pe pilot automat, şi ceru legătura cu Regvasia. Spera să meargă, deşi apăruseră erori de transmisie în repetate rînduri şi bănuia că problema era la unul din capete. În cel mai rău caz, satelitul era cel care îşi dădea duhul, caz în care ar fi trebuit să caute un altul a cărui tehnologie să fie compatibilă cu cea din Regvasia şi din restul lumii în general. I se spusese că şansele să aibă noroc o a doua oară erau destul de mici.

Apelul îi fu respins. O miră acest lucru pentru că, de obicei, Tom îi răspundea, chiar dacă după o întîrziere de cîteva minute. Era singurul cu care ținea legătura. Maiorul Perino nu se arătase interesat şi, după cîteva încercări, renunțase să mai încerce pornirea unui dialog. Ceilalți deținuți nu s-ar fi dat în lături de la a sta la

taclale cu orele, dar pe aceştia Tom îi ţinea în mod vădit deoparte, neîncurajînd contactul.

După mai multe încercări repetate în decursul a cîtorva ore, în sfîrşit i se răspunse. Oamenii erau la lucru, proiectul mai avea puţin pînă la finalizare. Deţinuţii erau amestecaţi cu paznicii, îmbrăcaţi în aceleaşi uniforme decolorate, lucrînd cot la cot. Nu se vedea nici o uniformă militară, cu excepţia celei purtate de maiorul Perino, care se foia de colo-colo, însă cel care controla operaţiunea era un deţinut pe nume Eastman, specialist în metale grele. Cum duceau lipsă de materiale şi nu puteau aduce din exterior fără a compromite securitatea bazei, fuseseră nevoiţi să demonteze o parte din pereţii interiori şi să topească şi să remodeleze metalele în piese care să se îmbine perfect. Era muncă grea, însă oamenii lucrau de zor fără să se plîngă, conştienţi că o făceau pentru propria protecţie.

Deanna înghiţi în sec, urmărind furnicarul de siluete. În curînd avea să se afle în interiorul

unei închisori în care deținuții umblau liberi, iar paznicii erau puțini şi, după cît se vedea, lipsiți de putere. Prin natura meseriei ea era nevoită să interacționeze cu aceştia, poate nu la fel de îndelung ca Green, care avea să profite de situație şi să facă şi o serie de evaluări pe viu, dar suficient ca să o pună pe gînduri. Poate că nu fusese o idee strălucită acceptarea acestei misiuni.

Nu avu timp să mediteze îndelung, pentru că vederea îi fu parțial blocată de nişte umeri largi pe care îi recunoştea.

— Hei, mormăi Tom cu un glas distrat şi oarecum iritat, ceea ce o determină să se întrebe dacă era supărat pe ea sau avea alte motive de nemulțumire.

Îi spuse ceva unui alt deținut, care dădu din cap şi plecă mai departe, după care se întoarse înapoi spre cameră. La schimbarea unghiului, lumina îi căzu direct pe chip. Avea o vînătaie de toată frumusețea pe partea stîngă a feței şi nu îi scăpă nici felul în care îşi ținea brațul protector în jurul mijlocului.

— Pe unde sînteți? o luă la rost. V-am căutat şi mi s-a spus că nu se poate realiza legătura. Vorbea la plural pentru urechile care stăteau ciulite în jur.

— Sîntem pe drum... murmură Deanna, fiindu-i greu să-şi desprindă privirea de la vînătăile de pe chipul lui.

— Bine, ecluza e aproape gata. Cînd ajungeți? Vocea lui sună aproape ca un lătrat.

— Tom, ce s-a întîmplat? îl întrebă îngrijorată. Dacă apăruseră probleme era de preferat să ştie.

— Oh, asta? arătă spre vînătaie. Nu-i nimic. Am avut nişte divergențe de opinie, rînji el. Situația e sub control acum, spuse şi pe fundal se auziră nişte mîrîituri, care puteau fi interpretate în orice fel. Îi datorăm doctorului Green nişte ore pe care le-a făcut degeaba. O să-l plătim cînd ieşim de aici, glumi, dar duritatea din ochii lui rămase neschimbată şi nu apăru nici o urmă de zîmbet.

Grupul de oameni care lucra în spatele său rîse, apreciind remarca. Fără să îşi schimbe

poziția, Tom îi privi cu coada ochiului, mai mult ca măsură de precauție decît altceva, dar cînd se uită din nou la ea nu era nici o urmă confuzie în ochii lui. Amîndoi ştiau că nici unul din cei aflați acolo nu avea să mai vadă vreodată lumina zilei.

Deanna trase concluzia că fusese o confruntare nu tocmai uşoară. Oamenii păreau însă să fi cîştigat şi mai mult respect pentru el, ceea ce era în avantajul ei. Aveau o înțelegere şi spera că el urma să o respecte.

— Bine, deocamdată abandonă subiectul. Ajungem în cincizeci şi două de ore. Blocul operator are nevoie de şase ore să se încarce pentru a lucra la capacitate maximă.

— Avem suficientă energie.

— Atunci începem testele dis-de-dimineață.

— OK.

O deconectă fără o vorbă în plus. Deanna observase că nu îi plăcea să discute cu ea în prezența martorilor şi că încerca pe cît posibil să îi limiteze contactul cu ceilalți ocupanți ai închisorii, atît deținuți, cît şi paznici. Green nu se confruntase cu astfel de probleme.

Presupuse că întreruperea bruscă trebuia să treacă drept un fel de declarație de independență, o demonstrație a faptului că nu trecuse de partea autorităților, nu fusese cumpărat de acestea. Iar demonstrația nu îi era destinată ei, pentru că nu avea nimic de cîştigat. Condițiile fuseseră stabilite clar şi generalul nu ar fi admis o abatere de la acestea.

Ghemuită în fotoliu, Deanna privi gînditoare la stratul gros de zăpadă pe care se deplasau. Nu putea scăpa de senzația că ceva nu era în regulă.

7

Cu o zi înainte de a ajunge la destinație, Green anunță că terminase evaluările parțiale şi îi predă raportul. Abia după ce discuta față în față cu fiecare deținut putea să îşi formeze o opinie finală, dar nu preconiza să apară schimbări majore din punctul lui de vedere. Controlul medical era o altă poveste, acesta putea să

scoată la iveală nişte amănunte necunoscute lui. Departe de a fi naiv, se încredea în spusele deţinuţilor doar pînă la un punct. N-avea de unde să ştie ce tratamente urmaseră sau nu în ultimul timp şi cum îi afectaseră acestea.

Deanna îl lăsă să stea la taclale cu soţia, aşa cum făcea în fiecare seară după cină, şi se retrase în cabina de control să studieze raportul. Din cînd în cînd o fura peisajul şi uita pentru cîteva clipe de ceea ce făcea, dar atîta timp cît nu putea ieşi din vehiculul în mişcare, acela devenise locul ei preferat unde să stea, să mediteze şi, de ce nu, să lucreze. Soarele nu coborîse încă sub linia orizontului şi, fiind aproape vară polară, nici nu avea să o facă pentru mult timp, lucru care încă îi inducea în eroare ceasul biologic.

Ştiind că nu avea să adoarmă prea curînd, se apucă să citească raportul. Căzuseră de acord ca în ultima zi să nu facă nimic decît să se odihnească ca să fie pregătiţi pentru confruntarea finală. Avea însă o noapte întreagă la dispoziţie în decursul căreia să-şi schiţeze o strategie. Toţi deţinuţii aveau să fie supuşi aceloraşi teste şi

proceduri, dar odată întoarsă în centrul de cercetări medicale doar unele linii genetice, cele cu un risc redus, aveau să fie folosite în prima etapă. Dacă rezultatul se dovedea a fi pozitiv, abia atunci aveau să ia în considerație posibilitatea utilizării întregii mase genetice și riscurile implicate de aceasta. Anticipa niște discuții aprinse cu Mackenzie, dar toate la timpul lor.

Deocamdată avea nevoie de un plan. Parcurse atentă raportul, la fiecare deținut oprindu-se să acceseze și dosarul acestuia. Între timp, experții își făcuseră treaba și decriptaseră majoritatea informațiilor cerute. Abia cînd ajunse spre finalul raportului observă că absolut toate cererile întorseseră un răspuns. Subiecții fiind ordonați în ordine alfabetică, Wellington era ultimul. Cuprinsă de o curiozitate care nu îi dădea pace, sări peste restul raportului și se duse direct la dosarul la care accesul nu îi fusese permis pînă atunci.

Citi de două ori datele afișate pe ecran și simți cum frigul de afară i se strecura în oase, deși temperatura din cabină nu se schimbase.

— Blestematul!

Sări din fotoliu şi se repezi ca o vijelie prin uşa care o separa de compartimentul din spate.

— Ştii cine e Wellington? izbucni revoltată că i se ascunseseră informaţii vitale.

— Vorbim mai tîrziu, Green murmură către soţia sa şi clipi neajutorat către Deanna.

— Ştii? insistă ea.

— Nu. Mi s-a ordonat să îl evaluez primul şi apoi să îl las în pace. Dosarul lui nu era disponibil... şi evaluarea n-a intrat în prea multe detalii personale.

— Deci n-ai nici cea mai mică idee.

— Am înţeles că a fost în armată... de partea cealaltă.

Adică a învinşilor, înţelese Deanna. Cam atît ştiuse şi ea.

— Oh, sigur că a fost, mormăi şi se trînti pe bancheta din faţa lui Green, numai că n-a fost un simplu soldat. Ţi-aduci aminte de nebunia care s-a declanşat cînd a murit generalul Johnson în bătălia din Mexic şi toţi am crezut că s-a terminat războiul?

Green dădu din cap, era greu de uitat aşa ceva.

— În timp ce toată lumea sărbătorea sau, mă rog, cei care mai erau în stare de aşa ceva sărbătoreau, s-a mai dat o luptă, îi spuse ea.

— Am auzit ceva despre asta, dar nu prea multe. O bătălie minoră...

— Asta s-a spus pe canalele media ca să nu alerteze populaţia. În realitate, a fost mult mai rău. Cineva a reorganizat armata lui Johnson peste noapte şi a dat un atac decisiv. A fost un masacru. Nici una din părţi nu voia să cedeze, au murit mai mult de jumătate din forţele combatante. Singurul nostru atu, care i-a făcut să capituleze, a fost vaccinul realizat de noi. Mackenzie le-a promis doze gratuite, nelimitate de vaccin şi că vor fi trataţi ca egali şi nu ca învinşi.

— N-am auzit nimic din toate astea, spuse Green. Cam sună a Mackenzie, dar tu îl cunoşti mai bine ca mine. Este un strateg extraordinar, dar ca om...

— E o jigodie, încheie Deanna.

— Nu am probe să susțin o asemenea afirmație, se eschivă el.

— Eu am. Tocmai am primit raportul ultimei lupte. L-am tot bătut la cap pe Mackenzie să-mi dea mai multe informații despre Wellington, dar era mereu ocupat. Acum am găsit raportul ataşat la dosarul lui.

— Ce legătură are asta cu Wellington?

— El a condus atacul împotriva lui Mackenzie.

— Oh... sînt impresionat, scoase Green un fluierat. Dar, da, se potriveşte profilului. Dispus să meargă pînă în pînzele albe ca să obțină victoria şi totuşi capitulînd atunci cînd a realizat că în felul acesta putea salva mai multe suflete, nu doar din rîndurile armatei. Admirabil, aprecie Green.

Buzele Deannei se strînseră, schițînd o grimasă. Era prea pornită ca să ia în considerație eroismul acestuia.

— Dar cum de a ajuns la închisoare? Aveam impresia că nu s-au luat prizonieri de către nici una din părți.

— Mackenzie a trişat. A întrunit o curte marţială ad-hoc, formată doar din ofiţerii aflaţi sub comanda lui directă, şi l-a acuzat de crime împotriva umanităţii. Încălcaseră armistiţiul sub comanda lui Wellington, aşa că i-a fost uşor să obţină o sentinţă maximă. L-au făcut pachet şi l-au trimis la Ragvasia cît s-a putut de repede ca să scape de el. Acum că mă gîndesc la asta, este foarte posibil să fi declanşat procedura de izolare a închisorii în mod intenţionat.

Green se ridică de la masă şi se duse să îşi toarne o băutură energizantă.

— Vrei?

— Nu, refuză scurt Deanna.

— Ce vrei să-ţi spun? o întrebă, văzînd cum îl urmărea cu privirea de parcă aştepta ceva. Că Mackenzie a făcut un lucru rău, josnic, sub orice critică? Aşa este, dar cu ce schimbă asta situaţia?

— O schimbă... nu vezi? Avem de-a face cu un om care este un bun strateg, poate la fel de bun ca Mackenzie, că doar aproape l-a învins, un om care a fost înşelat... care ştie să comande

şi să controleze masele... care are sub comanda lui o întreagă închisoare de deţinuţi periculoşi? Ochii i se îngustară pe măsură ce avansa cu raţionamentul. Desigur, Perino e doar o marionetă folosită ca să ne inducă în eroare, el controlează acum Regvasia! exclamă Deanna. Cum crezi că ar reacţiona un astfel de om în momentul în care i s-ar oferi o oportunitate ca aceea furnizată de noi?

Green se aşeză la loc pe banchetă în faţa ei şi se uită la conţinutul paharului, căzut pe gînduri. Îl văzuse de puţine ori încruntîndu-se de cînd îl cunoştea, însă acum o făcea.

— Deanna, începu pe un ton ponderat, mie mi-a făcut impresia unui om inteligent, puternic şi destul de echilibrat. Nu spun că nu are probleme – este de aşteptat să aibă după condiţiile în care a trăit în ultimii ani, nu uita că deţinuţii nu au fost trimişi acolo pentru a fi reabilitaţi –, dar la urma urmei, noi toţi cei care am trăit pe viu sfîrşitul lumii şi am supravieţuit, sîntem deviaţi de la normal. Nu se poate altfel, este parte integrantă a mecanismului

propriu de apărare, fiecare supraviețuiește cum poate.

— Nu contest asta, spuse Deanna, și, poate greșesc, dar nu de el mi-e frică cel mai tare. Mă tem de ceilalți. Mă tem de ce vor face cînd se vor deschide ușile. Nu putem conta pe gardieni, nu au nici o putere.

Green nu o contrazise, deși nu era clar dacă era convins de afirmațiile ei sau nu. Îi spuse însă altceva:

— Dacă așa stau lucrurile, atunci nu ne rămîne decît să sperăm că are o poziție solidă în comunitatea lor și poate într-adevăr să facă tot ce și-a propus. Nu pare genul care să promită ceva fără ca mai apoi să se țină de cuvînt.

— Și dacă nu depinde numai de el? La urma urmei este doar un om.

Era o întrebare la care nici unul din ei nu putea răspunde, iar Deanna nu punea mare preț pe speranță. O înșelase de prea multe ori. De aceea prefera ceva mai palpabil. Din păcate, viitorul rămînea un factor necunoscut și, deocamdată, arăta din ce în ce mai tulbure.

— Vrei să ne întoarcem? Vrei să amînăm misiunea şi să trimitem mai întîi soldaţii peste ei ca să restabilească ordinea? o întrebă Green.

— Ar fi un măcel...

— Probabil că da... dar tu decizi. Este responsabilitatea ta, tu eşti şefa.

— Nu ştiu... S-ar putea să nu ne mai întîlnim cu o astfel de ocazie.

— Şi asta e adevărat. Pe de altă parte, nu trebuie să fie neapărat conştienţi sau măcar vii, ca să-ţi faci treaba.

Dacă nu ar fi zîmbit, Deanna ar fi aruncat cu ceva în el. Prea suna a ceva ce ar fi spus Mackenzie.

— Glumeam, spuse ridicînd mîinile ca să se apere, cînd ea îi aruncă o privire întunecată.

— Ştiu.

— Şi atunci ce facem?

Deanna ezită o secundă.

— Ne gîndim.

8

Zorii îi surprinseră încă dezbătînd problema. Momentul critic se apropia. Ascultară blindatele cum îşi luau la revedere şi făceau calea-ntoarsă. Ajunseseră nu departe de zona în care prezenţa lor ar fi devenit problematică, aşa că plecau înainte de a stîrni suspiciuni. Şi vehiculul lor îşi redusese viteza, ca să poată trece drept o maşină mai puţin avansată.

Green aşteptă să vadă ce avea să facă Deanna, dar ea doar le mulţumi cînd li se ură succes. Simţea ochii psihiatrului aţintiţi asupra ei, însă nu spuse nimic altceva, iar el nu comentă. Urmăriră în tăcere cum se îndepărtau maşinile pe ecranul radarului. Fusese o condiţie impusă de deţinuţi, fără forţă armată, doar o persoană erau dispuşi să primească în sînul lor. Mai tîrziu căzuseră de acord că două nu era o pretenţie absurdă, chiar dacă maiorul Perino insistase, mai mult ca sigur la îndemnul lor, că orice altă combinaţie ar fi agitat spiritele şi ar fi putut isca

o revoltă. Cînd auzise Green că se ducea de una singură în gura lupului, se oferise să o însoţească. Dacă nu o putea ajuta în alt fel, cel puţin îi oferea sprijin moral. Şi astfel ajunseseră în faza curentă a operaţiunii.

Transmisia de dimineaţă se desfăşură în alte condiţii decît de obicei. Amîndoi se uitau la cameră cu ochi gravi, ţinînd în mînă căni în care aburea cafeaua şi arătînd de parcă nu dormiseră toată noaptea, ceea ce era adevărat.

— Bună ziua, domnule colonel Wellington, îl salută Deanna pe un ton protocolar.

Tom se schimbă vizibil la faţă. Muşchii i se încordară de-a lungul maxilarului şi gura îi fu înlocuită de o linie dreaptă.

— Bună dimineaţa, doamnă doctor Nichols, îi folosi şi el la rîndul său titlul întreg drept răspuns. Cred că mi-am pierdut gradele cînd am fost arestat, o informă. Nu sînt sigur, n-am primit o decizie scrisă. Poate că n-au ştiut unde să mă găsească.

Livră ironia pe un ton sec, care se voia a fi nepăsător. Vînătăile păreau mai puţin îngrozitoare decît în ziua precedentă, cînd o şocaseră de-a

dreptul, dar pentru un lung moment nu reuşi să arate decît teribil de obosit.

— Nu puteau să vă ia gradele din moment ce armata dumneavoastră nu mai există, se trezi Deanna argumentînd fără să vrea.

— Şi la ce-mi foloseşte asta? Aici lucrăm toţi cot la cot, facem muncă manuală fără nici o deosebire, de dimineaţa pînă seara dacă trebuie. Apropo, ecluza e gata.

— Vom ajunge în şase ore, îşi reveni brusc Deanna şi se strădui să nu se mai îndepărteze de subiect. Singuri, adăugă, aşa cum aţi cerut.

— O să fim pregătiţi.

Era probabil cea mai scurtă convorbire pe care o avuseseră pînă atunci, iar Deanna simţea că fărîma de încredere care se înfiripase între ei, dacă existase aşa ceva, era pe moarte.

— Crezi că prezintă devianta C? îl întrebă pe Green.

— Din cîte am văzut eu, nu se observă aşa ceva. Totuşi, nu se depistează atît de uşor şi eu oricum nu am posibilitatea să realizez un test complet.

— M-am uitat în dosar şi nu e specificat nici c-ar avea, nici că nu.

— O scăpare?

— Poate Mackenzie s-a grăbit şi nu a mai cerut să se facă testul? Nu l-a considerat necesar?

— M-aş fi aşteptat de la Mackenzie să încerce să-şi apere spatele, mai ales în poziţia în care se află.

— Poate că tocmai poziţia l-a făcut să nu-i pese. Statul major a avut întotdeauna control direct asupra Regvasiei, putea oricînd să aibă acces la el dacă avea nevoie.

— Posibil, spuse Green. Pe de altă parte, chiar dacă nu prezenta devianta C în momentul arestării, se poate ca aceasta să se fi dezvoltat între timp sub influenţa mediului la care a fost supus, asta dacă avea o cît de mică tendinţă dinainte şi, trebuie să admitem, majoritatea celor din armată o au.

Deanna oftă.

— O să fie greu.

— Nu mai greu decît am anticipat de la început că o să fie, spuse Green. Ştiam toţi că

Mackenzie joacă murdar, inclusiv el, arătă spre ecran. Nu s-a schimbat nimic.

— S-a schimbat percepția mea asupra lucrurilor. Nu știu dacă va putea să îi țină în frîu suficient de mult timp. Poate că trebuie să fie nebun ca să o facă și dacă nu e... Orice factor minor poate influența echilibrul din interiorul închisorii, aici avea dreptate, iar sosirea noastră și, în special, plecarea constituie un factor major de stres. Doar știi asta, face parte din meseria ta...

— Mai știu și că este un risc pe care am acceptat amîndoi să ni-l asumăm. Eu am crezut în proiectul tău și încă mai cred, de aceea mă aflu aici. Dar tu? Tu crezi în teoria asta de salvare a lumii?

— În teorie da, dar în practică nu știu ce sorți de izbîndă are. Am putea obține o singură generație curată care să se piardă în marea masă de oameni... atît cît a mai rămas din ea.

— Sînt sigur că Mackenzie a luat în calcul și varianta asta și are un plan de rezervă pentru ea.

— Nu mă îndoiesc că aşa este. Totuşi n-aş vrea să aflu care este acel plan, mormăi Deanna.

— Atunci să avem grijă să facem în aşa fel încît să nu fie nevoie de el, zîmbi Green şi îşi ascunse un căscat în dosul palmei. Mă duc să trag un pui de somn. Ai putea să faci şi tu la fel...

Putea, dar de la zis şi pînă la făcut era cale lungă. Deocamdată se instală din nou în cabina de control însoţită doar de o băutură caldă – la recomandarea lui Green nu îşi mai luase cafea – însă peisajul de iarnă continua să îi inducă o senzaţie iluzorie de frig.

Hotărîtă să respecte înţelegerea de a se odihni în ultima zi, nu îşi mai luase de lucru. Se mulţumi să se uite pe fereastră şi să se bucure de tonele de zăpadă care sclipeau în soare. Odată ajunşi la Regvasia aveau să fie din nou închişi şi lipsiţi de posibilitatea de a ieşi sau măcar a privi cerul. Din cîte ştia, clădirea nu avea ferestre, fiind pe jumătate îngropată în zăpadă. Cel puţin aşa o arătau imaginile preluate din satelit la ultima trecere a acestuia. Intenţia fusese să se

realizeze şi o scanare în profunzime, însă carcasa era atît de groasă, încît nu putuse discerne mai nimic.

Mergeau pe bîjbîite, bazîndu-se doar pe informaţiile primite de la sursă, o sursă care nu avea nici un interes să le furnizeze mai multe date decît era strict necesar. Îl blestemă în gînd pe Mackenzie pentru că profitase de sentimentele ei de vină şi o pusese într-o asemenea situaţie fără ieşire.

Printre picături şi planuri care mai de care mai fanteziste, reuşi să aţipească şi se trezi doar în momentul în care maşina dădu de o pojghiţă de gheaţă aflată la suprafaţă sub stratul de zăpadă şi patină uşor în timp ce devora zăpada de deasupra. Green nici măcar nu se trezi. Urma să regrete mai tîrziu, cînd Deanna avea să îi povestească cu lux de amănunte cum văzuse o ursoaică cu puiul ei jucîndu-se în zăpadă şi oprindu-se să se uite miraţi la obiectul mare şi alb aflat în trecere pe lîngă ei.

La 30 km de destinaţie se întîlniră cu transportorul de mărfuri, care, printre alte lucruri

aflate pe listele de cereri ale deținuților, aducea şi blocul operator. Preluară comanda trecînd în fruntea coloanei ca să deschidă drumul. În momentul acela i se alătură şi Green în cabina de control, urmînd să execute manevrele împreună. Priviră cu ochi mari cum movila de zăpadă din depărtare căpăta treptat formă, transformîndu-se într-o clădire greoaie şi puțin înfricoşătoare.

Transportorul fu nevoit să aştepte pînă ce ei dădură un ocol în jurul închisorii pentru a se asigura că totul era în ordine. Nu văzură nici un semn cît de mic care să îi pună pe gînduri. Cînd însă încercară să îi contacteze pe cei dinăuntru ca să îşi anunțe sosirea, constatară că semnalul le era bruiat de un cîmp static local, care nu le permitea să ia legătura cu baza sau cu oricine altcineva prin intermediul unuia din sateliți. De o legătură directă nici nu putea fi vorba.

Nu se îndoiau însă că erau deja la curent cu sosirea lor la ora anunțată dinainte şi întoarseră vehiculul pentru a pregăti accesul. În clipa în care partea din spate atinse peretele în dreptul

uşii sigilate, ventuzele de pe margine se prinseră de zid formînd un spaţiu intermediar care fu imediat purificat.

Setară sistemul de navigaţie să mute maşina de îndată ce o părăseau şi trecură în compartimentul propriu de sterilizare. Renunţaseră să îşi mai pună haine groase deoarece oricum nu ieşeau afară. Suportară cu stoicism tratamentul de curăţire, ştiind că mai urma unul în partea cealaltă a zidului, iar cînd uşile culisară lateral se treziră faţă în faţă cu peretele gol. Sau aproape gol. După o mică bîjbîială descoperiră panoul care masca un terminal. Deanna introduse codurile pe care i le dăduse Mackenzie şi aşteptară să li se permită accesul.

Cu o întîrziere de cîteva secunde, în perete apăru o deschidere care se lărgi pînă căpătă forma vehiculului. Mai multe straturi de protecţie alunecară la o parte ca să le facă loc să treacă. La capătul coridorului lung de doar doi metri se afla o incintă nou-nouţă: ecluza construită de deţinuţi.

Îşi luară cu ei bagajele şi intrară. Existau porţiuni din sticlă în pereţi însă, din cauza luminii

puternice din interior şi a întunericului de afară, nu reuşeau să desluşească nimic. Auziră uşile închizîndu-se la loc în urma lor, apoi incinta fu invadată de un gaz lipicios, fără să fi primit de la ei vreo comandă în acest sens. Îi apucă o tuse sufocantă. Substanţa folosită îi făcea să se simtă de parcă le curăţa căile respiratorii cu perii de sîrmă. Amestecul avea o compoziţie diferită de cea cu care erau obişnuiţi, fiind mai puternic şi mai abraziv, însă tusea era singurul efect secundar şi încetă de îndată ce ecluza fu invadată de un surplus de oxigen.

— Cîteva secunde în plus şi ne scoteau pe targă, comentă Green.

— Da... Deanna se şterse la ochi şi vru să mai spună ceva, dar uşa se deschise aşa că renunţă.

Primul intră Tom, urmat de maiorul Perino şi alţi doi deţinuţi, ambii înalţi şi solizi, dar pe care nu îi văzuse făcînd ceva deosebit pînă atunci.

— Domnule doctor Green, doamnă doctor Nichols, ne bucurăm să vedem feţe noi, spuse maiorul Perino şi le strînse mîinile vizitatorilor.

Deanna observă că nu le ura bun venit. Privirea i se întoarse spre Tom. Acesta îşi îndreptă umerii, era mai înalt decît i se păruse în transmisiile video, şi dădu din cap de parcă se gîndea ce să facă cu ei acum că ajunseseră acolo.

— Ar trebui să-i ducem în ce... camerele lor să se instaleze, i se adresă lui Perino, cuvintele luînd forma unei presupuse sugestii.

— Pe aici, vă rog, le arătă drumul Maiorul Perino, în timp ce bagajele le fură luate de ceilalţi doi deţinuţi. Am fi vrut să vă oferim nişte încăperi mai confortabile, dar întreaga aripă de vest a fost distrusă într-un incendiu aşa că, din păcate, va trebui să vă mulţumiţi cu ce avem.

— Nu sîntem pretenţioşi, spuse Green, care venea dintr-o zonă grav afectată de război şi văzuse situaţii mult mai rele. Sîntem aici ca să lucrăm, o să fim prea ocupaţi ca să mai băgăm în seamă condiţiile oferite.

— Aşa e... în timp te obişnuieşti cu toate, mormăi bărbatul care îi ducea bagajul, luînd-o înainte.

Ocoliră pe două sau trei coridoare, suficient ca să-şi de-a seama că închisoarea suferise nişte schimbări drastice şi nu o ducea prea bine, pînă ajunseră la o zonă restricţionată. Deanna intră pe una din cele două uşi deschise, fără să-şi dea seama unde îi duceau. Abia cînd văzu încăperea de 2 x 1,5 metri, mobilată doar cu un pat, o masă, un scaun şi un grup sanitar minuscul, realiză că era o simplă celulă şi încă una nu tocmai primitoare. Cuvîntul „carceră" îi trecu prin minte. Era însă prea tîrziu, Tom bloca ieşirea.

— O să rămîi aici pînă terminăm descărcarea transportului. Este cel mai sigur loc şi vor fi paznici la uşă, îi spuse pe un ton care se voia liniştitor, însă cînd uşa se închise Deanna ştiu că doar o minune avea să o mai scoată de acolo.

9

Minunea apăru tot sub forma lui Tom cîteva ore mai tîrziu, timp în care se foise în celulă de pe pat pe scaun şi înapoi pe pat, după ce îşi

schimbase hainele ca să scape de mirosul persistent de dezinfectant. Restul hainelor zăceau încă în valiză şi decizia de a le lăsa acolo fusese luată de îndată ce văzuse dulapul pus la dispoziţie pentru păstrarea bunurilor personale. Celula era curată, nu se putea plînge din punctul ăsta de vedere, însă era atît de mică încît pînă şi un şoarece s-ar fi simţit claustrofobic înăuntru. În comparaţie cu aceasta, vehicolul de zăpadă era un adevărat palat.

Uşa se deschise silenţios, la o secundă după ce semnalul sonor anunţă că avea vizitatori. Deanna se ridică precaută de pe marginea patului, iar cînd Tom apăru în cadrul uşii şi intră, făcu instinctiv un pas înapoi. Bărbatul trebuie că citi pe faţa ei ceva din nesiguranţa pe care o simţea, pentru că nu înaintă decît atît cît să îi permită uşii să se închidă automat în spatele lui.

— Abia acum am terminat descărcatul, îi spuse.

— Sper că totul e în regulă? Afirmaţia ei sună mai mult a întrebare. De gradul de satisfacţie al deţinuţilor depindea cît de dispuşi erau

aceştia să colaboreze, indiferent de ce la spunea liderul.

— Încă se mai verifică listele de inventar şi se compară cu ce s-a cerut, dar pare OK. Oamenii sînt mulţumiţi.

Deanna înclină uşor din cap, uşurată că prima fază a operaţiunii se încheiase cu bine. Toate obiectele transportate, inclusiv oamenii, ajunseseră întregi la destinaţie. Felul în care o privea Tom, stînd rezemat de uşă şi cu braţele încrucişate pe piept, mascînd o grimasă, o făcu să întrebe suspicioasă:

— Şi Horace?

— Doctorul Green s-a apucat deja de lucru. Am trecut mai întîi pe la el şi i-am făcut instructajul de rigoare. Are doi deţinuţi delegaţi drept gărzi corp, care abia aşteaptă să spargă cîteva capete, adăugă citindu-i gîndurile. Deocamdată e în siguranţă, dacă nu sare calul.

— Domnul doctor Green este un psihiatru foarte bun, îi luă Deanna apărarea.

— Are experienţă cu deţinuţi condamnaţi pe viaţă, suferinzi de afecţiuni psihice severe?

Deanna nu-şi amintea exact toate studiile şi referinţele existente în CV-ul lui Green, dar bănuia că răspunsul era negativ.

— Înainte de toate, doctorul Green este un om extraordinar, declară ea. După toate interacţiunile cu acesta din ultima lună, nu putea fi departe de adevăr.

— Sper să ai dreptate, spuse Tom.

Sprîncenele îi dansară pe frunte nehotărîte, apoi abandonă subiectul, preocupat să verifice ceva la terminalul micuţ din perete. Fixînd-o cu privirea, cu mişcări lente, bine calculate, ca să nu o sperie, Tom se întinse după scaun şi îl trase spre el.

— Trebuie să vorbim, spuse în timp ce se aşeza.

Văzîndu-l că renunţase în mod voit la poziţia de forţă şi cum el arăta pregătit pentru o discuţie îndelungată, luă loc şi ea pe marginea patului, de unde putea discuta cu el de la egal la egal. Îi despărţea mai puţin de un metru. Îşi aşeză mîinile pe lîngă corp, simţind acut lipsa halatului, pentru că era obişnuită să le înfunde în buzunare.

— Uite care-i treaba... începu Tom. Astăzi, chiar dacă a fost doar pentru cîteva secunde, cît s-au deschis uşile, am simţit toţi gustul libertăţii. Aşa ceva nu se uită şi este foarte tentant.

— Spui că n-ar fi trebuit să venim?

— Spun că este periculos. Prezenţa voastră aici îi face pe oameni să se simtă importanţi, dar asta se uită repede, mai ales cînd veţi începe să vă exersaţi meseria pe pielea lor. Nu sînt dintre cele mai răbdătoare persoane şi se plictisesc repede de lucrurile care nu prezintă interes pentru ei... iar dacă începeţi să-i interesaţi, cît timp crezi că va trece pînă încep să vă vadă drept nişte posibile victime?

— Nu ştiu, nu e specialitatea mea. Tu să-mi spui, doar îi cunoşti mai bine.

— Nu prea mult, spuse Tom scuturînd din cap, nu suficient de mult.

— Tot e bine, mi-era teamă că tocmai de asta au acceptat să participe la program, spuse ea pe un ton ironic, deşi nu era chiar o glumă. O asemenea idee îi trecuse prin cap, semn că nu era în totalitate naivă în ceea ce privea riscurile.

— N-a fost motivul principal... zise Tom gînditor, dar nu-i spuse care era acesta. Cert e că timpul este scurt, trebuie să ne grăbim dacă vrem să vă scoatem de aici în viață... şi, de preferință, întregi.

Deanna înghiți în sec. Erau anumite detalii la care evitase să se gîndească şi ar fi preferat să nu îi amintească de ele.

— Ce propui?

— Astăzi sistemul a ieşit din izolare pentru prima dată de cînd a început aceasta în urmă cu trei ani. Pînă acum eram protejați de exterior la fel cum lumea era protejată de noi. Nu puteam ieşi. Era ca şi cum n-am fi existat. De aceea n-au fost conştienți de existența noastră pînă ce n-am reuşit să spargem o parte din protecția sistemului şi să vă contactăm.

— Aveați nevoie de noi, trase concluzia Deanna.

— Nu ştiu dacă înțelegi cum funcționează sistemul. Tom îşi sprijini coatele de genunchi, aplecîndu-se înainte, apoi îşi strînse un braț în jurul mijlocului. Aceeaşi grimasă de mai devreme îi

apăru pe chip, dar era prea preocupat de problemă ca să o mascheze. Izolarea a fost proiectată ca ultimă salvare în caz de forță majoră. Sacrifică și paznicii, presupun că poate fi privită și așa, dar, din moment ce asigură toate condițiile necesare menținerii vieții, a fost considerată un sacrificiu acceptabil. Ideea e că programul nu poate fi întrerupt din interior, este nevoie de o comandă venită dinafară, de la cineva aflat în control.

— Aveați nevoie de noi ca să vă scoatem din izolare, înțelese Deanna.

— Adevărat. Regimul de izolare presupune niște condiții de viață la limita normalului și, după un timp, pînă și cei mai stoici se satură de el.

— Bun, deci v-am făcut o favoare și am resetat sistemul. Ce se întîmplă acum?

— Am revenit la condițiile inițiale de dinainte de război... sau, mă rog, ne apropiem de ele, unele sisteme încă se încarcă. Locul acesta a fost conceput să fie cel mai sigur de pe pămînt și

încă este. Nu a fost însă proiectat să aibă deținuți umblînd liberi în interior.

— Sistemul are scăpări...

— Asta nu ştim. E o situație fără precedent, dar nu am vrea să aflăm... Adică, arătă spre ei doi, *noi* nu am vrea să aflăm.

— Presupun că trimiterea lor înapoi în celule nu intră în discuție.

— Nici o persoană în deplinătatea facultăților mintale nu s-ar întoarce de bunăvoie în celulă. Iar ei sînt suficient de sănătoşi la cap ca să înțeleagă asta. Păstrîndu-şi libertatea, parțială, în timp...

— ...pot găsi o cale de scăpare, încheie ea.

— Exact ceea ce vrem să evităm. Lumea e destul de chinuită şi fără ei. Uneori cineva trebuie să îşi asume responsabilitatea pentru nişte lucruri mai puțin frumoase, se încruntă şi îşi coborî privirea spre podea. E o nimica toată în comparație cu alte lucruri pe care le-am făcut.

Deanna nu ştia exact la ce se referea, dar presupuse că se gîndea la război şi deciziile pe care

trebuise să le ia în scurtul timp în care fusese la comanda armatei inamice. Nu-l invidia.

— Să înțeleg că ai un plan?

Speranța i se putea auzi în voce.

Privi în sus la ea, iar Deanna descoperi că ochii căprui, într-o anumită lumină, aveau inflexiuni verzi.

— Am presetat sistemul. Ai la dispoziție cincizeci şi cinci de ore, după care maiorul Perino va da din nou comanda de izolare. El este oficial guvernatorul Regvasiei şi numai el poate reinstitui regimul de izolare.

— De aceea îl menținești în viață? N-am văzut prea mulți paznici în jur.

— Nu. Încercăm, sau măcar o parte din noi încearcă, să menținem în viață pe toată lumea. Doar că nu reuşim întotdeauna.

Chiar dacă nu era neapărat una, ea primi explicația ca pe o admonestare. Încă nu îl înțelegea sau se temea să creadă că îl înțelege. Mackenzie făcuse o greşeală, ar fi trebuit să îi spună de la început cu cine avea de a face şi să îi dea

mai multe detalii decît se găseau în dosarul oficial şi aşa destul de subţire.

— Cincizeci şi cinci de ore, repetă ca pentru sine. Două zile şi jumătate.

— De fapt o zi şi jumătate. Aici trăim în cicluri de treizeci de ore.

— Ah...

Şi informaţia asta îi scăpase. Se simţea cum nu se poate mai nepregătită.

— Ştiu că timpul e scurt, dar mai mult nu sînt sigur că pot să-i ţin sub control şi ţi-am promis că vei fi în siguranţă. Crezi că te descurci?

— De cîţi oameni vorbim?

— Treizeci şi unu de deţinuţi... plus doisprezece gardieni. Au şi ei nevoie de un control pentru că nu mai avem cadre medicale cam de mult timp.

— Eu cred că mă descurc, lui Horace o să-i fie mai greu...

— Doctorul Green a avut la dispoziţie o întreagă lună să pună diagnostice, o să fie nevoit să se mulţumească cu atît.

Replica veni o idee prea repede. Ochii Deannei se îngustară.

— Nu crezi în proiectul nostru.

Era o simplă constatare. Green şi Wellington se aflau la capetele opuse ale spectrului, în timp ce ea se găsea undeva pe la mijloc încercînd să mențină balanța.

— Cred că e o utopie, dar în momentul de față orice trebuie încercat.

Şi totuşi, ar fi făcut orice pentru o idee, ignorînd toate riscurile. Ciudat cît de mult suna ca Horace. Nişte idealişti, amîndoi.

— Înțeleg... atunci ar trebui să ne apucăm de treabă.

— Doctorul Green a început deja prima şedință. O să fie ocupat o vreme, spuse Tom. Blocul operator a fost adus înăuntru, Tyler se ocupă de el. M-am gîndit că poate vrei să supraveghezi procedura de instalare.

— Să mergem, se ridică Deanna şi făcu un pas înainte şi în mod sincron Tom se dădu la o parte şi deschise uşa, dar el fu cel care ieşi primul.

Pe coridor observă că alți doi deținuți îi urmau pas cu pas.

— Ei sînt Lou şi Cal. Te vor urma pretutindeni.

Bărbații rînjiră, iar Deanna nu ştiu dacă se se bucure sau să se sperie. Aveau nişte mutre pe care n-ar fi fost încîntată să le întîlnească într-o alee întunecată. Îi recunoştea vag şi nu erau pe lista posibililor subiecți de studiu, dar, cum Tom nu mai adăugă nimic, nici ea nu întrebă. Pînă cînd îşi aminti ceva:

— Va trebui să îl contactez pe generalul Mackenzie să îi raportez care este situația. Pot să îl văd pe doctorul Green? Ar trebui să îi vorbesc în cunoştință de cauză.

— Desigur.

Colțul gurii lui Tom se arcui într-un zîmbet şi schimbă direcția, luînd-o pe primul coridor la stînga. Mesajul era clar, ştia că îl verifica dacă spunea adevărul şi nu îl deranja.

Pe de o parte avea dreptate, Deanna simțea nevoia să vadă cu ochii ei că lucrurile stăteau aşa cum spusese Tom şi Green era bine şi se

apucase de lucru. Avea o responsabilitate față de unicul membru al micului său echipaj.

Temerile se dovediră a nu fi întemeiate. Fu condusă la ușa unei încăperi prin al cărei geam putea privi înăuntru. Așezați față în față la o masă, Green și un deținut stăteau calmi de vorbă. Lîngă peretele opus, cele două gărzi de corp ale psihiatrului, parcă mai puțin înspăimîntătoare decît ale ei, purtau căști la cererea lui Green de a păstra secretul profesional și a nu le avea ca martori la ședință.

— Avem cîțiva condamnați violenți, care nu pot fi eliberați din celulele lor și pe care va trebui să îi viziteze la „domiciliu", dar în rest îl găsești aici, îi spuse Tom. Li se vor aduce mesele aici și ce mai au nevoie. A cerut însă să nu fie deranjat decît dacă este ceva urgent.

Deanna surprinse privirea lui Horace și îi făcu discret un semn cu mîna. Acesta dădu încet din cap, o aprobare care îi putea fi destinată atît ei cît și interlocutorului, după care o ignoră complet absorbit de munca sa. Deanna se întoarse spre Tom gata să își continue drumul.

Deşi încă firavă, încrederea începea să se înfiripeze în mintea ei.

10

O luară la dreapta, apoi la stînga, mergînd pe coridoare identice. Avea în cap planul clădirii, cu toate cele trei nivele, două la suprafaţă şi unul în subteran, dar avea doar o vagă idee unde se afla. Cabinetul lui Green fusese amplasat într-o fostă cameră destinată vizitelor, în timp ce blocul operator, fiind mai greu şi dificil de manevrat, fusese depus într-o incintă dezafectată de la parter. Cînd intrară, un individ se chinuia să potrivească o mulţime de mufe pentru a asigura legătura la sistemul electric.

— Cum merge, Tyler? întrebă Tom, oprindu-se lîngă cutia lucioasă, cu margini rotunjite, care sclipea de curăţenie sub luminile fluorescente.

— Ar fi mers mai repede dacă aduceau şi nişte adaptoare care să se potrivească, mormăi mecanicul şef.

— Nu ni s-a spus că este nevoie de aşa ceva. Deanna se uită întrebătoare către Tom. Dacă nu puteau folosi blocul operator pentru diagnosticare şi teste, atunci veniseră degeaba. Sigur, putea şi ea să ia probe, în speranţa că nu ar fi afectate de lipsa de tehnologie avansată, şi să efectueze testele odată întoarsă la bază, dar n-ar fi fost chiar acelaşi lucru.

— Am avut probleme cu generatorul cu ceva timp în urmă şi a trebuit să trecem pe energie alternativă, îi explică Tom. Dar se poate rezolva, nu?

— Desigur. Tyler se arătă insultat de presupunerea că n-ar fi fost în stare să se descurce cu o asemenea problemă minoră. De fapt, e cam gata, se îndreptă de spate şi îşi şterse mîinile cu o cîrpă. Numai să nu exageraţi, doamnă doctor, o preveni el, faceţi pauze din cînd în cînd dacă vreţi să reziste mai mult de o săptămînă. Le fac din ce în ce mai proaste zilele astea.

Deanna nu îi spuse că era cel mai performant aparat existent la ora actuală, unul din puţinele rămase. Şi n-avea nevoie de el decît două zile.

— Mulţumesc, Tyler, zise în schimb.

— Ştii cine e? o întrebă Tom, după ce Tyler plecă. Îţi aminteşti de pana de curent din Detroit? Douăzeci de mii de morţi? E foarte mîndru de asta.

Îşi amintea, auzise de incident şi se gîndise că nu se putea întîmpla şi la ei aşa ceva, apoi se îngrozise cînd astfel de oameni îi atacaseră. Generalizările erau la modă, mai ales după ce se instalase panica.

— N-ar trebui să te împrieteneşti cu deţinuţii... Sprînceana stîngă a lui Tom se arcui, dar ochii îi rămaseră în continuare serioşi.

Fu tentată să îl întrebe dacă asta îl includea şi pe el, dar nu apucă. Ecranul de pe perete, prezent în orice încăpere cu acces public, clipi şi faţa lui Mackenzie plus o parte din umeri şi nelipsitele decoraţii se profilară pe el.

— Ei? întrebă nerăbdător.

— Domnule general, am ajuns cu bine, raportă Deanna. Cu coada ochiului văzu că Tom rămăsese parţial întors cu spatele şi asculta discuţia fără a da vreun semn că intenţiona să se întoarcă şi să participe.

— Cum staţi cu pregătirile? Mackenzie i se adresă în exclusivitate ei, ignorîndu-i pe ceilalţi prezenţi în încăpere.

— Sîntem gata să începem.

— Atunci ce mai aşteptaţi?

Legătura se întrerupse brusc.

— Îngrozitor om, scrîşni Tom printre dinţi.

În loc să fie de acord cu el, deşi gîndise acelaşi lucru nu doar o dată, Deanna se pomeni spunînd:

— Face şi el ce poate. Dacă ai fi în locul lui ai proceda la fel.

— Chiar te aştepţi să fiu obiectiv? i-o întoarse Tom.

Avînd în vedere prin ce trecuse, trebuia să îi dea dreptate.

— În fine, un lucru este sigur, e timpul să mă apuc de treabă.

Porni blocul operator, iar acesta se deschise şi se lumină fără probleme. Într-un fel îi amintea de cutiile acelea cu surprize, care îşi dublează dimensiunile atunci cînd le deschizi. În mijloc trona o masă de consultaţii pe care pacientul se

putea întinde, iar pe laterale avea tot echipamentul de care ar fi putut să aibă nevoie la tratarea oricărei afecțiuni.

Stînd la o parte, Tom îi urmărea pregătirile cu interes.

— E mai complicat decît cel pe care l-am avut noi, comentă, arătînd spre blocul operator. Care e butonul pentru decolare? glumi el.

— Nu zboară, rîse Deanna. A fost făcut în urma unei comenzi speciale... şi rechiziționat imediat după război. Proprietarul nu mai avea nevoie de el. Consideră că nu era nevoie să explice de ce.

Dintr-un compartiment scoase un halat şi o pereche de mănuşi de protecție. Se simți mult mai bine şi mai sigură pe ea după ce le îmbrăcă.

— Pot să ne părăsească cîteva minute? dădu din cap spre cei doi deținuți, care nu se mişcaseră din loc.

— Băieți, aşteptați pe coridor, le ordonă Tom. Ai spus că are nevoie de şase ore ca să se încarce, de aceea am stabilit să începem consultațiile dimineață. Ce s-a întîmplat?

— Nimic. Deanna se joacă distrată cu setările. M-am gîndit că, dacă tot trebuie să îl testăm, ca să verificăm dacă a supraviețuit cu bine transportului, atunci am putea să începem cu tine. Tonul putea să pară glumeț, dar era cît se poate de serioasă. În fața ezitării lui se văzu nevoită să insiste. Nu e cazul să se răspîndească vestea cît de rănit eşti, nu? Cum el nu răspunse, îi făcu semn să intre în rolul de pacient. Dezbracă-te şi întinde-te înăuntru.

De mult timp nu mai primise Tom un ordin atît de ferm. Era bine că nu aveau martori, altfel şi-ar fi pierdut din prestigiu, dacă l-ar fi văzut deținuții cum ascultă de ordinele unei femei, fie ea şi doctor.

Cît timp el se pregăti pentru examinare, Deanna se ocupă de calibrarea senzorilor. Corpul îi fusese scanat din momentul în care păşise pe platformă, chiar dinainte de a lua poziția orizontală. Avea o inimă puternică. Senzorii bîzîiau mulțumiți. În mod normal n-ar fi trebuit să facă nici un zgomot, însă Deannei îi plăcea să

ştie cînd maşinăria lucra în orice colţ al laboratorului s-ar fi aflat.

— Respiră adînc şi stai nemişcat.

De îndată i se aprinse o lumină care semnaliza creşterea nivelului de stres, iar ecranele se umplură de imagini tridimensionale şi grafice estimînd de la gradul de funcţionare al organelor pînă la durata medie de viaţă aşteptată. Conform rezultatelor, Tom avea să fie locatar al Ragvasiei timp de mulţi ani de-acum în colo. Tot ce se putea afla despre el din punct de vedere fizic urma să fie înmagazinat în memoria blocului operator. Da, nu se înşelase, avea două coaste fisurate, plus sechele minore lăsate de o comoţie cerebrală recentă. Bănui că se alesese cu ea după altercaţia din urmă cu cîteva zile. Mai descoperi şi o fractură veche a antebraţului, care se vindecase prost. Nimic însă care să nu se poată trata.

— Au...

— Relaxează-te, ai o infecţie în sînge şi ţi-am administrat preventiv un antibiotic, îi spuse. O

perioadă trebuie să o iei mai uşor, pînă aflăm despre ce e vorba. Şi trebuie să te odihneşti.

— După ce plecați voi, veni răspunsul lui Tom.

Dacă ar fi fost după ea, l-ar fi adormit forțat cel puțin douăsprezece ore fără discuție, însă în situația dată trebuia să țină cont şi de alți factori pe lîngă binele pacientului. Indiferent ce simțea față de asta, avea nevoie ca el să fie la conducere. Cum aparatele nu aveau nevoie de supraveghere cît efectuau testele, Deanna îşi părăsi postul şi urcă pe platformă pentru a realiza o evaluare proprie. Chiar dacă era obişnuită cu tehnologia avansată şi se încredea în ea, uneori tot trebuia să se convingă cu propriile mîini. Le folosi ca să-i aplice un bandaj elastic peste coaste, doar aşa ca să nu-şi piardă îndemînarea, în timp ce îi erau tratate echimozele de pe față şi inflamațiile subcutanate.

Felul în care ochii lui îi urmăreau fiecare mişcare o făcea să se simtă foarte conştientă de sine, iar acest lucru o deranja.

— Am o întrebare, spuse ca să-i distragă atenția. În prima transmisie ați cerut informații despre familii și cunoscuți, dar de atunci nu ați mai abordat subiectul. Era doar o stratagemă ca să ne induceți în eroare? Dacă ar fi fost în locul lor, ea ar fi insistat în fiecare zi să afle ce s-a întîmplat cu familia ei, să știe dacă a supraviețuit cineva, ceea ce din nefericire nu era cazul.

— Nu. Aceea a fost poate singura parte sinceră din tot mesajul, admise Tom. Dar cum voi ați păstrat tăcerea asupra subiectului, ne-am imaginat că nu este nimic de comunicat.

Deanna îi evită privirea.

— Ne-am înșelat? Sau Mackenzie n-a vrut să-și bată capul cu așa ceva?

Ochii lui o fixau din nou și Deanna lăsă să-i scape un oftat. Ar fi vrut să aibă o veste mai bună să-i dea.

— Cu siguranță nu și-a bătut capul, mai mult ca sigur că a pus pe cineva să interogheze baza de date mondială cu supraviețuitori. Mă tem că am veşti proaste, nici unul din numele cerute nu

a fost găsit, iar dacă nu există în baza de date sînt ca şi imposibil de găsit. Nici una din adresele furnizate nu mai există.

— Chiar atît de proastă e situaţia? se încruntă Tom. Războiul făcuse multe ravagii, dar parcă nu lăsase lucrurile chiar în halul ăsta. Virusul se ocupase de restul.

— Mai rău. Glasul Deannei era mai mult o şoaptă, ca şi cum admiterea adevărului cu voce tare l-ar fi transformat în realitate.

Tom îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Deanna presupuse că se gîndea la toţi cei dragi pe care îi pierduse. Nimeni nu fusese singur pe lume, pînă într-o anumită zi. Acum erau.

— Îmi pare rău, murmură după un scurt moment de tăcere. Pentru ea era o durere veche cu care, vrînd nevrînd, se obişnuise, însă pentru el erau toate noi. Cînd ai să le spui?

— Cît mai tîrziu. Tom deschise ochii, semn că momentul de slăbiciune trecuse. Ai terminat?

— Deocamdată da. Deanna se îndreptă de mijloc şi îi făcu loc ca să poată să se ridice fără să se ciocnească de ea. Am să te consult încă o dată

înainte de a pleca. Să-mi spui dacă apar orice fel de simptome, ai un hematom subdural de toată frumusețea. Ți-am dat un tratament şi sper să se resoarbă. Ce-ai făcut? Ai intrat cu capul într-un zid?

— Cam aşa ceva, mormăi Tom şi părăsi masa de consultații.

Deanna fu mulțumită să constate lipsa grimasei cauzate de disconfort. Îi administrase şi cîteva analgezice, dar nu prea multe ca să nu îi influențeze funcțiile vitale şi, mai ales, judecata.

— Totul e în regulă? Să încep să îți trimit oamenii? o întrebă în timp ce termina de îmbrăcat.

— Da. Aparatele sînt în ordine, pot să vină. Voi folosi alimentarea directă cu energie şi o să-l las să se încarce peste noapte.

— Începe cu Lou şi Cal, îi spuse, or să răspîndească vestea că nu e mare lucru. Oricum nu cred să ai timp să mai consulți pe altcineva în afară de ei doi. La ora 28 se dă stingerea şi ai să descoperi că ținem foarte mult la cele douăsprezece ore zilnice de somn. Eu am nişte treburi de

care trebuie să mă ocup, dar am să mai trec pe aici.

Deanna nu răspunse, doar dădu uşor din cap. Nu avea neapărată nevoie de prezența lui ca să o supravegheze. În mod normal ar fi preferat să fie singură în timpul consultului, ceea ce nu era tocmai indicat şi nici nu ar fi dorit în cazul de față. Aşteptă răbdătoare să sosească primul pacient.

11

Se afla deja la post de cîteva ore bune. Fusese o noapte lungă. Ar fi preferat să fi lucrat, dar nu, deținuții aveau un program strict de odihnă pe care insistau să îl respecte, aşa cum o prevenise Tom. Faptul că ziua lor avea treizeci de ore, din care douăsprezece dormeau, nu o ajuta cine ştie ce. Decalajul orar îi fusese explicat ca fiind o măsură bazată pe orele de lumină de afară şi lipsa oricăror repere orare în interior. Deanna îşi

spunea că i-ar fi fost greu să trăiască aşa, dar probabil că într-un tîrziu s-ar fi obişnuit.

Deţinutul cu numărul 310946 avea o fire recalcitrantă, mîrîind în continuu şi văitîndu-se din orice. Deanna nu se obosi să-i reţină numele, abia aştepta să scape de el. Nici gărzile ei de corp nu păreau să-l agreeze. Răsuflă uşurată după ce omul plecă. Îi dăduse un catalizator, ca să-i echilibreze compoziţia sîngelui, şi spera să-i îmbunătăţească şi abilităţile de comunicare în acelaşi timp.

— Băieţi, luaţi o pauză şi mergeţi la masă, spuse Tom, apărînd cu o tavă încărcată cu un prînz pentru doi.

Nu-l văzuse de dimineaţă, cînd o condusese din celulă către blocul operator, şi îi lăsase impresia unui om ocupat. Încă mai părea preocupat şi, poate, uşor încordat.

— Cum merge? o întrebă şi aşeză tava pe masa de la care se ridicaseră Lou şi Cal.

— Ne încadrăm în timp, îl informă Deanna. Pînă acum au colaborat toţi.

— Asta e bine. Tom trase un scaun şi îi făcu semn să îi urmeze exemplul. Ai descoperit ceva care ar trebui să ne intereseze în mod deosebit?

— Nu neapărat. Pot să-ți fac un raport...

— Nu, spune-mi doar pe scurt. Vreun caz urgent? Ceva ce nu se poate trata aici?

— Hmm... nu... o boală degenerativă, care se poate ține sub control cu medicamente... un anevrism care trebuie operat, dar pot să mă ocup de asta după ce termin... şi o insuficiență renală pentru care în viitor va fi nevoie de un transplant... Zane, a trecut pe aici de vreo două ori şi am vorbit cu el, poate să supravegheze operația dacă nu primiți un doctor între timp... eventual putem să vă căutăm un rinichi în afară, deşi şansele sînt destul de mici, dacă nu găsim pe nimeni compatibil aici.

— Înțeleg...

— În orice caz, deocamdată nu este o urgență, avem timp. Altceva mă îngrijorează. Toți, dar absolut *toți* pacienții testați, prezintă același caz de toxiinfecție şi nu ştiu de unde provine.

Testele au identificat compusul cauzator ca avînd structura asemănătoare cu a unui aditiv din aceia folosiți la prelucrarea combustibililor lichizi.

— Aditiv?

— Ştiu, nu prea are sens. Însă mă gîndesc că ar putea proveni din sistemul de sintetizare a hranei. Asta chiar ar fi o problemă pentru voi. Ar trebui să vă trimitem regulat transporturi cu hrană şi nu ştiu dacă putem găsi pe cineva care să se priceapă să-l repare, dacă într-adevăr s-a stricat.

— Am să le cer să îi facă o revizie şi o să ştim cum stăm înainte să plecați. Influențează asta cu ceva planurile tale?

— Nu ştiu, m-am gîndit la asta... Am nevoie de țesut sănătos ca să îmi asigur şanse maxime de reuşită. O să fie nevoie de mai multe doze de tratament ca să eliminăm infecția din sînge şi să dispară orice urme. S-ar putea să fie nevoie să repet toate testele peste cîteva zile. Ştiu că nu ăsta era planul, dar... ridică din umeri în lipsa altei soluții.

— Hmm, o să mai discutăm despre asta... Tom nu îi promise nimic. Deocamdată hai să mîncăm. Nu e nici un pericol, ei se îndoapă cu semipreparatele aduse de voi, iar asta, arătă spre farfuria care i-o adusese ei, e specialitatea casei. Producție proprie, n-a trecut prin sintetizorul de hrană.

— Ce e? Deanna împunse cu furculița chestia din farfurie. Seamănă a... carne.

— Şi chiar asta şi este. Tom muşcă din sandviciul dublu pe care îl avea în față. Gustă, nu muşcă, o tachină el.

— Nu-mi spune că ați trecut la canibalism, glumi ea. Tăie o bucățică mică şi o mestecă precaută. OK, sînt aproape sigură că n-am mai mîncat aşa ceva. Ce este?

— Carne de focă.

— Focă? Dar cum... de unde?

— De afară. Păcat că n-ai prins un urs... dar încercăm să-i evităm în perioada cînd au pui.

— Afară? Credeam că nu puteți ieşi.

— Noi nu. Am fi prăjiți de îndată ce am depăşi limitele perimetrului securizat. Avem însă

maşini care fac asta pentru noi. Am devenit chiar pricepuți la vînătoarea de la distanță şi la gătit.

Mai mestecă o bucățică.

— Nu e rea. Mîncați des aşa ceva?

— Ori de cîte ori se iveşte ocazia. Uneori chiar săptămînal.

Deanna puse furculița jos.

— Nu spun că ai vrea să mă otrăveşti, dar aş vrea să fac un test...

Luă farfuria şi o duse pe bancul de testare. Instantaneu pe ecran apăru mesajul „Pacient decedat". Se amuză pe seama lipsei totale de umor a maşinii şi ceru o analiză a compoziției chimice. Pe măsură ce datele erau afişate pe ecran, bănuiala începu să i se adeverească.

— Se pare că i-ați făcut o favoare prinzînd-o, oricum n-ar fi murit de moarte bună.

— Foca era contaminată? Tom se uită neîncrezător la farfurie.

— Aşa reiese de aici, gesticulă Deanna spre ecran. Nu-mi dau seama însă de unde... nu există exploatări de petrol în apropiere, nu?

— Sîntem departe de orice zonă locuită, mecanizată sau nu.

— Şi nici n-au fost scurgeri la vreun petrolier...

— Spărgătoarele de gheaţă nu vin atît de sus în nord. Nu există nici o rută maritimă prin apropiere. Şi chiar dacă ar fi, m-aş mira să fie activitate recentă în zonă.

— Adevărat. Transporturile pe apă au fost în mare parte abandonate după ce s-au înregistrat mai multe probleme tehnice, iar fabricile de componente au ieşit din funcţiune.

Avu subit senzaţia că îi dădea prea multe detalii pe care nu ar fi trebuit să le ştie. Dar le-ar fi putut afla şi singur. Mackenzie îşi exprimase îngrijorarea că deţinuţii se conectau în voie la satelitul prin intermediul căruia stabiliseră legătura şi de acolo accesau tot felul de informaţii.

— O altă posibilitate ar fi un curent oceanic care a adus o pînză de petrol, iar focile au trecut prin ea. Îmi aduc aminte că au avut loc nişte accidente de tipul ăsta pe lîngă coastele Islandei... Nu cred să fi încercat cineva să vă otrăvească în

mod intenționat, spuse ea, mai ales că existența voastră a rămas ascunsă multă vreme. Oricum, gata cu delicatesele cel puțin o perioadă de timp și nimic să nu mai intre în bucătărie fără să fie testat în prealabil.

— N-o să le placă... Tom scutură din cap. Rupse sandviciul în două și îi întinse jumătate. Ca să nu fii suspectată de tratament preferențial, îi furniză un pretext.

Deanna avu doar o scurtă ezitare înainte de a accepta hrana. Ceea ce inițial păruse enorm, acum arăta ca fiind prea puțin pentru un om de dimensiunile lui Wellington. Se consolă cu gîndul că putea să facă rost de mai multă mîncare. Spre deosebire de ea, el putea oricînd să dea o raită prin bucătărie.

Întorși la masă, mestecară un timp în tăcere.

— Cum se comportă băieții? Ți-au făcut ceva probleme? o întrebă Tom.

— Nu mai mult decît mă așteptam. Lou și Cal îi țin bine din scurt.

— Ți i-am dat pe cei mai buni... Tom rînji puțin.

— Mă întreb cum se descurcă Horace.

— Era încă în viață când am trecut pe la el. Sarcasmul era din nou prezent în vocea lui.

— Nu prea-ți place, observă ea.

— N-are ce căuta aici. Mai mult încurcă lucrurile. Deținuților nu le place să le umble cineva prin cap. Îi sperie prea mult ce au înăuntru.

— Cu tine a stat de vorbă?

— Nu încă, am fost ocupat.

— Dar o să vorbeşti cu el?

— Dacă nu se întinde prea mult cu ceilalți, presupun că da. Tom ridică din umeri pretinzînd că nu era decizia lui.

— Nu te sperie?

— Am supraviețuit aici timp de trei ani, deținuții fiind relativ liberi în majoritatea timpului. Au rămas puține lucruri care să mă mai sperie.

— Şi asta e ceva de bine?

— Nimic de bine nu se întîmplă aici.

Deanna medită asupra răspunsului.

— Să înțeleg că asemenea locuri n-ar trebui să existe?

— Nu, din păcate sînt necesare.

— Dar tu n-ar trebui să fii aici.

Tom nu răspunse. Se încruntă la farfuria din faţa lui.

— N-are rost să discutăm despre asta, e pierdere de vreme. Lucrurile sînt aşa cum sînt. Nici eu, nici tu nu le putem schimba.

— Mackenzie ar putea...

— Dar nu o va face. Nu are nevoie de mine... de fapt, e mai liniştit să mă ştie închis aici.

— Nu suportă idea că l-ai fi putut învinge? Asta crezi?

— Contează? Este important doar că o poate face. Cît timp el conduce armata, n-am să văd lumina zilei. Nu-mi fac iluzii...

— Nu mai este chiar tînăr, s-ar putea să nu mai dureze mult, spuse Deanna. Iar cînd el se va retrage, de bunăvoie sau nu, va fi nevoie de un nou lider.

— Sînt convins că sînt o mulţime de voluntari care abia aşteaptă să îi ia locul. De mine au uitat de mult...

— Oamenii tăi îşi vor aduce aminte, cei pe care i-ai condus în luptă... atît de aproape de victorie.

— Numai că n-a fost o victorie, a fost o capitulare. Şi i-am condus pentru puţin timp. Am fost avansat rapid după ce generalul nostru a murit şi, într-un fel, am răpit trupele antrenîndu-le într-o misiune de care n-a auzit nimeni. Greşesc?

— Nu... Secretul a fost păstrat destul de bine în tot acest timp.

— Vezi? E ca şi cum nici n-aş exista.

— Nu ştiu ce să spun... N-ar fi corect din partea mea să dau speranţe unui deţinut, ezită Deanna, mai ales unuia din Regvasia. Totuşi îi trecuse prin cap ideea să insiste pe lîngă Mackenzie să îi schimbe sentinţa. Puteau încă beneficia de pe urma lui, iar lumea avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putea primi.

— Desigur că nu, doamnă doctor, o ironiză Tom. Nu trebuie să faci nimic incorect.

— Hei, nu eu te-am trimis aici, îi aminti ea.

— Nu, a făcut-o superiorul tău.

— Nu îi sînt subordonată lui Mackenzie. Acesta nu este un proiect militar.

— Eşti sigură? Aveam impresia că este.

— Nu. Mackenzie doar îmi pune la dispoziție fondurile necesare şi orice altceva aş putea avea nevoie.

— Dă-mi voie să mă îndoiesc. Nu pare genul care să facă acte de caritate.

— Se întîmplă să avem un țel comun. De aceea relația noastră funcționează fără să fie un caz de subordonare... nu mai mult decît este nevoie ca să îl facă să se simtă în control, zîmbi Deanna. Eu chiar cred în ceea ce fac. Am stricat lumea şi e de datoria noastră să o reparăm. Cît timp mai putem...

— În cazul ăsta, mă tem că trebuie să te grăbeşti, spuse Tom şi se ridică de la masă.

Terminase de mîncat cît vorbiseră. Ea însă mai avea o bucată bună rămasă pe farfurie.

— Poftim?

— Spuneam că trebuie să te grăbeşti. S-ar putea să nu avem tot timpul pe care contam.

— Nu avem timp? sprîncenele Deannei se arcuiră mirate. Tot ce avem este timp sau măcar voi dispuneți de luxul asta. Sîntem toți închişi aici. Unde ar putea să se ducă?

— Bună întrebare. Porni spre uşă, dar se opri înainte de a o deschide. Se întîmplă lucruri despre care nu ştii, Deanna, şi nu ştiu cît timp am să le mai pot controla. Dacă vrei să-mi asculți sfatul, grăbeşte-te!

12

Leo Chiorul stătea întins pe masa de consultație. Era al douăzeci şi cincilea pacient pe care îl testa Deanna. Ziua era pe sfîrşite, dar ea insistase să continue şi după masa de seară. Avertismentul lui Tom o pusese pe gînduri, nu voia să piardă nici un minut dacă se putea. Atîta vreme cît aveau să se prezinte la cabinetul ei improvizat, ea avea să fie acolo. Poate de aceea, după o zi lungă de lucru, era mai puțin precaută decît ar fi trebuit să fie.

Senzorii scanau subiectul supus procesului de testare, în timp ce o pereche de ace i se plimba pe corp luînd mostre de țesut. Bineînțeles că şi acesta prezenta aceleaşi semne de infecție ca toți ceilalți. Nemulțumirea Deannei creştea, dîndu-i senzația că făcuse întreaga călătorie şi se supusese riscurilor degeaba. Un țesut afectat nu avea cum să corespundă standardelor înalte ale omului de ştiință din ea. O populație cu probleme era departe de ceea ce urmărea Deanna.

— Doamna doctor...

— Imediat, răspunse Deanna chemării fără să-şi ridice privirea de pe monitoare. Ritmul cardiac era puțin crescut.

— Doamna doctor, încercă Leo din nou să îi atragă atenția după cîteva secunde.

— Da... ce s-a...?

Nu termină întrebarea pentru că, uitîndu-se la pacient, văzu acul care îl înțepase în braț, lăsînd în urmă o dîră lungă, roşcată, iar sîngele încă mai curgea.

— Off, se urcă pe platformă şi luînd o compresă sterilă o presă pe rană.

Să fie hemofilie oare? Nu se putea, aşa ceva ar fi fost specificat în dosar. Observă că în celălalt loc în care fusese înţepat nu era nici un fel de hemoragie, ceea ce o linişti. Probabil că fusese doar o defecţiune a aparatului, un unghi de inserţie greşit care spărsese vreo venă. Tyler îi spusese să mai facă nişte pauze, îşi aminti. Gata, ăsta era ultimul pacient pe ziua de azi, decise.

— OK, s-a oprit sîngerarea, spuse şi aplică deasupra un pansament pentru orice eventualitate. Mulţumesc, domnule Summers, am terminat. Puteţi pleca.

— Nu cred...

Rînjetul de pe faţa oacheşă o puse în alertă, însă era prea tîrziu. Bărbatul o înşfăcase deja de încheietură şi o strîngea tare.

— Vă supără ceva? Întrebă, păstrînd un ton calm. Blocul operator îl declarase sănătos, cu excepţia protezei oculare care trebuia schimbată, dar cine ştie, poate existau şi alte simptome pe care maşina nu avea capacitatea să le identifice. Sau poate erau doar închipuite şi atunci trebuia să-l trimită să discute cu Horace.

— Da. Strînsoarea se intensifică pînă la punctul în care deveni dureroasă. Aici, îi luă mîna şi i-o plasă pe piept, apoi o deplasă în jos milimetru după milimetru, rînjind şi fixînd-o cu ochiul bun.

Mai devreme sau mai tîrziu trebuia să se întîmple, avînd în vedere locul în care se afla. Ştiuse de la început în ce se băga şi nu-şi făcuse iluzii că lucrurile aveau să meargă şnur. De aceea îi dăduse Tom gărzi de corp, tocmai ca să prevină situaţii de acest fel. Din păcate, cum se afla urcată pe platforma dintre lateralele blocului operator şi era înclinată spre pacient, Lou şi Cal nu puteau vedea clar ce se întîmplă.

Încercă să evalueze situaţia cu sînge rece, în speranţa unei aplanări a conflictului, dar în final instinctul cîştigă. Îşi smulse mîna, sau măcar încercă, şi scrîşni printre dinţi:

— Nu te pot ajuta cu asta.

Reuşi să facă un pas înapoi, dar mîinile bărbatului erau prea rapide pentru ea. Le simţi încleştîndu-i-se în jurul gîtului şi apăsînd cu furie pe trahee, tăindu-i fluxul de aer. Agonia

dură doar o secundă. Mişcarea bruscă atrăsese atenţia paznicilor, care se repeziră să îi despartă. Nu-şi imaginase că existau oameni capabili să se mişte atît de repede. În clipa următoare zăcea pe podea, căznindu-se să respire, în timp ce o luptă încrîncenată se dădea în spatele ei.

Abia cînd se făcu linişte, îndrăzni să se mişte şi să încerce să se ridice. Nu-şi rupsese nimic, avea doar cîteva vînătăi şi trăsese o spaimă zdravănă. Paznicii însă nu fuseseră la fel de norocoşi. Aveau mai multe răni deschise, care sîngerau abundent, şi chiar şi cîteva oase rupte. Leo Chiorul fusese un adversar pe cinste.

Îi tratã în tăcere – ei nu se plînseră, iar ea nu comentă – nici unul dintre ei nevoind să amintească de incident şi evitînd să se uite în direcţia corpului care zăcea nemişcat pe podea. Deanna nu simţi nici o dorinţă să îl ajute, în cazul în care nu era mort. Războiul schimbase multe. N-aveau decît să-l peticească alţii dacă n-aveau ce face. Ea era obosită. Zane, medicul autodeclarat al închisorii, putea să-i fie recunoscător.

13

Patul era tare, la fel ca peretele de care îşi sprijinea spatele. Deanna îşi strînse picioarele la piept şi îşi sprijini bărbia pe genunchi. Încă nu îşi revenise din şoc. Era trecut de miezul nopţii şi ea nu putea dormi. Doar lumina de veghe era aprinsă. Încercase să se conecteze la computerul bazei, dar i se refuzase accesul. Nici la datele strînse de blocul operator nu putuse ajunge. Acest lucru o deranja. În afara îndatoririlor de serviciu era tratată ca un prizonier. Ştia codul de intrare în celulă, dar nu şi pe cel de ieşire. Poate că nici nu exista unul.

Cînd o conduseseră la celulă, văzuse că alţi doi paznici erau postaţi în faţa uşii, pregătiţi să preia schimbul de noapte. Ar fi putut să încerce să ia legătura cu ei, exista un circuit care facilita comunicarea între coridor şi celulă, dar se îndoia că ei ar fi putut să o ajute. Şi parcă nu avea încredere în mutrele lor. Arătau mai fioroşi ca paznicii de zi.

Însemna că nu-i rămînea decît să îl caute pe Tom, dacă voia să rezolve problema. Iar asta era tocmai ceea ce încerca să evite. Poate dacă îl chema pe Perino? Maiorul i-ar fi răspuns, doar dacă nu se afla şi el undeva la izolare, însă el mai mult ca sigur nu putea face nimic fără acordul lui Tom. Şi astfel, oricum întorcea problema, tot la el ajungea.

Numai că nu ţinea neapărat să îl deranjeze. Abia îşi făcuse timp să ia prînzul cu ea şi probabil că avea o mulţime de treburi pe cap, ocupat cum era să conducă o întreagă închisoare. La urma urmei la ce se aşteptase? Să o ţină de mînă la fiecare consultaţie? Începea să bată cîmpii. Îşi odihni capul pe braţe şi oftă. Noaptea nu era un sfetnic bun, poate pentru că nu era cu adevărat întuneric afară. S-ar fi simţit mai bine dacă s-ar fi jucat cu mostrele de ADN, ar fi disecat genomi şi ar fi construit modele. Aceea era o lume pe care o înţelegea şi de care nu avea motive să se teamă.

Tresări cînd uşa se deschise, din nou avînd doar o avertizare sonoră scurtă în prealabil.

Asta chiar o enervă. Dacă ar fi dormit, aşa cum era normal să facă la ora aia? S-ar fi putut pricopsi cu un atac de cord de toată frumuseţea, dacă se trezea pe întuneric cu un străin în cameră. Lumina fiind aprinsă, măcar îl recunoscuse, dar asta nu schimba datele situaţiei.

— Am auzit ce s-a întîmplat, spuse Tom şi de data aceasta nu mai ezită în prag, ci intră direct.

— Mda, mormăi Deanna.

Îşi permitea să facă pe supărata acum că se afla în siguranţă. Îl privi suspicioasă cum străbătu din doi paşi încăperea şi îi luă mîna într-a lui ca să-i cerceteze încheietura. În urma îngrijirilor acordate în blocul operator, pielea rămăsese doar o idee mai închisă la culoare acolo unde ar fi trebuit să se formeze vînătăi şi aproape că nu o mai durea deloc.

Degetele lui se mutară de la mînă la gît.

— Hei! protestă Deanna, dar asta nu îl opri pe Tom.

— Uşurel, doamnă doctor, nu-ţi fac nimic din ce nu mi-ai făcut şi tu mie, îi spuse cu un zîmbet ironic în timp ce îi investiga zona gîtului.

— Numai că eu am o diplomă care atestă că știu ce fac, nu se putu abține Deanna să zică și îi împinse mîinile la o parte.

Mulțumit că părea în regulă, Tom nu insistă. Făcu un pas înapoi și se sprijini de colțul mesei.

— Îmi pare rău, nu știu cum a ajuns Summers acolo. Trebuia să fie la izolare.

Deanna clipi și se mulțumi să ridice din umeri. Pe ea nu o încălzea cu nimic faptul că agresorul trebuia să fie în alt loc.

— Înseamnă că trebuie să-ți controlezi oamenii mai bine.

— Da, probabil că ai dreptate... Încruntătura de pe fruntea lui spunea însă altceva. Interesant cum în mai puțin de o zi ai reușit să-i dai gata pe doi dintre cei mai duri tipi de aici și pe unul să îl bagi în comă.

— Eu?

— Nu în mod direct, dar... din cauza ta s-au întîmplat astea.

— Strîngi cumva probe pentru un proces? Ați fost de acord cu venirea mea aici și cu riscurile implicate așa cum am fost și eu.

— Da, numai că nu am luat în calcul toate variabilele, se pare. Te-am subestimat.

— De aia ai venit aici la ora asta? Ca să-mi spui asta?

— Mă gîndeam că poate nu poți să dormi de grija pacientului de care nu te-ai putut îngriji pentru că ți se terminase programul, veni răspunsul. Sau s-au schimbat atît de mult prioritățile doctorilor în ultimul timp?

— Se cheamă instinct de supraviețuire, spuse Deanna sec. Oricine a trecut printr-un război poate dovedi că îl are. Așa cum știi și tu.

— Da, chiar mă întreb cine o să supraviețuiască confruntării dintre Summers și Zane, că el l-a luat în primire după ce ai plecat. O să fie palpitant, băieții au început să facă deja pariuri. Contrar celor spuse, tonul lăsa să se înțeleagă că nu îi păsa.

— Încă nu l-am testat pe Zane, murmură Deanna.

— Poți să iei o mostră de ADN și dacă e mort.

Privirea întunecată pe care i-o aruncă Deanna se pierdu în penumbră. Parcă Horace îi spusese

ceva asemănător. Ce fel de om era Tom şi cine credea că era ea? Asta nu prea corespundea cu imaginea pe care şi-o făcuse despre el. Încerca să-i demonstreze ceva?

— Ce vrei de la mine? îl întrebă.

Tom se aplecă spre ea şi o privi fix în ochi.

— Vreau să fii mai atentă.

— N-am făcut-o intenţionat. Crezi că îmi place să fiu strînsă de gît? Puteam foarte uşor să realizez asta acasă. Era suficient să ies pe stradă după lăsarea întunericului, nu trebuia să străbat mii de kilometri ca să ajung aici.

— Tocmai de aceea mă aştept să pui mai mult preţ pe pielea ta şi să eviţi astfel de situaţii în viitor. Orice periclitare a echilibrului pe care ne străduim să îl menţinem poate avea ca efect o reacţie în lanţ care să distrugă absolut tot. Oamenii ăştia sînt ahtiaţi după violenţă, de aia au ajuns aici. Odată ce îi simt gustul, nu se mai pot abţine şi o iau razna. A trebuit să opresc o revoltă în seara asta şi nu, nu era pornită de Lou şi Cal. Ei erau liniştiţi, ceilalţi care nu au par-

ticipat la incident au încercat să se răscoale. Blocul operator a lucrat non-stop în ultimele ore ca să îi repare.

— Cine l-a supravegheat? De ce nu m-ați chemat?

— Chiar nu era cazul să mai aruncăm gaz pe foc. Din fericire s-a dovedit că lucrează bine şi de unul singur, e de departe mai bun decît cel pe care l-am avut noi. Cînd a fost nevoie de un specialist, a intervenit Zane.

— Şi-a băgat nasul prin testele făcute? Posibilitatea o îngrijora din cauza pasiunii pentru ingineria genetică dusă la extrem a fostului doctor.

— Cred că a încercat, dar nu a reuşit. Nu eşti singura care are acces la datele strînse?

— Aşa ar trebui să fie, dar... făcu un gest de neputință cu mîna, voi aveți talente speciale. N-am cum să fiu sigură.

— Nu, cred că blocul operator e în siguranță. A rezistat la încercările lui Zane şi nu este conectat la sistem ca să poată fi accesat de la distanță.

În plus, am pus doi oameni să-l păzească. N-o să-ți altereze nimeni datele.

— Mulțumesc.

— Crezi că ai strîns destule?

— Cu cît mai multe, cu atît mai bine... De ce?

— Mă tem că trebuie să te mulțumeşti cu ce strîngi pînă mîine la ora paisprezece.

— Cum? Dar mi-ai promis încă o jumătate de zi! Nu este suficient timp, trebuie să vină şi paznicii la control... iar Horace...

— De paznici ne ocupăm noi după ce plecați. Nu e nimeni atît de grav bolnav încît să fie nevoie de prezența ta fizică aici. Era vorba doar de controale de rutină. Cît despre Green, el a ştiut de la început că timpul avea să fie o problemă.

— De ce? repetă întrebarea. De ce ne alungi? ar fi vrut să spună, dar spuse în schimb: De ce ne obligi să plecăm? Aveam o înțelegere...

— Situația s-a schimbat. Tom era de neclintit. Nu pot risca să vă țin încă o noapte aici.

— Nu te cred. Nu poate fi atît de rău.

— Crede-mă, este. Vrei să ştii ce le-am promis ca să îți acorde încă o zi?

Deanna nu era sigură că voia să asculte mai departe, dar nu avea cum să îl oprească acum că era pornit.

— Le-am promis că la sfîrşitul zilei următoare o să fiţi la dispoziţia lor... ca să facă ce vor cu voi.

— Vrei să mă sperii, murmură Deanna, căutînd din priviri o urmă de adevăr pe faţa lui.

— Bineînţeles că vreau să te sperii! izbi Tom cu pumnul în masă. Cînd ai să înţelegi că situaţia e serioasă? Trebuie să fii tot timpul în alertă. E unica modalitate de a supravieţui între pereţii ăştia afurisiţi!

Deanna rezistă tentaţiei de a se ghemui într-un colţ în faţa izbucnirii lui violente şi îşi muşcă buzele, evitînd să îl privească în ochi cîteva secunde pînă se mai calmă.

— Dacă le-ai promis deja... spuse cu o voce abia audibilă, atunci de ce cooperează? De ce au acceptat să aştepte pînă mîine cînd pot să ne aibă de azi?

— Pentru că le place ideea de a ajuta la salvarea lumii şi, chiar şi mai mult, ideea de a

continua specia cu alți monştrii la fel ca ei. După ce strîngeți toate datele şi mostrele necesare nu mai e nevoie de voi, altcineva vă poate continua munca.

Aici se înşela.

— Presupun că ai un plan din moment ce-mi spui toate astea? îl privi cu ochii mijiți, refuzînd să se lase intimidată. Nu realizase cînd ajunsese să se încreadă în el, dar rațiunea îi spunea că, bazat pe datele pe care le deținea despre el şi conform profilului parțial întocmit de Horace, omul trebuia să aibă un plan.

— O să vă scoatem maine de aici, fu tot ce îi spuse. Detaliile nu contează, n-o să fiți implicați.

— Ce-o să se întîmple după aceea?

— Ne întoarcem la viața de zi cu zi... odată ce lucrurile se vor calma.

— Contezi pe faptul că vei supraviețui răzmeriței?

Tom nu răspunse imediat. O privi lung şi ridică din umeri.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta. Nu sînt un kamikaze. Dacă aş fi fost, nu aş

fi acceptat nici odată să predau armata în mîinile inamicului.

Deanna tăcu. Ştiau amîndoi de ce o făcuse. Era un subiect pe care nu ținea neapărat să îl discute după atîta timp şi nici el nu ar fi fost interesat.

— Cum... cum o să scăpăm?

— Vin eu să vă iau ca să vă duc la ecluză. În funcție de cît timp avem, putem programa vehiculul vostru să se conecteze la ea. Dacă nu, o să faceți cîțiva paşi prin zăpadă ca să ajungeți la el. Nu e chiar atît de frig afară.

Nu frigul o speria cel mai tare, ci posibilitatea ca virusul să fi fost adus de vreunul dintre vehicule, deşi transportorul plecase, şi să persiste încă în atmosferă. Îşi păstră însă temerile pentru ea. Dacă se ivea momentul, avea să i le împărtăşească.

— Bine, o să facem aşa cum spui. Nu avem de ales.

Într-un fel, se simțea la fel de constrînsă cum fusese sub dictatura lui Mackenzie, la care, cu puțin noroc, avea să se întoarcă în curînd.

— Generalul este la curent cu noile planuri? se interesă, făcînd o grimasă.

— O să fie informat la momentul oportun, îi răspunse Tom pe acelaşi tom. Probabil că va fi una dintre puţinele dăţi cînd o să fim de acord.

Nu îl contrazise. El ştia mai bine, iar din cîte îl cunoştea pe general, acesta ar fi acceptat orice pierderi care ar fi dus la îndeplinirea planului, nu însă şi pe cea a cercetătorului şef responsabil de proiect.

— Aş dori să îmi continui cercetările pe timpul nopţii dacă se poate...

Tom clătină din cap.

— Nu. Am văzut că ai încercat să te conectezi la centrul de control local şi la memoria blocului operator. Acest lucru nu este permis dintr-o celulă izolată şi de către o persoană neautorizată. Iar eu nu pot schimba protocolul, pentru că ar crea o breşă în sistem de care ar putea profita şi alţii. Sistemul nu este atît de sofisticat pe cît s-ar crede, iar supravieţuirea noastră depinde de funcţionarea acestuia. Mai ai puţină răbdare, o să poţi să te apuci de treabă în curînd.

— În cazul ăsta... aş prefera să mă culc.

Cu alte cuvinte, îl invita să plece. Dacă altcineva i-ar fi spus asta, Deanna avea senzaţia că Tom ar fi reacţionat mult mai dur. Doar pe asta se baza poziţia de forţă pe care şi-o cîştigase, deşi ea nu-l văzuse decît interacţionînd în mod normal cu ceilalţi deţinuţi. Probabil cîştigarea supremaţiei se făcuse într-o manieră care ar fi fost greu sau imposibil de uitat. La asta contribuiau şi cei patru haidamaci, alţii decît cei din noul guvern instaurat, pe care îi văzuse mereu prin preajmă.

— E o idee bună. Trebuie să te odihneşti ca să poţi fi în alertă mîine. Este posibil să fiţi nevoiţi să plecaţi în grabă. Totuşi, ezită, dacă vine altcineva să vă spună să plecaţi în absenţa mea, să nu vă încredeţi. Codul de la ecluză îl am doar eu şi Perino, iar el nu are suficientă autoritate să vă traverseze întreaga bază fără să fie luat la întrebări.

Decît dacă era forţat de deţinuţi să o facă, era subînţeles.

— Bine. O să te aşteptăm pe tine să ne salvezi, spuse doar cu o urmă de ironie în glas.

De ce vorbea la plural nici ea nu ştia. Era puțin probabil să se afle în compania lui Horace, cînd toate acestea aveau să se întîmple. Psihiatrul avea să fie ocupat pînă peste cap şi nici ea nu stătea prea bine cu timpul.

— Noapte bună, murmură în lipsă de altceva.

— O noapte e bună atunci cînd te trezeşti încă în viață de dimineață, surîse Tom.

Ce gînd frumos înainte de a se duce la culcare!

14

Alerga pe coridoare simțind pardoseala alunecîndu-i sub tălpi de parcă ar fi fost făcută din gheață. Horace era cu un pas înaintea ei, deschizînd drumul. Maiorul Perino li se alăturase doar cu cîteva clipe mai devreme. Leo Chiorul îi urmărea de la distanță, fără să se grăbească,

rămînînd uneori în urmă, dar mereu apărînd de după colț chiar cînd credeau că au scăpat. Tom nu se vedea nicăieri.

Continuară goana nebună, care le tăia respirația şi le făcea inimile să se zbată disperate, pînă ajunseră la o intersecție. Nici unul din ei nu ştia exact unde se afla şi în ce direcție să o ia, aşa că se întoarseră şi se uitară la Perino. Momentan Leo dispăruse. Maiorul îşi duse ambele mîinile la gît într-o încercare stîngace de a le arăta ceva. Sunetele nearticulate pe care le scotea îi lăsară la fel de nelămuriți, doar cînd deschise gura văzură că limba îi fusese tăiată. În timp ce îl priveau în şoc, ochii începură să i se scurgă pe chip.

Nu mai suportă să se uite la corpul care devenea din ce în ce mai mutilat şi, parcă în urma unei înțelegeri tacite cu Horace, fiecare o porni în grabă pe alt coridor. Cel ales de ea avea tendința să se îngusteze la fiecare cîțiva paşi, iar pereții căpătau inflexiuni metalice tot mai puternice. O dureau ochii, picioarele şi pieptul de la efort, dar ştia că nu se putea opri. Trebuia să meargă mai departe.

Cineva o strigă. Numele se repeta la infinit ca un ecou prelungit, care o împiedica să îşi dea seama de unde venea chemarea. O siluetă apăru la capătul coridorului. Îi luă cîteva secunde să-şi dea seama că era Tom. Speranța îi renăscu şi îşi puse la bătaie ultimele puteri pentru a străbate cei cîțiva metri de coridor rămaşi. Prea mulți. Înainte de a ajunge la el, lumea explodă, iar ea fu înghițită de un nor alb, orbitor.

Deanna se trezi la timp ca să simtă încăperea zguduindu-se din toate încheieturile. Senzația fusese atît de copleşitoare, încît fu surprinsă că nu apăruseră crăpături pe pereți după ce lucrurile reveniră la natura lor statică. Propriul gîfîit, care îi bubuia în urechi, o împiedică să realizeze că era într-adevăr strigată de cineva. Auzul i se ascuți abia la o a doua zguduitură, mai uşoară, la care avu reacția exagerată de a sări din pat exact în momentul în care uşa se deschidea cu un zgomot înfundat, semn că o izbise cineva din partea cealaltă.

— Vino! Repede! o grăbi Tom, iar peste umărul lui văzu părul ciufulit al lui Green.

— Ce se întîmplă? întrebă Deanna, în timp ce se chinuia să-şi tragă pe ea din mers o pereche de pantaloni şi o bluză înşfăcate la întîmplare.

Maiorul Perino îi însoţea, împreună cu alţi doi bărbaţi pe care nu îi recunoscu şi presupuse că erau gardieni.

— Lucrurile au scăpat de sub control, îi răspunse acesta. Au decalat tentativa de evadare. Deocamdată învelişul rezistă, dar n-o să mai ţină mult. Vă scoatem de aici cît mai repede, după care sigilăm clădirea. E singura soluţie.

Şi după aceea? se întrebă Deanna. Dar nu era timp pentru astfel de discuţii.

— Unde mergem? Ecluza nu e în partea asta, se impacientă Green.

— O luăm pe o cale ocolită, îi spuse Tom, ca să evităm întîlnirile neaşteptate. Cei care nu sînt ocupaţi cu demolarea, bîntuie pe aici în căutare de victime... voi.

Numai ce termină de rostit cuvintele că un răpăit de paşi greoi le ajunse la urechi. Se opriră la o bifurcaţie, iar Tom şi maiorul se priviră în ochi. Drept rezultat, Perino dădu grav din cap.

— Voi mergeți, îi reținem noi, spuse, iar paznicii care îi însoțeau luară poziții de luptă.

Tom le acceptă sacrificiul fără să clipească.

— Pe aici, le arătă drumul, adică după colț, unde deschise o uşă şi îi împinse înăuntru.

Green renunțase la proteste, dar Deanna încă mai avea nelămuriri.

— Nu sînt înarmați, spuse în timp ce urcau pe o scară de serviciu îngustă.

— Toate armele sînt ținute la un loc sub cheie şi n-am avut timp să le luăm.

— Dar deținuții sînt înarmați. Nici măcar nu era o întrebare.

— Pînă la ora asta, probabil că da, admise Tom. Dar paznicii sînt toți luptători de elită, specialişti în lupta corp la corp. Să nu crezi că ne-a fost uşor să ne cîştigăm libertatea. De aceea cei mai mulți dintre supraviețuitori sînt ținuți în celule, pentru propria protecție. Nu-ți face griji, o să-i țină în loc suficient timp ca noi să ieşim de aici.

— Or să moară!

— Atunci nu uita să le menționezi numele lui Mackenzie ca să le mai dea o decorație post-mortem, veni prompt replica.

Ochii Deannei îl fulgerară, dar el îi întorsese deja spatele. Asocierea cu Mackenzie nu îi aducea nici un avantaj. Cu o singură excepție destul de măricică, nu fusese nici odată în favoarea ei.

Scara se termină în curînd, spre uşurarea ei, pentru că mai avea puțin şi îşi dădea sufletul. Ca om de ştiință, obişnuit să nu iasă din laborator cu zilele, nu putea avea constituția atletică a unui militar de profesie. Green gîfîia la fel de rău ca ea. Spre surprinderea lor, în loc să o ia pe coridor cu riscul de a înfrunta pericolele apărute pe drum, Tom demontă un panou din perete, care masca o gaură de aerisire.

— Urmați-mă, le spuse, luînd-o înainte.

Green o ajută să se strecoare prin deschiderea joasă şi începură să se tîrască prin tubul îngust de ventilație. Deanna era uimită că Tom încăpea în el şi părea să se deplaseze cu uşurință. Întunericul nu o ajuta să se orienteze, ştia

doar că se aflau la etaj şi, dacă era să se ia după direcţia impusă de cele cîteva cotituri apărute pe parcurs, era posibil să se îndrepte spre centrul de control.

Presupunerea îi fu confirmată cînd Tom izbi cu picioarele în grilajul apărut în cale şi ieşi pe burtă în încăperea pe care ea o cunoştea doar din poze, declanşînd alarma. Deanna scoase capul şi se uită uimită în jur. Erau aproape la fel de multe ecrane şi terminale ca în biroul generalului. La o primă vedere, cineva putea avea impresia că persoana care avea acces la ele putea controla lumea.

Tom se repezi la unul dintre terminale ca să deconecteze alarma spre a nu le fi deconspirată prezenţa acolo. Suspiciunea determinînd-o să nu-l scape din ochi, Deanna văzu că următoarea lui mişcare fu să trimită toate datele culese la maşina care îi aştepta afară, dar şi la satelitul care facilita legătura cu Statul Major sau, mai exact, cu biroul lui Mackenzie.

— OK, cinci minute după care putem pleca, le spuse.

Horace aprobă cu entuziasm. Deanna considera că cinci minute erau deja prea mult.

— De ce nu le trimiți după ce plecăm?

— Pentru că s-ar putea să nu mai fie timp să o fac, spuse Tom, privind concentrat ecranele. Blocă cîteva căi de acces, securizîndu-le poziția, chiar dacă nu erau supuşi unui atac iminent. Marea masă a deținuților era grupată în altă parte. La naiba! Au reuşit să treacă pe primul strat de protecție, mormăi încruntat.

— Credeam că închisoarea asta este un loc sigur, spuse Deanna. Nu se lăudau cînd au construit-o că rezistă şi la un atac nuclear şi nu poate fi deschisă ca o coajă de nucă? îşi aminti una din prezentările găsite în materialul dedicat Regvasiei.

— Aşa era... pînă ne-ați furnizat voi tehnologia ca să tăiem metalul pentru construirea ecluzei. Tom nu părea încîntat de realizare. Introduse cîteva comenzi, iar pe ecrane se văzură deschizîndu-se uşile la o serie de celule. Tot personalul să se prezinte în sectorul E pentru oprirea revoltei, le ordonă paznicilor eliberați,

iar aceştia, revenindu-şi din mirare, o porniră în direcţia indicată. O să-i încetinească o perioadă, dar nu mult, le spuse Deannei şi lui Horace.

Între timp, transferul de date continua.

— Tom, arătă Green spre o imagine în mişcare, se întîmplă ceva...

Patru deţinuţi părăseau incinta în care se lucra la perforarea peretelui exterior.

— Au auzit comanda mea. Ascultă toate comunicaţiile din cadrul bazei, iar acum iau măsuri, îi lămuri Tom. De fapt, reacţionează... Le urmări avansarea pe coridor şi de acolo către ascensor. Vor să intre în posesia mostrelor prelevate ca să aibă o bază pentru negocieri. Se uită spre bara de transfer care ajunsese la 98% şi o porni spre uşă. Trebuie să ajungem acolo înaintea lor!

Însemna că o luau din nou pe calea deja ştiută, cu deosebirea că nu mai trecură prin sistemul de ventilaţie, ci se duseră direct la scară. Aveau avantajul că se aflau mai aproape de ţintă decît competiţia, din păcate erau nevoiţi să treacă prin coridorul în care se despărţiseră de maiorul

Perino şi oamenii săi. Deanna îngheţă la vederea celor două corpuri neînsufleţite acoperite de sînge. Perino lipsea.

— Deanna, o împinse Tom înainte, sărind peste un cadavru care le tăia calea, dacă pierdem timpul asta ne aşteaptă şi pe noi!

Îl urmă în mod mecanic, schimbînd o privire îngrijorată cu Horace. Gravitatea situaţiei nu putea fi ignorată, se aflau în mijlocul unei adevărate revolte, iar violenţa era abia la început. Nu părea însă să-i fi afectat pe cei doi deţinuţi care păzeau blocul operator. Aceştia se menţineau pe poziţie şi îi întîmpinară rezervaţi, dar nu neapărat agresivi.

— E nevoie de voi în sectorul E, le spuse Tom şi nu era doar un sfat, era un ordin, pe care îl luară ca atare.

— E cineva care nu ascultă de tine aici? se miră Deanna, cînd deţinuţii plecară să contribuie la tentativa de evadare, diminuînd şi mai mult şansele paznicilor de a-i opri.

— N-or să mai asculte mult timp, atunci o să fie mai grav. Tom se duse direct la blocul

operator şi dădu o raită în jur. Cum se deschide? întrebă, neavînd luxul de a descoperi singur fără să strice ceva.

Aflîndu-se pe un teritoriu familiar, Deanna dădu comanda de detaşare a colecției de mostre din întreg. Un paralelipiped înalt de un metru şi jumătate şi lat de jumătate de metru, înzestrat cu un sistem de răcire propriu, culisă afară. Îl împinse fără prea mult efort, însă se deplasa încet pe roțile micuțe. Tom şi Horace traseră amîndoi de el în speranța că ar fi putut să-l facă să meargă mai repede, dar degeaba.

— E dotat cu un sistem anti-şoc, îi spuse Deanna. Asta e viteza maximă de deplasare.

Cuvintele lui Tom fură acoperite de o bubuitură care zgudui pereții şi toată lumea se uită automat la tavan. Fusese o greşeală. Chiar atunci ajunseră cei patru deținuți delegați să ia în primire mostrele şi blocul operator. La început, Deanna nu înțelese ce cărau în mîini, iar avertizarea lui Tom se pierdu sub o nouă şarjă fonică ce le asaltă timpanele. Fiind cu fața în direcție opusă, Horace nici măcar nu îi văzu. Se

prăbuşi lin cînd raza laser îi crestă spatele, trecînd prin haine şi carne ca prin brînză. Deţinuţii erau plini de inventivitate, foloseau aparatele de sudură cu laser drept armă de atac.

Deanna ţipă şi fugi să se ascundă după blocul operator. Se uită în jur, dar nu văzu nimic care ar fi putut trece drept armă, nu că ar fi ştiut cum să utilizeze cu succes una. Tom făcea însă parte dintr-o altă categorie de oameni, existau motive serioase pentru care devenise liderul grupului de deţinuţi, şi era la fel de plin de resurse ca aceştia.

Pînă să ajungă vreunul la el, apucase deja unul din scaunele cu schelet de metal şi îl folosise ca să spargă cu piciorul acestuia fereastra laterală a blocului operator. După incidentul din seara precedentă, Deanna fusese prea bulversată şi, cînd îl închisese, uitase să îl şi sigileze. Prin urmare geamurile nu erau acoperite de panouri de protecţie, iar această scăpare lucră în favoarea lui. Tom îşi strecură mîna printre cioburi şi, bîjbîind în întunericul din interior, smulse una din sondele care avea la capăt un ac

lung şi îl aruncă în cel care purta laserul. Tija i se înfipse drept în ochi.

Cu unul din adversari scos din luptă, echilibrul de forţe i se părea Deannei tot în defavoarea lor, dar Tom nu stătu să calculeze şansele de reuşită. Posesorul unei lămpi de sudură obişnuite se apropia de el. Acelaşi scaun folosit mai devreme zbură în direcţia atacatorului din dreapta, rănindu-l uşor, după care făcu un efort ca să ridice masa şi să o ţină drept pavăză între el şi lampa de sudură. Metalul nu putea să reziste mult la o asemenea temperatură ridicată şi începu să se topească rapid sub flacăra ca o pălălaie care lingea tăblia mesei. Cînd flăcările începură să treacă în partea cealaltă, îi făcu vînt şi o izbi de capul atacatorului. Omul urlă şi căzu în genunchi cu partea de deasupra a capului arsă. Scăpată de sub control, lampa de sudură se răsuci în aer lăsînd o dîră oblică pe suprafaţa containerului cu mostre înainte de a ateriza pe podea.

Situaţia ar fi trebuit să se mai îmbunătăţească, din păcate ceilalţi doi deţinuţi nu stătuseră

nici ei degeaba. Nu erau înarmați decît cu bare simple din oțel, dar acestea îl asaltară pe Tom fără milă. Şi mai multe coaste rupte şi posibil un antebraț fracturat, aprecie Deanna urmărind lupta de la distanță. Putea însă să-l repare, asta dacă supraviețuia. Dacă supraviețuiau amîndoi, se corectă ea, iar şansele ei deveneau foarte mici dacă i se întîmpla lui ceva. Gîndul acesta o făcu să treacă la acțiune, i-o datora lui Horace. Psihiatrul venise ca să o ajute, iar acum zăcea într-o baltă de sînge, viața scurgîndu-se din el cu fiecare clipă care trecea.

Deanna dădu ocol blocului operator şi, parțial ascunsă de acesta, se îndreptă spre arma care îl rănise pe Horace. Bărbații erau încleştați într-o luptă pe viață şi pe moarte, prea ocupați ca să fie atenți la ce făcea ea. Sau poate că Tom observase, nu putea fi sigură. Arma era neaşteptat de grea în mîinile ei. Din fericire era uşor de folosit, avînd un singur întrerupător din cîte îşi putea da seama. O porni ținînd-o precaută la distanță şi privi raza lăptoasă cu rază scurtă de acțiune. Nu era bine, trebuia să meargă prea

aproape, dar nu avea de ales. Tom începea să fie copleşit de ploaia de lovituri, deşi se lupta cu îndîrjire, mizînd atît pe atac cît şi pe apărare, şi nici adversarii nu arătau a fi într-o stare mai bună ca el.

Poate că nu avea experienţă în lupta pe teren, dar putea şi ea improviza, iar proximitatea pericolului îi dădea un curaj pe care altfel nu l-ar fi avut. Nu ar fi reuşit fără ajutorul lui Tom însă. Acesta o văzu apropiindu-se şi, ghicindu-i intenţiile, le distrase atenţia agresorilor prefăcîndu-se mai slăbit decît era în realitate şi lăsîndu-i să-i aplice cîteva lovituri răsunătoare, acoperite în final de o nouă zguduitură cu o tonalitate diferită.

Cum făcuseră? Îl tăiaseră pe Horace pe la spate? Ei bine, ea avea să le-o plătească cu aceeaşi monedă. Deanna ridică arma şi lansîndu-se înainte o lipi de spatele bărbatului aflat în faţa ei. Apăsă scurt pe buton şi îl eliberă. Ideea nu era să îl transforme în friptură, iar doctorul din ea cîştigă, perforîndu-i doar inima atît cît era nevoie ca să-i taie firul vieţii. Curat şi discret.

Omul înțepeni, apoi se prăbuși aproape turtindu-l pe Tom, care îi evită corpul masiv în ultima clipă și, profitînd de stupoarea ultimului deținut rămas în picioare, luă arma de la Deanna și i-o lipi acestuia de obraz. Deanna privi cu oroare cum ochii i se transformă în ouă prăjite.

Tom se sprijini de containerul cu mostre și își permise un moment să-și tragă sufletul. Avea fața tumefiată, din nou, era mînjit cu sînge și respira greu.

— Mulțumesc, izbuti să spună printre gîfîieli.

Dar Deanna se și repezise la Horace. Îi căuta pulsul, dar nu îl găsi.

— Ajută-mă!

Împreună, îl ridicară și îl transportară la blocul operator. De îndată ce îl întinseră pe masa de consultație, senzorii se autosesizară și aparatura se apucă frenetică de treabă încercînd să salveze ce se mai putea. Deanna îl privi neajutorată. De aici nu mai depindea de ea.

— Ce șanse are? se interesă Tom.

— 15% șanse de supraviețuire... poate mai puțin.

— Îl lăsăm aici, decise el. Nu putem lua cu noi blocul operator şi altfel nu avem cum să-l transportăm. Dacă e să scape, asta a şansa lui.

Cu inima îndoită, Deanna trebui să fie de acord. Se întrebă însă, dacă supraviețuia, ce aveau să facă deținuții cu el. Situația era prea gravă ca să mai spere că Tom o putea controla. Dacă avea noroc, aveau să-l folosească drept marfă de schimb şi să-i scoată peri albi lui Mackenzie. Vorba vine, că mai de grabă i-ar fi bombardat decît să negocieze cu ei dacă n-avea nimic de pierdut. Doctorul Green era ca şi mort. Comandă blocului operator să se închidă şi să intre în aşteptare ca pentru o călătorie lungă. În felul acesta îi oferea puțină protecție în plus. Fără instrumente şi cunoştințe speciale avea să fie greu de deschis, iar înăuntru un om putea supraviețui timp de mai multe zile fără probleme.

— Nu se deschide, o anunță Tom.

— Poftim? Deanna se răsuci pe călcîie ca să vadă despre ce era vorba.

— Containerul. I-a topit circuitele dinăuntru, îi arătă curbura peretelui lateral şi cicatricea urîtă lăsată de lampa de sudură. Poate doar dacă îl tăiem... se întinse după laser.

— Nu, clătină Deanna cu tristeţe din cap, temperatura ridicată ar distruge interiorul, inclusiv mostrele.

— Atunci pierdem timpul... Vino!

Dar nu apucară să plece nicăieri. Un tunet înfundat le bubui în urechi, avînd o localizare precisă, urmat imediat de declanşarea semnalului de alarmă.

— Atenţie tot personalul! Deschidere în învelişul exterior! Alertă de gradul trei!

— Dumnezeule, l-au deschis, şopti Tom de parcă nu îi venea să creadă şi o undă de regret îi umbri ochii cînd se uită la Deanna.

Apoi trăsăturile i se înăspriră şi, ieşind din nemişcare, accesă terminalul din perete. Comunicaţiile nu fuseseră întrerupte şi, după o aşteptare de cîteva secunde care li se părură interminabile, generalul apăru pe ecran făcînd o

mutră acră. Deanna realiză că nu ştia dacă era încă noapte sau se făcuse dimineaţă.

— Sper să merite, îi spuse Mackenzie lui Tom, după ce îi cercetă chipul acoperit de vînătăi proaspete şi sînge şi îi aruncă o privire rapidă Deannei.

— E doar o informare de rutină, replică Tom, antagonismul dintre cei doi bărbaţi fiind perfect audibil în vocea lor, ca să ştiţi ce s-a întîmplat. Doctorul Green a fost scos din luptă. Am pierdut mostrele. Deţinuţii au găurit peretele bazei şi în jumătate de oră vor fi liberi să părăsească închisoarea. Nu se poate conta pe paznici, trebuie să fie toţi morţi pînă la ora asta. Făcu o pauză cît să îşi tragă răsuflarea. Am să arunc în aer clădirea, este singura soluţie pentru a-i opri.

Deanna inspiră adînc, înţelegînd implicaţiile nerostite. Sacrificiul de sine venit din partea unei persoane fără viitor şi cu un simţ accentuat al răspunderii, chiar cu riscul pierderii unor vieţi omeneşti, corespundea profilului întocmit de Horace. Ea urma să fie o pierdere colaterală, una dintre multe altele suferite de-a lungul

carierei sale în armată. Nu conta. Se cutremură gîndindu-se că el era la fel ca Mackenzie, doar mai tînăr şi cu un simţ al onoarei mai puţin afectat. Generalul ar fi mințit-o ca să îşi păstreze calmul, dar în esență ar fi procedat la fel.

— Nu!

Vehemența exclamației îi luă pe amîndoi prin surprindere.

— Sînt peste treizeci de criminali în masă care vor fi liberi să facă ce vor dacă scapă de aici, protestă Tom. Iar baza rămîne nefolositoare, este deja avariată...

— Deținuții şi Regvasia nu contează, declară Mackenzie. Tot ce contează este ca doamna doctor Nichols să rămînă în viață.

— Cum?

Deanna se făcu mică şi se lipi de blocul operator parcă vrînd să dispară în el.

— Colonel Wellington, începînd din acest moment eşti repus în drepturi, iar singura ta responsabilitate este scoaterea ei de acolo şi menținerea în siguranță prin orice mijloace... pînă la noi ordine.

Tom se uită lung la ecran, apoi la Deanna, neştiind cum să reacţioneze la schimbarea bruscă de situaţie.

— De ce? întrebă, iar Deanna, fără să vrea, aproape că zîmbi.

Tom era probabil singurul om care ar fi îndrăznit să îi pună o asemenea întrebare generalului. Ea nu o făcea din alte motive, pentru că ştia că nu avea să primească un răspuns. Dar uite că lui Mackenzie îi răspundea, iar ceea ce pînă atunci fusese cel mai bine păstrat secret, înceta să mai fie un secret.

— Pentru că planul de repopulare a planetei nu are nici un sens fără ea.

— Trebuie să mai fi supravieţuit şi alţi geneticieni...

— Probabil, ridică Mackenzie din umeri, dar nici unul nu posedă ce are doctorița Nichols. Ea este ca voi.

— Criminală în serie? ripostă Tom sarcastic. Halal generaţie vreţi să creaţi.

— Doctorița Nichols nu a fost supusă campaniei de vaccinare la fel ca noi toţi. Are cel mai

pur ADN existent pe planetă... şi nu are nici dosar penal.

— Cum este posibil?

— O să-ți explice ea, dacă va considera de cuviință. Parcă spuneai că sînteți în criză de timp? îi aminti Mackenzie. Ai face bine să-ți îndeplineşti misiunea cu succes, colonele, altfel nu vom mai discuta doar despre închisoare pe viață. Te anunț că s-a reinstaurat pedeapsa capitală pentru crime împotriva umanității, iar pierderea doamnei doctor Nichols intră în această categorie. Aşa că vezi-ți de treaba ta şi lasă-ne pe noi să ne îngrijim de deținuți.

Ecranul se întunecă, legătura fiind întreruptă pentru a pune capăt oricărei discuții. Deanna nu îndrăzni nici măcar să se mişte în aşteptarea unei reacții, dar, cum Tom stătea pierdut în gînduri, întrebă cu o voce mică:

— Îl crezi?

Ochii lui Tom se opriră asupra ei, privind-o cercetător.

— Îl cred dacă îmi spui tu să îl cred.

— A spus adevărul. Am... încercă să-i explice, dar Tom o întrerupse.

— Îmi povesteşti pe drum. Hai! o îndemnă să se mişte şi o porni înainte, după ce îi încredinţă arma cu laser. Una din barele de oţel o păstră pentru el.

15

Deanna se conformă şi porni la drum. Oricum nu avea o alternativa mai bună şi trebuia să se încreadă în cineva. Nu însă suficient ca să întrebe unde o ducea. I se păru că recunoaşte direcţia, dar nu putea fi sigură. Cu o ultimă privire înapoi, îl părăsi pe Horace sperînd că deţinuţii vor pleca, iar el va fi găsit de echipajele armatei trimise după ei.

— Cum ai scăpat? îi ceru Tom să-i explice în timp ce mergeau.

— Făceam parte din echipa de cercetători a profesorului Larsson... care a realizat vaccinul la cererea lui Mackenzie... Nu aveam nici timp,

nici oameni pe care să îl testăm... şi, cum situaţia era disperată, l-am testat pe noi... Întotdeauna am păstrat un grup martor ca să comparăm rezultatele şi... pe măsură ce acestea s-au dovedit a fi pozitive, compoziţia acestuia s-a restrîns... N-am ştiut nici odată cine făcea parte din grupul martor...

— Şi nu te-ai îmbolnăvit?

— Trăiam izolaţi în laborator pentru a nu ne supune contaminării... veneam în contact doar cu persoane sănătoase sau, treptat, vaccinate... Nu m-am îmbolnăvit şi nu am aflat pînă nu mi-a mărturisit Larsson doi ani mai tîrziu... cînd semnele efectelor secundare au fost observate la nou-născuţi.

— De-aia eşti obsedată de salvarea speciei? Pentru că te simţi vinovată din cauza implicării în crearea vaccinului? Şi a faptului că ai supravieţuit?

Se întrebase şi ea acelaşi lucru de nenumărate ori.

— Poate... spuse cu jumătate de gură. Refuza să admită că era o obsesie, deşi era conştientă

că din afară aşa era percepută. Este un lucru la care mă pricep bine, într-un domeniu în care nu au mai rămas mulți specialişti, încercă să-i de-a o explicație logică. Ce altceva aş putea să fac? Să mă apuc să construiesc adăposturi pentru refugiați?

— Presupun că nu...

— Mackenzie nu m-ar fi lăsat să plec, chiar dacă aş fi vrut... n-am idee cînd i-a spus Larsson, poate că înainte de a muri, ştiu că au vorbit după ultimul atac de cord, dar generalul a ştiut tot timpul...

— De aceea mă întreb de ce te-a trimis să vii aici...

— ... nu ştiu... nu m-am gîndit la asta, recunoscu ea. Am fost bucuroasă că mi-a permis să plec... de fapt, el a insistat să mă ocup de asta şi a lăsat totul în seama mea. A fost ciudat să am pentru prima dată atîta libertate de decizie într-o problemă atît de importantă.

— Cred că putem fi de acord că Mackenzie nu face nimic fără să aibă un scop clar, nu?

— Asta cam aşa e...

— Deci întrebarea rămîne... de ce?

Cum nu avea un răspuns, Deanna se mulțumi să ridice din umeri şi să meargă mai repede ca să-l ajungă din urmă pe Tom, care avea picioarele mai lungi şi nu o aştepta. În clipa următoare o regretă. Ajunseseră în coridorul scurt care ducea la ecluză şi, văzută prin uşa din sticlă securizată, priveliştea era de coşmar. Învăluit într-un abur care trecea prin toate nuanțele de galben, Perino era legat de un scaun într-o poziție nefirească, impusă de faptul că avea coloana vertebrală ruptă. Compusul chimic din aer, folosit la sterilizare, începuse deja să îi atace epiderma.

Deanna se sprijini de perete, simțind cum o lasă puterile. Speranțele, aşa firave cum erau, începeau să se evapore şi ele. Tresări cînd pumnul lui Tom izbi violent geamul de separație, însă acesta rezistă cu succes atacului.

— Nu putem ieşi pe aici, spuse el. Chiar dacă am evacua gazul în timp util, au întrerupt legătura dintre uşi... probabil că Perino n-a vrut

să le dea codurile de acces... sau poate că era deja mort cînd l-au adus aici.

Obrajii Deannei începeau să se asemene la culoare cu gazul din ecluză, acum cînd conştientiza faptul că le era blocată retragerea. Spre deosebire de ea, cu toată bătaia încasată, Tom nu-şi pierduse încă energia. Căută ceva în dulapurile încastrate în perete şi scoase două salopete uşoare, matlasate.

— Pune-ți asta! îi aruncă una cu brațul bun.

Reflexele întîrziate o forțară să se aplece să o ridice de pe podea.

— De ce?

— Ieşim afară. Vrei să îngheți?

— Pe unde?!

Tom rînji şi se aplecă cu greu ca să-şi pună costumul de protecție.

— Avem o gaură cu diametrul de patru metri, dacă au folosit toate resursele, care ne aşteaptă.

— Dar... sectorul E este tocmai în partea cealaltă...

— De aceea trebuie să ne grăbim puțin.

— ...la etaj...

— Da, calculele au arătat că o explozie ar afecta cel mai mult acoperişul în punctele de îmbinare. Se pare că au fost corecte. Aşa că o să zburăm puţin.

— Eşti nebun. Sînt... cît? Trei metri pînă jos?

— Patru metri treizeci, dar a nins toată noaptea. O să aterizăm pe moale.

Chiar era nebun, Deanna scutură din cap.

— Eh, ce mi-e că mor acolo sau aici, mormăi şi începu să se îmbrace.

Iar mai nebună era ea că vorbea de una singură.

— Deanna...

Se opri cu salopeta ajunsă în jurul mijlocului. Materialul aluneca uşor peste hainele ei, aşa că i se strînse la loc în jurul gleznelor.

— Nu mă întorc la închisoare, iar pedeapsa capitală nu mă tentează absolut deloc. Ai să supravieţuieşti.

Era cît se poate de serios, iar ea se trezi că îl crede. Avea nevoie să îl creadă.

— Bine... suprapuse părțile din față ale salopetei şi acestea aderară una la alta de parcă ar fi fost făcute dintr-o bucată. Dar dacă te înşeli, să ştii că mă întorc să te bîntui cîte zile oi avea.

Tom rîse scurt, un geamăt înăbuşit mascat de o tuse şi o aplecare înainte pentru a-şi proteja coastele rănite.

— De cînd cred oamenii de ştiință în fantome?

— Dacă tu ai supraviețuit în infernul ăsta, de ce să nu existe şi fantome?

— Corect.

— Deci pe unde o luăm?

— Pe unde am venit.

Îşi amintea vag traseul şi, după cîteva minute de mers, realiză că ea conducea mica lor expediție de salvare. Tom se mişca din ce în ce mai încet, multitudinea de răni şi contuzii începînd să-şi spună cuvîntul. Scările se dovediră a fi o adevărată provocare, iar odată ajunşi la etaj îl văzu scuipînd sînge, cînd credea că ea nu era atentă.

— De ce n-au ieşit prin ecluză? De ce au aruncat în aer acoperişul? îl întrebă ca să-i acorde o scurtă pauză de odihnă. Ajunseseră la gaura de ventilaţie.

— Era planul nostru de rezervă dacă nu venea nimeni. Cum însă voi aţi acceptat să veniţi, au fost de acord să aştepte pînă plecaţi. Problema este că, aşa cum noi îi cunoşteam pe ei, şi ei au ajuns să ne cunoască pe noi destul de bine. Pînă la urmă şi-au dat seama că nici eu, nici Perino nu aveam să le dăm codurile de acces la ecluză şi am fi făcut tot ce ne stătea în putinţă să îi oprim. De aceea au devansat planurile şi au detonat încărcăturile cu explozibil mai devreme, ca să ne ia prin surprindere şi să nu îi putem opri. În clipa asta sîntem amîndoi pe lista lor neagră... şi îmi fac mai multe griji pentru tine decît pentru mine, nu o cruţă deloc spunîndu-i adevărul.

— Atunci trebuie să ne grăbim, repetă Deanna ceea ce el îi spusese de mai multe ori.

Tom nu se mişcă.

— De aici mergi singură.

— Poftim?

Ea deja se gîndea ce tratamente îi putea aplica în blocul operator rudimentar din maşina care o adusese acolo, asta dacă ajungeau pînă la ea. Altfel, în cel mai fericit caz, terminau drept hrană pentru urşi.

— Nu pot să mă tîrăsc prin tunel, nu pot să-mi folosesc mîna stîngă, îi spuse Tom. Mergi singură. După două întoarceri la stînga mergi tot înainte şi, exact înainte de a da de o ieşire, o iei la dreapta. Ne întîlnim în celălalt capăt.

— Celălalt capăt? făcu Deanna confuză.

— O să te scoată în sala în care a avut loc explozia... exploziile. Am estimat că este nevoie de aproximativ jumătate de oră pentru ca gazele toxice să fie evacuate, poate puţin mai mult dacă este o zi fără vînt. Vor aştepta cam patruzeci şi cinci de minute, nu se grăbesc pentru că nimeni nu poate ajunge aici atît de repede. Cu puţin noroc vei găsi incinta goală. Dacă îi auzi că se pregătesc să intre, iar eu încă nu am ajuns, sari şi o iei la picior în jurul clădirii în sens invers

acelor de ceas pînă ajungi la intrare. Maşina trebuie să fie undeva pe acolo... atît că s-ar putea să fie acoperită de zăpadă şi va trebui să o cauţi. E neapărat să ajungi la ea înaintea lor. Am să vin şi eu.

Îl privi lung.

— Promiţi?

— Promit.

Deanna îşi demontă singură panoul şi se strecură în tunel. Pipăi cu mîinile drumul în întuneric, în lipsa unei surse de lumină, numărînd deschiderile laterale ca să nu se rătăcească. Laserul îi incomoda mişcările, dar nu îl abandonă şi bine făcu, pentru că avu nevoie de el la distrugerea unui ventilator care îi stătea în drum şi la deschiderea panoului de la capătul tunelului. Încăperea era într-adevăr goală, Tom nu ajunsese încă.

Un întreg perete dispăruse împreună cu o parte din acoperiş. Se apropie de margine şi privi afară. Înghiţi în sec simţind că o ia cu ameţeală, din cauza peisajului în totalitate alb distanţele erau greu de apreciat. Frigul muşcător îi

tăia răsuflarea, aşa că trase de manşetele şi gulerul costumului pentru a obține prelungiri care să-i protejeze capul şi mîinile. Tot era frig, dar important era că putea respira. Nu era otrăvită de emanațiile rămase în urma exploziei.

Pereții încă radiau căldură, descoperi cînd se apropie de uşă. Din păcate, suflul exploziei distrusese totul în încăpere, inclusiv sistemul de comunicații. Nu avea cum să afle ce se întîmpla în restul clădirii. Ezită doar o secundă. Dacă îl aştepta pe Tom, acesta nu avea cum să o ajute la sărit şi cu cît dura mai mult cu atît creşteau şansele să dea de deținuți, ceea ce avea tot interesul să evite. Se apropie din nou de zid. În momentul în care se cățără peste margine, uşa se deschise şi o siluetă îmbrăcată într-un costum asemănător cu al ei şi cu fața acoperită apăru în prag.

Nu stătu să schimbe politeturi. Se aruncă în gol convinsă că, oricine era, avea să o urmeze mai devreme sau mai tîrziu. Aterizarea se produse cu un icnet şi un „uff", avînd dezamăgirea să constate că zăpada nu era deloc moale şi pufoasă, ci mai degrabă înghețată. Zăcu pe spate o

secundă îndelungată, uitîndu-se la cerul întins pe care se temuse în ultima oră că nu avea să îl mai vadă vreodată. Pereții întunecați ai clădirii îi stricau priveliștea, dar ceea ce o puse în alertă fu silueta albă apărută pe marginea zidului, uitîndu-se în jos la ea.

Se ridică amețită şi o porni roată în jurul închisorii, aşa cum îi spusese Tom. Din cînd în cînd se uita înapoi, peste umăr, la silueta care o urmărea. Înălțimea şi parcă ceva din felul în care mergea îi dădeau speranța că putea fi Tom, dar nu stătu să afle. Fiind mai uşoară, se scufunda mai puțin în zăpadă, fapt care o ajuta să se deplaseze mai repede.

După un colț rotunjit, văzu fațada alungită a clădirii, cu intrarea într-o laterală. Începu să caute din priviri maşina, schimbînd parțial direcția ca să se îndepărteze de ziduri. O încercă un moment de panică, cînd nu fu în stare să o vadă din prima, dar pe măsură ce i se obişnuiau ochii din nou cu lumina naturală şi începeau să perceapă detaliile, văzu mormanul de zăpadă aflat exact în locul în care trebuia să fie.

Chiotul fericit era o risipă inutilă de energie, dar nu reuşi să şi-l înăbuşe. Grăbi pasul pe cît posibil, îndreptîndu-se spre spatele maşinii. Avea ceva de lucru ca să înlăture zăpada şi să elibereze uşa. Îşi aminti ceva din scurtul curs de iniţiere în conducerea unui asemenea vehicul de teren special destinat regiunilor polare şi, în loc să curețe o porţiune mai largă, îşi concentră eforturile pentru a săpa un mic tunel prin care să ajungă la caroserie. Blestemă faptul că îi luaseră dispozitivul de control de la distanţă, cu care ar fi putut să deszăpezească maşina fără atîta efort şi, mai ales, fără să îi degere mîinile. Undeva în spate, două siluete se luaseră la trîntă în zăpadă.

Cînd degetele atinseră metalul maşinii, era cu braţul îngropat în zăpadă pînă la cot. Îl retrase şi desfăcu extremitatea costumului ca să-şi poată folosi degetele, apoi îl înfundă înapoi în tunelul îngust. Degetele îi îngheţară la contactul cu metalul rece, dar diferenţa de temperatură fu interpretată corect. Deanna făcu doi paşi înapoi şi aşteptă maşina să se scuture asemeni un cîine

ud. Era un spectacol caraghios la care asista pentru prima dată. Înăuntru, toate sistemele se porniseră, colaborînd la crearea unui mediu favorabil întreținerii vieții.

Odată mașina eliberată de sub presiunea zăpezii, Deanna accesă panoul de control ascuns într-o fantă de sub geam. Nu îndrăznea să se uite înapoi, nu acum cînd era atît de aproape de reușită. Introduse codul de două ori, dar nu se întîmplă nimic. Încercă și codul de avarie care ar fi trebuit să permită accesul oricărei persoane rătăcite în zăpadă la un compartiment încălzit, dar tot degeaba. Gemu frustrată și lacrimi îi înțepară ochii, sau poate erau ace de gheață. Fața îi înghețase de tot.

— Lasă-mă pe mine, un braț o împinse ușor la o parte, iar Deanna aproape izbucni în plîns de bucurie, recunoscînd vocea.

Metodele lui Tom erau mult mai brutale. Folosi bara de oțel pe care o căra după el și care acum era împodobită cu un model purpuriu. Pînă și un mecanism atît de sofisticat știa să nu opună rezistență, cînd venea în contact cu o

asemenea forță distructivă. Uşa se deschise, spre uşurarea lor, şi intrară în compartimentul de primire. Dimensiunile reduse îl intrigară pe Tom, care nu era obişnuit cu mijloacele de transport adaptate după război, şi vru să treacă mai departe, dar Deanna îl opri:

— Aşteaptă.

Traseră amîndoi de uşă ca să se închidă. Era discutabil dacă mai era etanşă sau nu, dar sistemul de sterilizare se porni oricum. Deanna îşi eliberă capul şi mîinile din costum şi îl descheie la piept, lăsînd aerul călduț să o învăluie. Tom îşi înlătură porțiunea cu inflexiuni metalice de pe față, despre care ea nu ştiuse că făcea parte din costum, abia cînd atmosfera deveni clară din nou. Recunoştea fobia celor care nu erau obişnuiți cu procedeele curente de sterilizare.

— Ne urmăresc? îl întrebă în timp ce uşa interioară se deschidea, permițîndu-le accesul înăuntru.

— Încă nu, dar ar fi cazul să o ştergem de aici cît mai repede.

Îi fu suficient să audă atît. Străbătu toată lungimea vehiculului, îndreptîndu-se spre cabina de control pe cît de repede îi permitea costumul. În interior, părea să îi incomodeze mişcările chiar mai mult decît afară, în zăpadă. Avea deja trunchiul eliberat din materialul înşelător atunci cînd se strecură în fotoliul atît de familiar. Activă motorul prin comandă vocală şi stabili destinaţia, aceeaşi de unde venise în urmă cu mai puţin de două zile.

Cineva avea însă alte planuri. Simţi greutatea corpului sprijinindu-se de spătarul fotoliului în timp de Tom îi urmărea mişcările, prinzîndu-se repede cum funcţionau instrumentele de la bord, şi nu fu surprinsă cînd acesta se întinse peste umărul ei ca să schimbe cursul.

— Unde mergem? întrebă ca şi cum ar fi fost vorba de un voiaj de plăcere. Nu stabilise o destinaţie, ci doar o direcţie.

— Facem o mică plimbare. Zona asta o să fie un cîmp de război dacă vin să îi vîneze.

Dacă Mackenzie putea decide că nu merita să consume timp şi resurse pe căutarea unor

deținuți evadați, care aveau să moară înghețați în deșertul artic.

— E mai bine să fim cît mai departe de aici.

De data asta, Deanna nu îl mai crezu în totalitate, dar lucrul ăsta nu o deranja cine știe ce, nici măcar faptul că întrerupsese orice fel de comunicații. Important era că se aflau în siguranță, restul detaliilor puteau să le discute mai tîrziu. Deocamdată, aveau alte probleme de rezolvat.

— Vino, îi spuse, preluînd comanda, și îl conduse la micul laborator care îndeplinea și funcția de cabinet medical.

O oră mai tîrziu, erau îmbrăcați în haine curate și reparați pe cît posibil. Tom era îndopat cu o cantitate impresionantă de tranchilizante, care ar fi dat gata pînă și un elefant, dar încă rezista eroic.

— Cît timp are autonomie mașina asta? o întrebă în timp ce se lupta cu un pulover gros, scos la întîmplare din colecția de haine de rezervă, care ar fi fost ușor de îmbrăcat în absența multitudinii de atele și bandaje.

Deanna îşi asumă rolul de asistentă şi îl ajută să termine de îmbrăcat.

— Mi s-a spus că şase luni, cu condiţia să rămînă pe zăpadă.

— Nu mai spune, fluieră Tom impresionat.

Rămase aşezat pe marginea banchetei, cu braţul sănătos atîrnîndu-i pe lîngă corp, şi se uită în sus la ea.

— Ce este?

— Cred că mi-am dat seama de ce te-a trimis Mackenzie aici, spuse gînditor. Dar asta ar însemna că n-a fost vaccinat, altfel n-ar fi fost capabil să conceapă un plan atît de elaborat. A fost?

— Nu ştiu. Noi i-am trimis doze suficiente, dar nu ştiu ce a făcut cu ele. Îi întoarse privirea. E de bine sau de rău?

— Depinde de punctul de vedere, cred. A anticipat corect revolta prizonierilor şi faptul că eu voi scăpa şi te voi lua cu mine. Aş putea fi tentat să-l iert pentru toate mizeriile pe care mi le-a făcut... aproape...

Se priviră din nou.

— Și acum ce facem? îl întrebă cu o voce șoptită, deși nu era nimeni care să îi audă.

Tom îi luă mîna într-a lui și un zîmbet îi arcui colțurile buzelor.

— Salvăm lumea.

Mîna lui era caldă, iar prezența lui nu emana nimic amenințător. Deanna decise că se putea împăca cu situația. Indiferent care fuseseră planurile generalului, acum depindea doar de ei. Îi zîmbi și făcu un pas înapoi fără să-i dea drumul la mînă, îndemnîndu-l să o urmeze. Se întoarseră în cabina de control și se instalară în fotolii. Peisajul alb, împodobit cu sclipiri în toate culorile curcubeului, se desfășura în toată splendoarea sub privirile lor avide, în timp ce soarele urca leneș pe cer. Un timp, un urs polar, apărut de nicăieri, alergă în paralel cu ei.

Deanna mai verifică o dată coordonatele curente și direcția. Se părea că o ducea undeva în Siberia. Strîmbă din nas la ideea că nu vor scăpa de frig și se întrebă dacă mașinuța lor știa să înoate, dar cel puțin exista și acolo o comunitate umană.

Lîngă ea, aproape atingîndu-i umărul cu al său, Tom adormise epuizat de evenimentele trăite, iar ziua era abia la început. Îl privi lung şi, dintr-un motiv la fel de necunoscut ca planurile generalului, se trezi zîmbind. Da, putea salva lumea alături de el.

Despre autoare

Ioana Vişan s-a născut la 1 iulie 1978, în Iaşi. A absolvit Facultatea de Informatică din cadrul Universităţii Alexandru Ioan Cuza din Iaşi (2002), iar în prezent lucrează ca web designer în Iaşi.

A debutat în revista *Nautilus* (nr.18 / iulie 2008), cu povestirea „Înghețul", care i-a adus Premiul CititorSF pentru cea mai bună povestire românească. A publicat proză în *Nautilus*, *EgoPhobia*, *Gazeta SF*, *Argos*, *SRSFF*, *SFera Online*, *Suspans*. Este prezentă în antologiile *Dansînd pe Marte și alte povestiri fantastice* (Millennium, 2009), *Steampunk. A doua revoluție* (Millennium, 2011), *Venus* (Eagle, 2011), *Cele 1001 de scorneli ale Moşului SF* (Millennium, 2012). În martie 2013 a publicat volumul de povestiri *Efectul de nautil* (Millennium).

Începînd din 2011 scrie şi în limba engleză. Debutul a fost reprezentat de o povestire publicată pe site-ul *Every Day Fiction*. A urmat apoi o contribuţie la antologia *Evolution 2* (Evolved Publishing, 2012). În format electronic i-au apărut nuvela *Human Instincts* (2012), volumul de proză scurtă *Blue Moon Café: Where Shifters Meet for Drinks* (2012) şi *The Impaler's Revenge* (2013), prima parte dintr-o trilogie.

Prezenţă online: weirdvision2001.blogspot.com

MILLENNIUM NOVELLA

SERIE COORDONATĂ DE HORIA NICOLA URSU

Cît de uman mai poţi fi într-o lume descompusă de război? Ce instincte îi mai rămîn omenirii atunci cînd, victimă a nebuniei unor monştri, se stinge încet, fără puterea de a pune capăt propriei extincţii? Frica, furia, dragostea sau încăpăţînarea de a supravieţui? Într-o lume lipsită de orice şansă, este oare cu putinţă ca speranţa să renască tocmai din cel mai întunecat colţ al iadului?

DE ACEEAŞI AUTOARE LA MILLENNIUM BOOKS:

EFECTUL DE NAUTIL

WWW.MILLENNIUMPRESS.RO

ISBN 978-606-8113-89-0

MILLENNIUM NOVELLA

VOR APĂREA:

MICHAEL IWOLEIT
MOLOH

H. P. LOVECRAFT
ÎN MUNŢII NEBUNIEI

J. H. ROSNY-AÎNÉ
MOARTEA TERREI

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025